

Οικογένεια

Οικογένεια

ΚΑΙ μιά σύστασι πρὸς τοὺς ἀναγνώστες μας, σχετική με «τὴ στήλη ἀλληλογραφίας τοῦ ἱατροῦ». Ἐπειδὴ οἱ ἐπιστολὲς πρὸς τὸ συνεργάτη μας εἶναι πάρα πολλὰς καὶ ὁ χώρος τὸν ἀπαιτήσῃν δὲν εἶναι ἀπολύτως ἐπαρκής, θὰ τοὺς παρακαλέσουμε νὰ περιμένουν γιὰ λίγο. Ὅσες ἐπιστολὲς ἔρχονται, ταξινομούνται μετὰ τῆ σειρᾶ καὶ καὶ ὁ ἱατρός μας ἀπαντᾷ κανονικῶς. Στὶς ἐπιστολὰς κενεῖνες πού τὸ θέμα τοὺς ἀπαιτεῖ μιά ἄμεση συμβουλὴ, ὁ ἱατρός ἀπαντᾷ ἰδιαίτερώς μετὰ γράμμα του πρὸς τοὺς ἀναγνώστες μας. Ἐπίσης ἀτομικῶς ἐπιστολὰς λαμβάνουν καὶ ὅσοι μᾶς γράφουν γιὰ τὰ γενικά ζητήματα τοῦ περιοδικοῦ.

ΔΩΡΕΑ | Τ 6885
ΗΜΕΡΟΜ. 16 8 85
ΑΡΙΘ. 30086

ΜΥΚΗΝΑΙ: ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ 3.500 ΕΤΩΝ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΜΕ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΟΥ ΜΙΓΚΟΥ

Ἐπέρασαν 80 χρόνια, περίπου, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Γερμανὸς ἀρχαιολόγος Ἑρ. Σλήμαν, ἀπεκάλυψε στὸν κόσμον ὅτι ἔσα ἀναφέρονται στὰ ὀμηρικὰ ἔπη, ἦσαν μιὰ πραγματικότητα ζωημάτων. Ὁ πλοῦτος τὸν ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων στὴν Τίρυνθα καὶ τὴς Μυκῆνης, συνεκέντρωσε τὴν προσοχὴ τῶν ἀρχαιολόγων ἐλθοῦ τοῦ κόσμου στὴν πατρίδα τῶν Ἀτρεΐδων. Τὸ βάρος τῶν χρυσῶν ἀντικειμένων μόνον, ποὺ ἤρθαν σὲ φῶς, ἦταν ἐπάνω ἀπὸ 20 κιλά. Ἐπειτα ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνασκαφές, ἦταν ἀδύνατο νὰ πιστέψῃ κανεὶς ὅτι ὁ χῶρος τῶν

Ἄνεπιφύλακτα μπορεῖ νὰ εἰπωθῇ ὅτι κά-
θε περίβολος τάφων ἀνήκει σὲ μιὰ βασι-

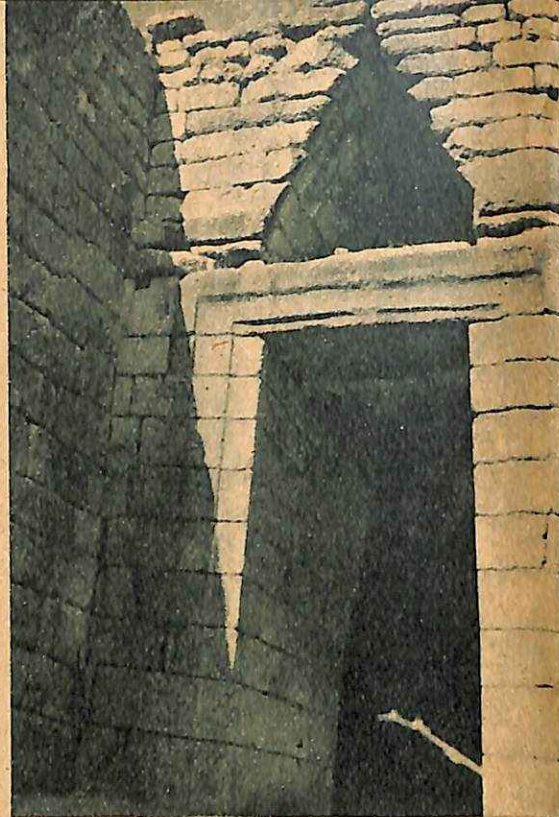
λική δυναστεία και κάθε τάφος σε μία κογένεια. Όταν πέθαινε το πρώτο μέλος μιας οικογενείας, έσκαβαν στο βράχο ένα πηγάδι και κατόπιν έκτιζαν γύρω-γύρω ένα τοίχο ώριμου ύψους. Ο νεκρός εταποθετείτο στο βάθος του πηγαδιού και γύρω του έδρασαν ξίφη ή κορυμβάκια αγνάλογως του φύλου του και διαφοράς ηλικίας. Έπάνω από τους τοίχους έβαζαν ξυλινές σανίδες, που τις σκέπαζαν με ένα στρώμα από πρασινούλη, αδιαβρόστο ηλίου. Με το χρώμα, που έβγαζαν κατά την έκσκαφή, γέμιζαν το πηγάδι και, με όσο σκαφή, γέμιζαν το πηγάδι και, με όσο περισσότερα, έκαναν ένα σωρό έπάνω από τον τάφο και τοποθετούσαν μία επιτύμβια πλάκα. Οι τάφοι αυτές της περιόδου ήσαν περίπου όμοιοι με τους τάφους της κλασικής εποχής.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

3

ΕΚΔΟΤΗΣ: Γ. Π. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΝΤΑ-
ΞΕΩΣ: Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ • ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ν. ΚΑΤΑΝΑΚΗΣ • ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟ-
ΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΕΥΑΓΓ. ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ, ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 16, ΤΗΛΕΦ. 35.221
Z EL ARAB TEL. 20.610 • ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΑΧ. 260.000. ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 8 "Η
ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 39. ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΟΔΟΣ ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ 68 (Ν. ΣΜΥΡΝΗ)

ΚΑΤΡΟΝ, 16 RUE MOHAMED EL EZZ EL ARAB TEL. 20610 ● ΣΥΝΔΡΟΜΑ ΕΣΤΗΡΙΚΟΥ ΔΡΑΧ. 260.000. ΕΣΤΗΡΙΚΟΥ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 8 "H ΔΙΡ. 3 ● ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΣΟΥ: ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 39. ΠΡΟΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΟΔΟΣ ΣΗΑΥΒΡΙΑΣ 68 (Ν. ΕΜΥΡΝΗ)

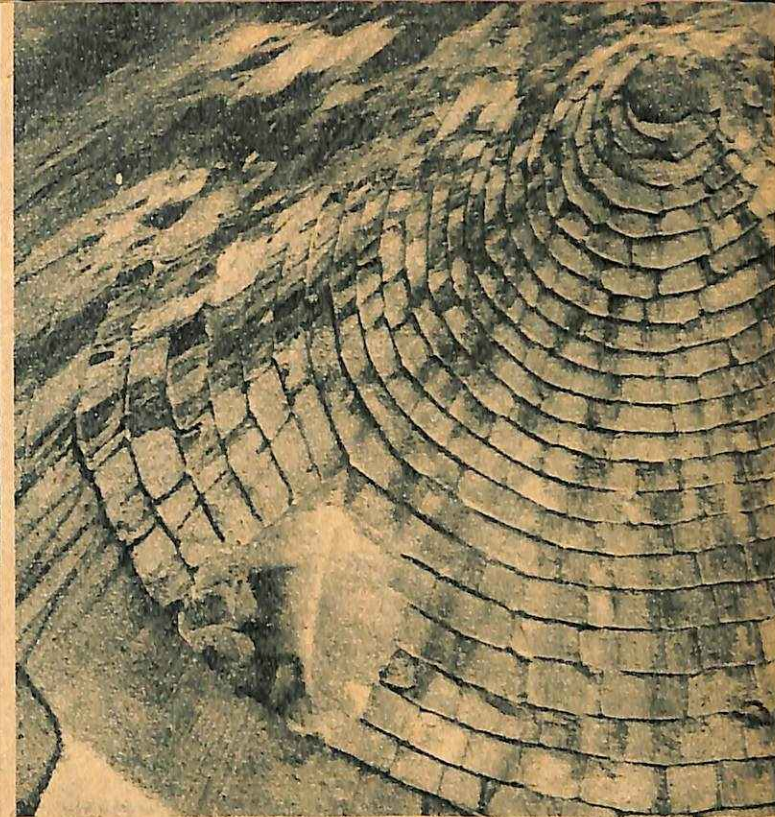
Είσοδος θολωτού τάφου. Φαίνεται μία γιγαντιαία πλάκα, 20 τόννων, που κλείνει την είσοδο.

Οι ανασκαφές των νέων μυκηναϊκών τάφων, που άρχισαν πέρυσι και συνεχίστησαν έφέτος, απέκαλύψαν πλήθος άγγείων με εξαιρετικές διακοσμήσεις και χρωματικές ποικιλίες. Το έκπληκτικό είναι ότι κάθε άγγείο είναι έντελως διαφορετικό από τα άλλα σε σχήμα και μέγεθος.

Έκτός όμως από τα άγγεία, μερικοί τάφοι, περιείχαν χρυσά διαδήματα και άλλα στολίδια, καθώς και χρυσοποίκιλτα έγχειρίδια, με λαβές από έλαφοντόδοντα και αλάστρο. Έτσι επαληθεύονται και οι περιγραφές του Πausανίου, ο οποίος κα-

Σήραγγα της 'Ακρόπόλεως των Μυκηνών, που έχρησιμοποιείτο ως αποθήκη νερού, κατά τας πολιορκίας. Όταν έτελείωνε αυτό το νερό, η αντίστασις ήταν πιά μάταιη.

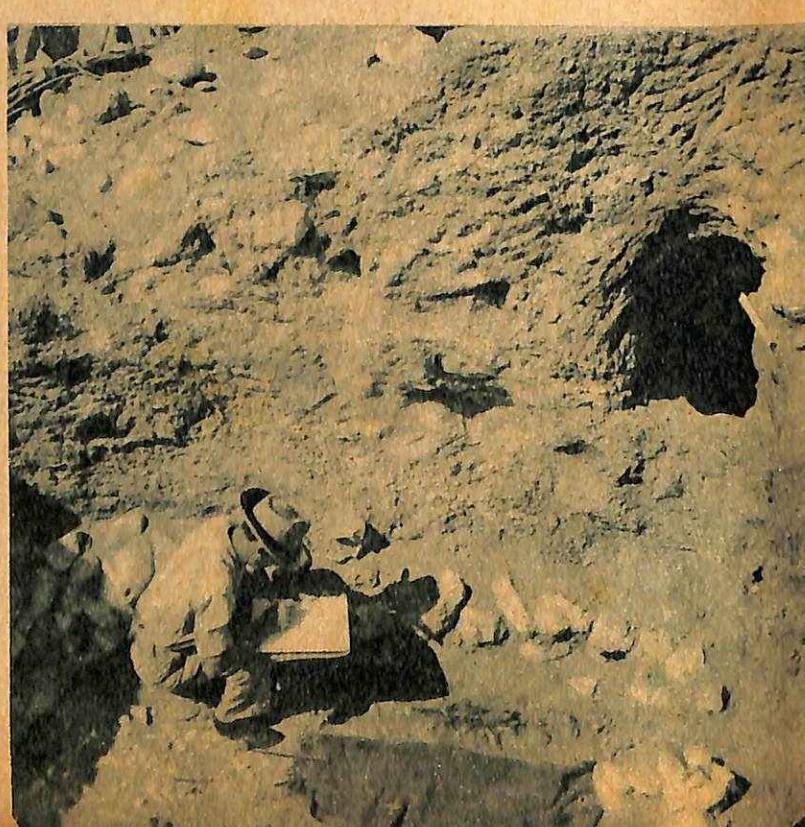
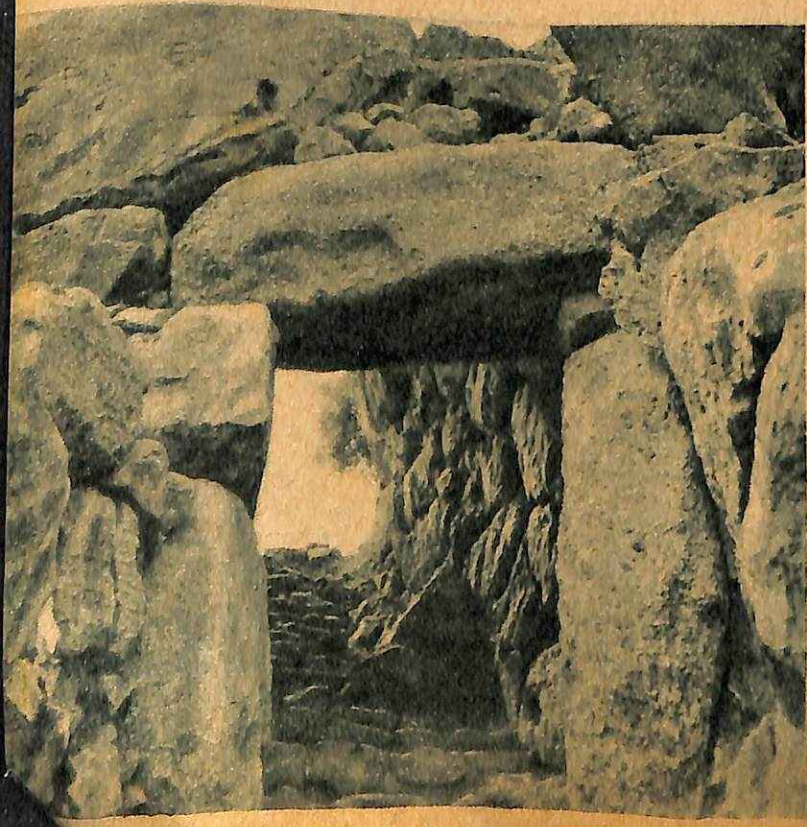
Μία άποψις θολωτής οροφής, όπως φαίνεται από το έσωτερικόν του τάφου. Πολλοί τάφοι ανέκαλύφθησαν τελευταία, έξω από την 'Ακρόπολι.

Μία γενική άποψις των λεγομένων «έπτὰ τάφων» των Μυκηνών, όπως φαίνονται, δεξιά, επάνω από την «Πύλη των Λεόντων».

ΜΥΚΗΝΑΙ

Παλιά πύλη και σκαλοπάτια, που οδηγούν από τη μυστική σήραγγα στην 'Ακρόπολι των Μυκηνών.

Ο αρχαιολόγος κ. Θεοχάρης μετρά ένα τάφο, που ανέκαλύφθη στο νέο περίβολο των ανακτόρων των Μυκηνών.

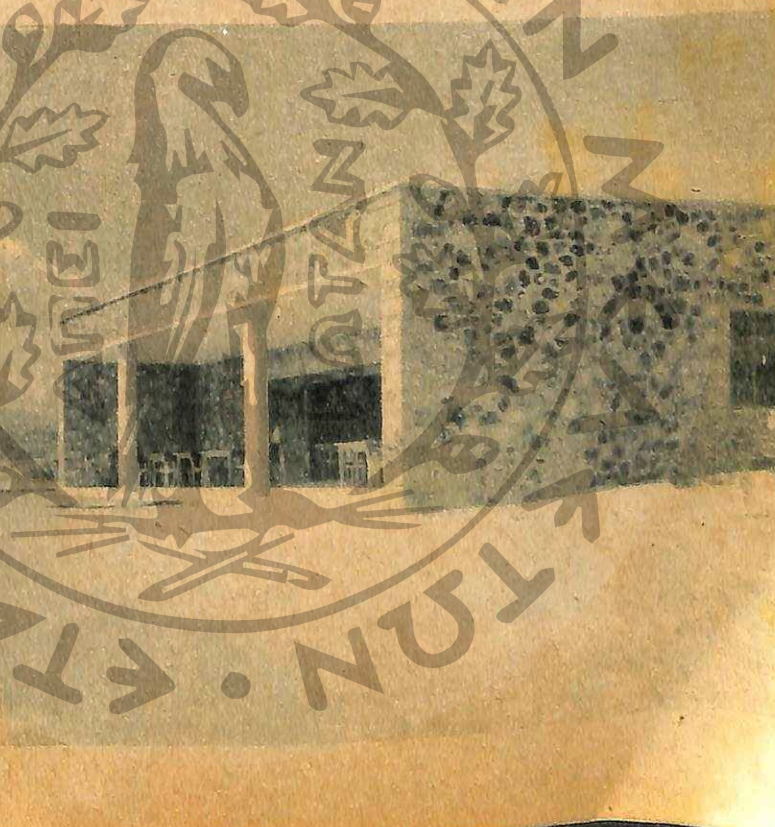
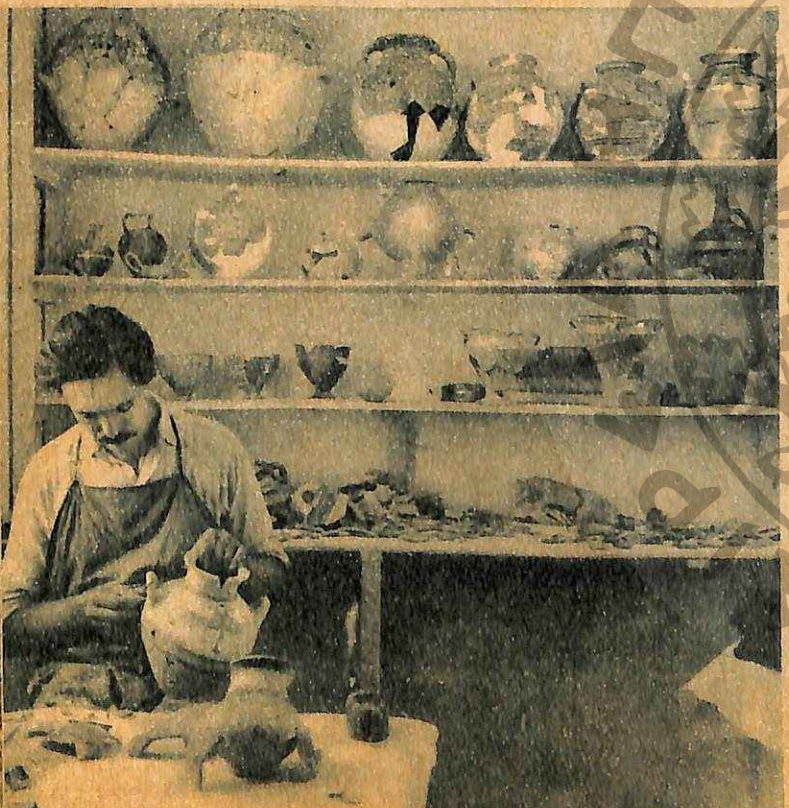
τά το 150 π. Χ. έπεσκέφθη τις Μυκήνες. Την εποχή αυτή η πόλις του 'Αγαμέμνονος είχε ξεπέσει στο έπίπεδο ενός μικρού και άσημαντου χωριού, του οποίου οι κάτοικοι έδειξαν στον Πausανία τα μνημεία, που έμαρτυρούσαν το προγονικό τους μεγαλείο. Ο πρώτος περιηγητής αναφέρει ότι είδε τα έπιθλητικά τείχη των ανακτόρων των Μυκηνών και τους τάφους του 'Αγαμέμνονος και των συντρόφων του που δολοφονήθηκαν άνανδρα, μόλις επέστρεψαν από την Τροία. Ο Πausανίας αναφέρει επίσης ότι είδε και τα μνημεία των δύο δολοφόνων, που έβεωρήθησαν ανάξιοι για

νά ταφούν μέσα στην 'Ακρόπολι. Ο κ. Παπαδημητρίου είναι πεπεισμένος ότι οι άνευρεθέντες τάφοι είναι αυτοί, που αναφέρει ο Πausανίας, όσο για τους «θολωτούς» που εύρέθησαν έξω από την 'Ακρόπολι αυτοί περιείχον, σύμφωνα με τις άφηγήσεις του πρώτου περιηγητού τους θησαυρούς του 'Ατρώς. 'Αλλά είναι μάλλον βέβαιον ότι οι περίβολοι αυτοί του Σλήμαν και ο τελευταίως ανακαλυφθείς, είχαν κτισθί 300—400 χρόνια πρό της έποχής, που πιστεύεται ότι έγινε ο Τρωικός πόλεμος. Πάντως, είναι βέβαιο ότι άνηκον σε Έλληνας, τους απογόνους των

πρώτων 'Αχαιών, που εισέβαλαν στην ελληνική χερσόνησο κατά το 2.000 π. Χ. και ίδρυσαν ένα ισχυρό κράτος στην Πελοπόννησο, περίπου την 16η προχριστιανική έκατονταετηρίδα. Οι κάτοικοι του ισχυρού αυτού κράτους, από λαοί στερημένοι που ήσαν στην αρχή, έγιναν ναυτικοί άργότερα και έτσι ήλθαν σε έπαφή με τα νησιά του Αιγαίου, την Κρήτη και τα βασίλεια της 'Ανατολής. Από αυτές τις έπαφες οι 'Αχαιοί δανείσθηκαν πολλά, που τα αφομοίωσαν. Έβαλαν και το πνεύμα μίας νέας φυλής, περήφανης και γερής, και έπροίκισαν την ανθρωπότητα με ένα μεγάλο πολιτισμό.

Ο «συγκολλητής» της 'Αρχαιολογικής μας 'Εταιρίας κ. Μαρινής, συγκολλά σπασμένα άγγεία, που εύρέθησαν στις τελευταίες ανασκαφές του περιόδου.

Το νέο τουριστικό περίπτερο των Μυκηνών, που ανηγέρθη κοντά στο χώρο των έρείπων και των νέων ανασκαφών.

Ο ΓΑΛΛΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΟΥ ΕΙΧΕ

Ο Γ. ΦΤΕΡΗΣ ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΦΛΟΓΕΡΗ ΖΩΗ

Η ΜΗΤΕΡΑ μου είναι από την Ελλάδα!

Τού έδρεσε να προφέρει πάντα αυτή τη φράση και κάθε φορά που την επρόφερε, ήταν σά να γίνεται, μονομιάς, ένα θαύμα. Τα λόγια έχαναν άφασμα την ακουστική τους αρμοδιότητα, κι' από τη δικαιδοσία του ήχου, ένομιζατε πως περνούσαν στην περιοχή του φωτός. Δεν τ' ακούγατε πιά, τὰ θλέπατε. 'Απάνου τους έπεφτε μιά παράξενη άντηλιά, κι' οι φθόγγοι εγέμιζαν άμέσως χρώματα, εγέμιζαν άντιφεγγίσματα. Τόσο, που τὸ μάτι νὰ δοκιμάζει ένα ξάφνιασμα όπτικό, αὐτὸ που προκαλουν τὰ μετέωρα, οὐ διάνττοντες, που άνάδουν και χάνονται μέσα στη νύχτα.

Η 'Ελλάδα έρριχνε από μακριά την άντηλιά της άπάνου στα λόγια σου.

Κι' από ποιά μέρος τὴν 'Ελλάδος είναι ή μητέρα σου; τὸν έρωτούσαν.

— Από την Κύπρο, από τὸ νησί της Κύπρου! έπιθούριζε τὸ μικρὸ παιδί με σεδασμό, σά νὰ μὴν άνέφερε χώρα, αλλά νὰ κατωνόμιαζε θεότητα.

Κι' έπειτα έμενε για λίγο σὲ μιά κατάσταση έκστατικῆ, που τὴν έδημιουργούσε ή λέξι, τὸ δνομα της Κύπρου, μέσα στη φαντασία του, μέσα στην πρόωρη εώαισθησία του.

— Κυρία Σενιέ, τὸ παιδί σας θὰ γίνη ποιητὴς άμα μεγαλώσει, τὴς έλεγαν οί φίλοι του σπιτιού. Τόχει σὸ αἷμα του, είναι μπολιασμένο, φαίνεται, από την 'Ελλάδα.

Η μητέρα, ή 'Ελληνίδα από την Κύπρο, χαμογέλουσε με υπερηφάνεια. Κι' ένοιωθε πως ή πρόβλεψις τῶν φίλων του σπιτιού θὰ έπαληθεύσει, γιατί ήξερε πόση 'Ελλάδα, πόσα τραγούδια τὴς 'Ελλάδος, πόσο γόνιμοι θρύλοι, παρμένο από την ελληνική ιστορία κι' από την ελληνική ποίηση, περάσανε από την ψυχὴ τὸ μικροῦ παιδιού, μαζί με τὸ γάλα τὸ μαστοῦ της που τῷ έδρεψε, που τὸ μεγάλωσε.

Πρόκειται για τὸν 'Αντρέ Σενιέ, τὸ θαυμάσιο 'Ελληνογάλλο ποιητὴ, που, αρμονικότερα από κάθε άλλον, κατώρθωσε νὰ ταιριάσει — όπως έλεγε ο 'Ανατόλ Φράνς — την ελληνική όμορφιά με τὴ γαλλική χάρι. Με τὸ αἷμα τὸυ πατέρα του καταγότανε από

μιά παλιὰ γαλλική οίκογένεια, εγκατεστημένη σὸ Πονατού, που διάφορα μέλη της είχαν καταλάβει ύψηλές θέσεις, τὸν καιρὸ τὴς βασιλείας, προτὸυ άκόμη ξεσπάσει ή μεγάλη επανάστασι. Καί με τὸ αἷμα τὴς μητέρας του, από την Κύπρο, από την 'Ελλάδα. Γεννήθηκε στήν Κωνσταντινούπολι, σ' ένα ζεστὸ φαναριώτικο περιβάλλον, όπου όλα μυρίζανε 'Ελλάδα, κι' όλα εγίνοντο σὸ τέλος λυρικά στοιχεῖα, για βασύτατες ελληνικές ζυμώσεις μέσα στην εώαισθησία του.

Έτσι εμεγάλωσε πνευματικά, συναισθηματικά, με τὸ στοχασμό και με τὴ συγκίνησι αὐτοῦ τὸυ άγαπητοῦ τόπου, τὸυ γοητευτικότερου από όλους τὸυς τόπους τὴς γῆς, που λαμποκοπᾷ μέσα στη γαλάζια θάλασσα και μέσα στη θερμὴ θύμησι όλων τῶν ανθρώπων. Πολλές φορές τὴν άναζητούσε αὐτὸ τὰ παράθυρα τὸυ σπιτιού του, κυττάζοντας τὸν δρίζοντα, τὴν ὠρα που δασιλεύει ο ήλιος στὸν

οὐρανό. Καί ρωτούσε πάντα τὴ μητέρα του:

— Πές μου, που είναι ή 'Ελλάδα;

— Παντὸυ είναι 'Ελλάδα, τὸυ άπαντούσε ή 'Ελληνίδα τὴς Κύπρου, σφίγγοντας με τρυφερότητα τὸ χέρι του.

— Στὴ θάλασσα;

— Στὴ θάλασσα, στὰ κύματα τὴς θάλασσας, στὰ νησιά της, στὰ δουνά της, στ' άκρογιάλια της.

— Πόσο ήθελα νὰ τὰ ίδω από κοντά!

— Άγάπησέ τα κι' είναι σά νὰ τὰ θλέπης από κοντά. Άμα αγαπάς τὴν 'Ελλάδα, άμα τὴν αισθάνεσαι, έρχεται άμέσως κοντά σου.

Τὸ παιδάκι θυβίζει γοητευμένο τὰ δάδα του μάτια μέσα στὰ μάτια της μητέρας του.

— Κι' οί νύμφες; ρωτά. 'Υπάρχουν πάντοτε νύμφες στήν 'Ελλάδα.

ΚΥΠΡΙΩΤΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΣΕΝΙΕ

— Πάντοτε.

— Κι' ο Θύρις; Κι' ο 'Απόλλων κι' ή Κυβέλη κι' ή Χλόη κι' ή Δάφνη κι' ο Βάκχος κι' ή 'Αρτεμις; 'Υπάρχουν όλα αὐτὰ τὰ αγαπητὰ πρόσωπα που φέρνεις σὸ κρεβάτι μου τὸ δράδυ, τὴν ὠρα που με παίρνει ο ύπνος και μὸυ μιλάς για δρύες και για οοσκούς. Ζούν άκόμη, από εκείνα τὰ χρόνια;

— Ζουν. Όλα ζουν. Στὴν 'Ελλάδα δεν πεθαίνει τίποτα.

Η μητέρα άνοιγει ένα παλιὸ χρυσοδεμένο βιβλίο και διαδάζει σιγᾷ-σιγᾷ.

— Αὐδὲ μοι τὸ μέλισμα και ήν (σύριγγι) μελίσδω (κὴν) αὐλῶ λαλέω, κὴν δάνακι (κὴν) πλαγιαλῶ.

Ο μικρὸς κυττάζει τὰ χεῖλη τὴς μητέρας του και θυμάται μιά κερήθρα που τὸυ έφτανε κάποτε, γεμάτη μέλι...

Τὰ χρόνια τρέχουν, ή οίκογένεια Σενιέ γυρίζει σὸ Παρίσι από την Κωνσταντινούπολι... Καί σὸ Παρίσι, τὸ σπῆτι τὴς Κυπριατίσας, γίνεται σὲ λίγο φιλολογικὸ σαλόνι, από τὰ πιὸ περιζήτητα τὴς εποχῆς. 'Ωσπου όλα αὐτὰ παίρνουν τέλος, γιατί έρχεται ο μεγάλος σίφουνας, που θ' άναστατάσει, που θὰ γκρεμίσει τὰ πάντα — ή 'Επανάστασις. Ο 'Αντρέ Σενιέ, που είναι ήδη ένας Γάλλος ποιητὴς καθιερωμένος, παρσσύρεται από τὰ γεγονότα, όπως όλοι οί Γάλλοι τὴς ηλικίας του. Άλλά παρσσύρεται πρὸς τὴν αντίθετη κατεύθυνσι, τὴν άντεπαναστατική. Πάει με τὸ βασίλει, με τὸ Λουδοβίκο τὸ 16ο, τσακώνεται, μάλιστα, και με τὸν άδερφό του, τὸν 'Ιωσήφ, που υποστηρίζει τὴν επανάστασι και συγχάζει στὴ Λεσχὴ τῶν 'Ιακωβίτων, τὴ σφηκοφωλιὰ τῶν φανατικῶν.

— Τὸ αἷμα που χύνεται κάθε μέρα προκαλεῖ τὸν άποτροπισμό μου, τὸν άποτροπισμό τὸυ ανθρώπου! φωνάζει στὸν άδερφό του κάθε φορά που μιλάνε για τὴν 'Επανάστασι.

— Κάθε μεγάλη ανθρώπινη πρόδοσι, τὸυ άπαντὰ ο 'Ιωσήφ, είναι ραντισμένη με αἷμα.

Ο Μαξιμιλιανὸς Ροβεσπιέρος έχει μιά άπάνθρωπη σκληρότητα.

Ο 'Αδισάφθορος είναι άπλοῦστα: ένας ελκρινής, ένας θαρραλέος επαναστάτης. Θέ: μπορούσε νὰ κάνει ψεύτικους, έπίδεκτικούς συναισθηματισμούς, αλλά δεν τὸ θέλει, γιατί πιστεύει στὴν 'Επανάστασι. Και γιατί είναι έτοιμος νὰ θυσιάσει σὸ ιδεώδες της και τὴν εώαισθησία του και τὴ ζωὴ του.

— Καί τί θὰ βγῇ από τὸ κακό που μάς χτυπά νύχτα — μέρα; ρωτά ο 'Αντρέ.

— Ο, τι βγαίνει από τὴ βροχή, από τὴ χειμωνιάτικη θύελλα, άπαντὰ ο 'Ιωσήφ. Τὸ χορτάρι, ή άνοιξις. Μὴ φοβάσαι, 'Αντρέ. 'Από όλα αὐτὰ τὰ αἵματα που χύνονται ποτίζεται ή έλευθερία. Στὸ δάδος τὸυ δρίζοντα, χωρίς νὰ τὸ θλέπουμε άκόμη, χαράζει μιά καινούργια αὐγή.

Η συζήτησι άνάμεσα στὰ δυὸ άδέρφια, άν και ξαναρχίζει συχνά, δεν έχει, άστόσο, κανένα θετικό αποτέλεσμα. Ο 'Αντρέ, με

τὴν ποιητικὴ του φύσι, δεν μπορεί νὰ άνεχθῇ όλες εκείνες τὴς σκληρότητες, που κάνουν έτσι παγερή, έτσι άνυπόφορα για ὅλο τὸ βασίλει ατμόσφαιρα τὴν παρισινή συντηρητικὸ κόσμου. Παίρνει μέρος στὸν άντεπαναστατικό άγώνα, γράφοντας βιαϊότατα άθρα σὸ 'Ζουρνάλ ντε Παρί', εκφράζεται όπου θρεθῇ, με τείσμα, με άνεπιφύλακτη έχθρότητα.

Υστερα από τὴν έκτέλεσι τὸυ Λουδοβίκου, άποσύρεται στὴς Βερσαλλίες, όπου συνεχίζει τὸ ποιητικὸ έργο του, έρωτευμένος με μιά νέα κοπέλλα, τὴ Φανή Πουρρά. Τότε έγινε ή συλληψις του, σὸ Παρίσι, τυχαία μέλισσα.

Κατέθηκε από τὴς Βερσαλλίες, στὴς 7 Μαρτίου 1794, για νὰ έπισκεφθῇ μιά φιλικὴ του οίκογένεια, τὸυ Παστορέ. Ο ἐπὶ κεφαλῆς τὴς Κομμουνας αὐτοῦ τὸυ παρισινού διαμερίσματος, έπήρε τὴν έντολή από τὸ επαναστατικὸ κέντρο νὰ συλλάβῃ τὴν ἴδια μέρα τὸν Παστορέ, που είχε άντιπαναστατικά φρονήματα. Χτυπά τὴν πόρτα, βγαίνει ο έπισκέπτης, ο Σενιέ.

— Ζητῶ τὸν Παστορέ, λέει άπότομα ο προϊστάμενος τὴς Κομμουνας.

— Λέπει, τὸυ άπαντὰ ο 'Αντρέ Σενιέ. Θά έπιστρέψῃ άργότερα.

— Κι' εὐ ποῖος εἰσαι;

— Ένας φίλος του.

Αὐτὸ προκαλεῖ άμέσως τὴς 7-ποψιες, ο φανατικὸς επαναστάτης τὸν κυττάζει έρευνητικά και σὸ τέλος παίρνει τὴν άπόφασι. Θά τὸν πιάσει.

Ο ποιητὴς τὸυ έξηγεί ότι δεν υπάρχει τίποτε τὸ ύποπτο στὴν περίπτωσί του, ότι πῆγε άπλοῦστα νὰ έπισκεφθῇ τὸυ Παστορέ. Άλλά ο επαναστάτης δὲ φαίνεται καθόλου πρόθυμος νὰ τὸν πιστέψῃ, τὸν υποψιάζεται. Καί σὲ λίγο τὸν συλλαμβάνει.

Ο 'Ελληνογάλλος ποιητὴς άδηγείται στὴς φυλακὲς τὸυ 'Αγίου Λαζάρου, όπου συναντᾷ και άλλους όμόφρονές του, τὸν ποιητὴ Ρουσέρ, τὸυς άδερφούς Τρονταῖν και μαζί μ' αὐτούς τὴ νέα που τὸυ έδωσε τὴν τελευταία ποιητικὴ συγκίνησι τὴς ζωῆς του, τὴν Αιμέ.

Η 'Επανάστασις περνά τὴ δύσκολη φάσι της, τὸ καθεστὼς γίνεται σκληρότερο από μέρα σὲ μέρα. Οί φυλακισμένοι δεν έχουν τῶρα τὸ δικαίωμα νὰ έπικοινωνοῦν με τὸυς δικούς τους. Ο 'Αντρέ Σενιέ κλείνει τὰ άνειροπόλα μάτι του και μένει με τὴν εὐχάριστη έντύπωσι ότι δεν είναι πιά στὴ φυλακή, ότι ταξιδεύει.

— Για που ταξιδεύεις, 'Αντρέ; τὸν έρωτὸ ή Αιμέ με στοργή, με περιπάθεια.

— Για τὴν 'Ελλάδα, τὴς άπαντὰ. Πάντα για τὴν 'Ελλάδα.

— Τὴν αγαπάς;

— Τὴν αἰσθάνομαι με τὸ αἷμα μου. Μ' αὐτὴ μεγάλωσα. Με τὰ εἰδύλλια της έχω γεμίσει από μικρὸ παιδί τὴ φαντασία μου. Μ' αὐτὴ παρηγοριέμαι, μ' αὐτὴν άντιστέκομαι στὴ φυλακή. Όταν προφέρῶ τὸ αγαπημένο δνομά της, νομίζω πως εἰμαι έλευθερός, πως δλόγυρά μου χύνεται γαλάζιο φῶς.

ΟΣΑ ΔΕΝ ΛΕΓΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΚΟΚΚΙΝΗ ΤΡΙΧΑ

ΜΕΓΑΛΗ έδδομάδα τὸυ 1821.

Οί συνοδικοί, μέσα στὰ Πατριαρχεία της Πόλης, περνάνε δύσκολες ὠρες. Ξέρουν όλοι τι τὸυς περιμένει. Πεσμένοι σὲ συλλογή, καρτεράνε τὴν ὠρα τους. Καί μόνο ο δεσπότης, Γρηγόριος ο Δέρκων, είναι άδιάφορος για τὴν τύχη του κι' εὐθυμος. Κι' όταν ο πατριάρχης Γρηγόριος Ε', τὸν ρώτησε πως σὲ κείνη τὴ δύσκολη στιγμή δεν είχε χάσει τὸ κέφι του, ο Δέρκων τὸυ άπάντησε:

— Διατί, δεσπότη μου, νὰ λυπηθῶ; Αἰρίον θὰ πηδῶσ διὰ τὴς σπάθης τὸυ δημίου από τὸν πρόσκαρπον τὸυτον βίον εἰς τὴν αἰωνιότητα.

— Ε... κόκκινη τρίχα, τὸυ άποκρίνεται ο πατριάρχης, και εἰς αὐτὴν, τὴν μάλλον τρομεράν στιγμήν, δὲ χάνεις τὴν έτοιμότητά σου.

Δικαιολογημένα ο Γρηγόριος άπεκάλεσε τὸν Δέρκων εκόκκινη τρίχα, γιατί ήταν κοκκινότριχης με μάτια γαλανά. Γι' αὐτούς τὸυς τύπους, που ο λαὸς τὸυς θεωρεῖ πονηρούς, έχει και τὸυτο τὸ δίστιχο:

«Κόκκινη τρίχα, μάτια γαλανά, καρδιά διαδόλου, άγγελὸς τὸυ (Σατανᾶ)».

ΚΛΕΦΤΙΚΟ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟ

Οί δυὸ κλέφτικες φαμίλιες, τὸυ Σκυλοδήμου άπ' τὸ Βραχώρι και τὸυ Σκαλτοσδήμου ὑτὸ Λιδωρίκι, είχαν στὰ σκαριά προξενιό. Προξένευαν τὴν κόρη τὸυ Σκυλοδήμου με τὸν πρωτοκλεφτὴ τὴς Ρούμελης, Σκαλτοσδήμου. Οί Σκυλοδημαῖοι, όμως, δεν τὸ πολυθέλαν. Καί τὸ εμπόδιο, ἴσως, ήταν ή άσκήμια τὸυ Σκαλτοσδήμου. Γιατί, κατά τὰ γραφόμενα ένδς Ιστορικού, ο Σκαλτοσδῆμος ήταν εδυσειδέστατος τὴν μορφήν, σκληροκαρδῖος και σφοδρὸς λάγνος».

Κείνο τὸν καιρὸ, έτυχε νὰ περάσῃ άπ' τὸ Βραχώρι ο Θανάσης Διάκος, πρωτοπαλῆκαρο τὸυ Σκαλτοσδήμου. Τὸν φιλοξένησαν οί Σκυλοδημαῖοι, κι' άφού φάγαν κι' ήπιαν, ζήτησαν άπ' τὸν καπετάν Διάκο, νὰ τὸυς πῇ δλη τὴν αλήθεια για τὸ Σκαλτοσδῆμο, ὅς ήταν και καπετάνιος του.

— Καλὸς λέει; Καί καθόσα στῆ άκόμα, εἶπε ο Διάκος.

— Μά, είναι καλός; έπέμεινε ο γέρο Σκυλοδῆμος.

— Άμ! για νὰ τὸν έχω γῶ

καπετάνιο, φανταστῆτε τί εἶναι!... τὸυς ξαναλέει ο Διάκος.

Κι' οί Σκυλοδημαῖοι, όχι μονάχα πίστεψαν σὸ Θανάση Διάκο, μά τὸυ άναθέσανε νὰ πῇ τὸ ναί, από μέρους τους, στὸν καπετάνιο τὸυ τὸ Σκαλτοσδῆμο.

Έτσι, έκλεισε τὸ κλέφτικο συμπεθεριό.

Ο ΜΑΣΚΑΡΕΜΕΝΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

ΤΟΥΤΟ τὸ άπίστευτο, έγινε σὲ κάποιο βασιλικὸ ταξίδι σὸ Μοριά, έξω άπ' τ' 'Ανάπλι. Καθὸς προχωρούσε ή βασιλικὴ πομπή, μαζί με κάποιους φιλοξενούμενους πρίγκιπες, οί χωριάτες, από κάποιο γειτονικόχωρι, με τὸ δάσκαλο μπροστά, δγῆκαν έξω άπ' τὸ χωριό τους νὰ καλοδεχτοῦν τὸυς βασιλιάδες και τὸυς ξένους.

Άς άφήσω, όμως, τὴν Πηνελόπη Παπαηλιοπούλου, που ήταν κι' αὐτὴ μαζί, νὰ συνεχίσι: «Ο δάσκαλος τὸυ χωριού, πνευματώδης άνθρωπος, είχε προετοιμάσει λογιδριον, αλλά, πρὸ ὀλίγου έλθων έξ 'Αθηνῶν, είχε προμηθευθῇ, κατά τὸν συρμόν, κοιτανίτην, ρόμπ ντε σάμπρ, μέχρι ποδῶν, έξ ύφάσματος θαμδακεροῦ άνοικτοῦ χρώματος, σπαρμένο με μεγάλα ένδη διαφόρων χρωμάτων, και, έπειδὴ ήτο καινούργιος, ένόμισεν, ότι ή τιμήση τὸυς βασιλεῖς, φέρω αὐτὸν κατά τὴν διάβασιν τῶν έπειδὴ δὲ οί χωρικοί, κατά τὸ τουρκικὸν έθιμον, δεν άφαιρούν τὸν φέσιον προσαγορεύοντες τὸν δασίλεα, δεν ένόμισε και οὗτος άπρεπὲς νὰ φέρῃ τὸν ὕψηλὸν πῆλον ἐπὶ κεφαλῆς, άναγινώσκων τὸ λογιδριόν τῶν».

Άπ' τὴν κομικὴ εμφάνισι τὸυ δασκαλοῦ με τὴ ρόμπ ντε σάμπρ, δεν μπορούσε κανεὶς νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια. Τὰ πειράγματα, πέφτανε πάνω του βροχή. Η άκαλουθία, σὲ κάποια στιγμή, σκόρπισε και τὸ πρωτόκολλο τὴς έθιμοτυπίας πῆγε περίπατο.

Ο 'Οθωνας, που σὲ τέτοιες στιγμές πάντα στεκόταν ψυχρός, δεν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Έλασε κι' αὐτός. Άμέσως, όμως, για νὰ μὴν τὸν παρεξηγήσῃ ο ὑπῆκόος του δάσκαλος, λέει:

— Τὸ λογιδριον ήτο πολὺ ὠραῖον, με ἰδέας ὕψηλās.

Μά και μ' αὐτό, ο 'Οθωνας, δεν μπόρεσε νὰ σώσῃ τὸ μασκαρεμένο δάσκαλο.

ΤΑΚΗΣ ΛΑΠΠΑΣ

— Ζητῶ τὸν Παστορέ, λέει άπότομα ο προϊστάμενος τὴς Κομμουνας στὸν Σενιέ.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΝΕΙΛΩΝ

Σ' εύχαριστώ, Θεέ μου, που άξιώθηκα
εγώ, το γεννημένο χωριατόπουλο,
της Έλευσίνας ο τρελλός ο γρύλλος,
να βρίσκω την ώρα τούτη του Χαρού,
πάνω στη γέφυρα που δένονται στα τόξα της
ο Κουανός κι' ο "Άσπρος Νείλος".
Πού να το πίστευα το μάτι μου να ιδή
τά δσα ξεούλλιζα στον "Ατλάντα παιδί";
Και στέκω εδώ, και βλέπω και γροικώ
τ' άγρια φίλια και χάρδια των νερών,
καθώς που σμίγουν σά ζευγάρια.
Κοπέλλα ο "Άσπρος" παιχνιδιάρη από τη μιά
κι' από την άλλη όρμητικός ο Κουανός,
γαύρο δουνίσιο παλληκάρι.
Και σ' α' ν' α' τους, τ' άσπρα και γαλάζια,
φέρνουν χαρές και πίκρες και μαράζια.
Φέρνει ο Λευκός κραυγές Τεμικές
των Τίγκα, των Σιλούκ και των Νουέρ
από του Μαλακάλ τα λασποχώρια,
καθώς το μαύρο δαίμονα ξορκίζουνε,
μ' έρωτικούς ακόλαστους χορούς,
άγριοκόριτσα κι' αγόρια.
Και σ' α' κραυγές, που το ένστικτο ξεσπά,
λές κι' η καρδιά της "Αφρικής χτυπά".
Και φέρνει ο άλλος απ' τα βράχια τα
(μεσουράνα,

πού, τα ζεστά τα καλοκαίρια, ατέρμονες
τα δέρνουν καταγίδες,
τη ματωμένη πίστι ενός λαού στη λευτεριά
και το μελλοντικά του τα όνειρα
και τις ελπίδες.
"Ενός λαού, που αντάμα στους αιώνες,
κάτω απ' τις ίδιες προσκυνάμε εικόνες.
Κι' ακόμα φέρνουν, στα νερά τους τ' άσπρο-
(γάλαζα —

μαζί με γέλια από ύαινες, κλάμα κροκό-
(δειλών
και βρυχηθμούς από λιοντάρια —
τις νοσταλγίες και τις θλαστήμιες των
που για το χρήμα, μέσ' στα βάλτα, τα
(κουφάρια τους

κερί και τάλυψε ή μαλάρια.
Κι' είχαν μ' όνειρα μιά μέρα ξεκινήσει
κι' ή μαύρη κόλασι τους στράγγιζε τη ζήση.
Και στέκω εγώ, και βλέπω και γροικώ,
καθώς που σμίγουν τα ποτάμια, κι' δλ' αυτά
στο γρύλλο έμένα ανιστοράνε...
Μά, ξάφνου, λούφαξαν τα πάντα κι' ή χαρά,
κάποιο τραγούδι άρχίζουν τώρα τα νερά
φερόμενο από μακριά να τραγουδάνε.
Κι' είναι κι' οι νότες και τα λόγια γνώρι-
(ριμά μου:

«Κεφαλλονιτοπούλα μου... μελαχροινή κυ-
(ρά μου...»
"Ω! Έσύ, μεγάλη μου "Οσίρι, Νείλε της
(Αίγυπτος,

το τραγουδάκι έτουτο φύλαξτο στο διάβα
(σου
και δόσ' το της πιστής σου φιλενάδας,
για να το πείη ανάλλαγο πάνω στα κύματα
να τ' αποθέσει έτσι πικρό, παραπονιάρικο,
σ' έν' άκρογιαλί της Έλλάδας.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

(Από την ανέκδοτη συλλογή «ΜΑΥΡΗ
ΣΑΡΚΑ»).

Είναι δικαίωμα όλων των παιδιών να είναι εύτυχισμένα. Κι' από αυτό το δικαίωμα δεν εξαιρούνται, φυσικά, τα Κορεά-
τόπουλα. Μερικά από αυτά, που φιλοξενούνται στο Παρίσι,
δείχνουν ότι εύκολα μπορούν να ξεχάσουν τη δυστυχία στην
οποία έδυσε τη χώρα τους ο πόλεμος. Έχουν ξαναβρή τη
στοργή και την αγάπη, που είχαν χάσει, χάρις στις φρον-
τίδες του "Οργανισμού Ένωμένων Έθνών.

Ο Κόσμος δέ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΓΟΝΕΙΣ
ΚΑΝΟΥΝ ΑΓΟΡΙΑ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ αμερικανικές στα-
τιστικές απέδειξαν ότι το φύ-
λο του παιδιού εξαρτάται κατά
μέγα μέρος απ' την ηλικία του
πατέρα. "Όσο πιο μεγάλης ήλι-
κίας είναι ο πα-
τέρας, τόσο με-
γαλύτερες πιθα-
νότητες έχει να
αποκτήσει κορί-
τσι. Γι' αυτό και
το τελευταίο παι-
δί, σ' α' τις περισσό-
τερες οικογένειες,
είναι συνήθως κορίτσι. "Όταν, ό-
μως, ή μητέρα είναι πολύ νέα, ή
πάρχουν πολλές πιθανότητες να
γεννηθεί αγόρι, έστω και αν ο πα-
τέρας έχη μεγάλη ηλικία.

Η 19η ΣΥΖΥΓΟΣ

ΕΝΑΣ πεντητάρης οδηγός ταξί
στο Κάιρο, ο "Αλί έλ Σαλέντ"
"Αχμέτ, διακηρύσσει, ότι είναι ή
πιο εύτυχισμένος άνθρωπος του
κόσμου, αφού, έπειτα από 18 γά-
μους, που απέ-
ληξαν όλοι σέ δι-
αζύγιο, παντρεύ-
τηκε τη 19η γυ-
ναίκα του, τη γυ-
ναίκα των ονείρων
του, κοντά στην
οποία ελπίζει να
βρή την ανέφελη

εύτυχία.
"Έπειτα από την πείρα των
18 γάμων μου — λέγει — που
υπήρξαν όλοι απογοητευτικοί, εί-
χα άρχεισι να απέλπίζωμαι. "Η-
χα άρχεισι και δεν είχα κατα-
λάβει πόσο μεγάλος είναι ή "Αλ-
λάχ, που μου είχε δώσει τις προ-
ηγούμενες 18 μέγαιρες για συζύ-
γους: ήθελε να με κάνει να έκτι-
μήσω καλύτερα την τελειότητα
και τις αρετές της δεκάτης ένα-
της».

Η ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΝΤΙΟΡ

Ο Κριστιάν Ντιόρ, ή δικτάτωρ
της γυναικείας μόδας, ήταν
ξαπλωμένος πρό ήμερών σέ μιά

πισίνα, στο Παρίσι, μαζί μ' ένα
φίλο του, και κυττούσαν μιά νέα,
που μόλις έβγαί-
νε απ' το νερό.

— Τί ώραία
κοπέλλα! είπε ή
φίλος. Τί κορμο-
στασιά, τί πρό-
σωπο, τί γάμ-
πες! Πρώτη μου
φορά βλέπω τόσο

ώραία γυναίκα!
— Δεν είναι άσχημη, πράγμα-
τι, απάντησε ή Ντιόρ, αλλά σου
όμολογώ ότι είμαι έπιφυλακτικός.
Πρέπει να τη δούμε και... ντυ-
μένη!

ΒΑΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΗΜΑ

ΠΟΣΟ πρέπει να ζυγίξη κανέ-
νας ανάλογα με το αναστήμα
του; Ο Καναδάς έχει αποφασίσει
να δώσει μιά θετική απάντησι στο
έπίμαχο αυτό έρώτημα, που έχει

απασχολήσει γε-
νές ανθρώπων. "Η
καναδική κυβέρνη-
σις, κατήρτισε ή
να συνεργήσει ή
όκτώ νοσοκόμες,
που θα περιέλθουν
με ειδικό αυτοκι-
νητο τη χώρα και

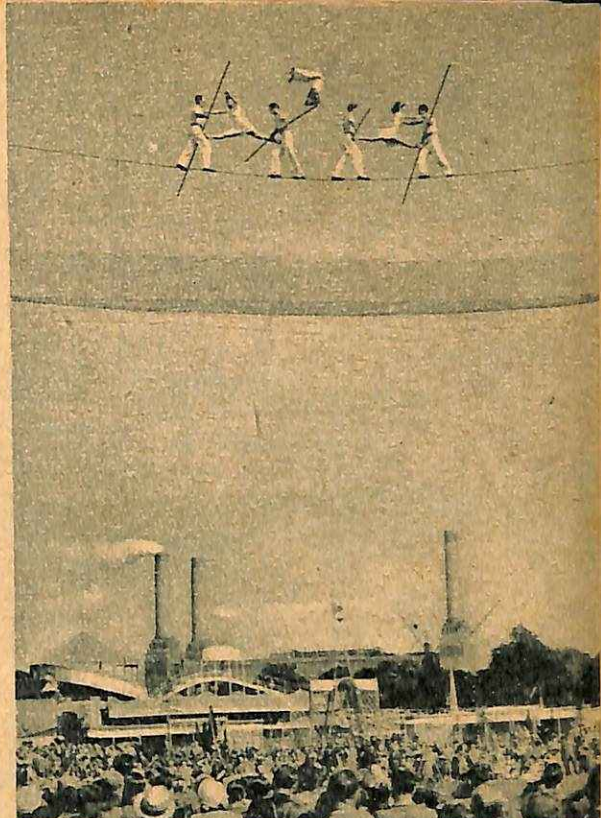
25.000 Καναδούς
Οπλισμένες με ένα
μέτρο και με ζυγαριές ακριβείας,
οι νοσοκόμες αυτές θα έπισκε-
φθούν και τις δέκα επαρχίες του
Καναδά και θα ζυγίσουν νέους
και γέροντες, άντρες και γυναίκες,
πλούσιους και φτωχούς, άστούς
και αγρότες. Κά ό'ταν ζυγισθούν
οι 25.000 κάτοικοι, θα γίνη ή
στατιστική και ειδική έπιστήμη-
νες θα δγάλουν τα συμπεράσμα-
τά τους, που θα χρησιμεύσουν ως
βάσι για τους διαιτολόγους. "Η
περίεργη αυτή πρωτοβουλία προ-
ήλθε από την προσωπική πείρα
του Καναδού ύπουργού της "Υγι-
εινής κ. Πώλ Μαρτέν, ή οποίας,
έπειτα από 18μηνο ειδική δια-
τα, κατάρθωσε να χάση 21 κιλά
(από 91 κατέβηκε σ' α' 70) και ν'
ανάκτηση το σφρίγος και τη δρα-
στηριότητά του.

Οι έπισκέπται της διεθνούς έκθε-
ως σκυλιών, που άνοιξε αυτές τις ή-
μέρες στο Μιλάνο της "Ιταλίας, θα-
μάσουν αυτό το υπέροχο λυκόσκυλο,
που είναι ζωντανή ρεκλάμα και φρου-
ροί των διδύλων που πωλούνται στο
άρμόδιο τμήμα της έκθεσας.

Στους κήπους των "Ηλυσίων Πεδίων, στο
Παρίσι, ώργανώθηκε μιά παιδική έαρ-
στή, στην οποία οι μικροί προσκεκλη-
μένοι ήταν ντυμένοι με κοστούμια της
εποχής του Ναπολέοντος Γ'. Στη φω-
τογραφία μιά κομψή «κυρία» με το συ-
νοδό της διασκεδάσουν με τις κούνιες.

Σέ ένα πάρκο του Λονδίνου έχει έγκατασταθή
ένα γερμανικό Λούνα - Πάρκ, και προσφέρει ένα
μοναδικό θέαμα ακροβατικών ασκήσεων από
τους Γερμανούς Σπέντ, σέ ύψος τριάντα μέτρων.

7 ήμερονύκτια

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΔΙΔΥΜΟΥ

ΣΤΟ Μπέλλινγκεν της Αυστρα-
λίας, ή μίς Νάνσυ Σπέντ εί-
δε πρό καιρού ένα όνειρο, ότι ή
δίδυμος αδελφός της Φρέντερικ
είχε τραυματισθή στην Κορέα. Σέ

λίγες μέρες, πη-
ρε ένα τηλεγρά-
φημα που έπεβε-
δαίωσε το όνειρο.
Μετά από μερικές
έβδομάδες, είδε
όνειρο ότι ή Φρέν-
τερικ είχε συλλη-
φθή αιχμάλωτος.

"Ενα νέο τηλεγράφημα το έπεβε-
δαίωσε και αυτό. Πρό ήμερών, ή
Νάνσυ όνειρεύθηκε, ότι ή δίδυμος
αδελφός της έτηλεγράφησε: «"Α-
πολύθηκα!». Το τηλεγράφημα έ-
φθασε την άλλη μέρα...

ΚΕΚΤΗΜΕΝΗ ΤΑΧΥΤΗΣ

Η άγγλική δικαιοσύνη έχει ως
άρχή της να μην έπιβάλλη
στούς φυλακισμένους να μιλούν,
σέ οποιοδήποτε στάδιο κι' αν βρί-
σκεται ή ποινική διαδικασία. Πρό
ήμερών, λοιπόν, έ-
να άγγλικό δικα-
στήριο αναγκά-
στηκε να άθώωση
έναν άνθρωπο, που
είχε συλληφθή έ-
πι διαγimία, και
που άπάντησε σέ
δύους — στην ά-
πτηνομία, στην άνάκρισι και σ' α' τη
δίκη του — με τρεις μόνο λέξεις:

«Βρέστε το έσείς».
— Λέγεσαι Ουίλλιαμ Λούντ;
— Βρέστε το έσείς.
— Αυτή ή κυρία είναι σύζυγός
σου;

— Βρέστε το έσείς.
— Ποιά είναι ή ήμερομηνία του
γάμου σου;

— Βρέστε το έσείς.
— Έχεις σκοπό ν' άρνηθής να
απαντήσεις σέ όλες τις έρωτή-
σεις;

— Βρέστε το έσείς.
— Αντιλαμβάνεσαι, ότι μ' α-
τό τον τρόπο κάνεις τη θέση σου
χειρότερη;

— Βρέστε το έσείς.
"Ετσι, το δικαστήριο, αν και
ήταν βέβαιο για όρισμένα περι-
στατικά, δεν μπόρεσε να βρή ή-
ποδείξεις για όλα, κι' αναγκά-
στηκε να τον άπαλλάξη λόγω άμ-
φιβολιών.

"Όταν τον άφησαν έλευθερο,
πήρε ένα ταξί έξω απ' το δικα-
στήριο:

— Πού θα πάτε, κύριε; τον ρώ-
τησε ή σωφέρ.

— Βρέστε το έσείς, απάντησε
εκείνος...

ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΣ
ΠΡΟ-Ι-ΣΤΑΜΕΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΩΣ μεγαλύτερος αριθ-
μός άγγλικών έταιρειών άγο-
ράζουν άεροπλάνα για τους... ύ-
παλλήλους των. Πρό ήμερών, ή
Ρέτζιναντ Ντόυτς, πρόεδρος μι-
ας μεγάλης έφο-
πιστικής έται-
ρείας, αγόρασε
ένα παλιό «Ντα-
κάνα», το μετε-
σκέυασε σέ κομ-
ψάτο άεροσκά-
φος, και άνήγει-
λε σ' α' τους ύπαλλή-
λους του, ότι σ' α' έξης θα χρη-
σιμοποιούν δωρεάν το ταχύ αυτό
μέσον μεταφοράς, για να πηγαί-
νουν σ' α' τις δουλειές, που τους ά-
ναθέτει ή έταιρεία. Τα Σαββατο-
κύριακα, το άεροπλάνο θα χρησι-
μοποιήται εκ περιτροπής για το
σώκ- έντ των άνωτέρων ύπαλλή-
λων...

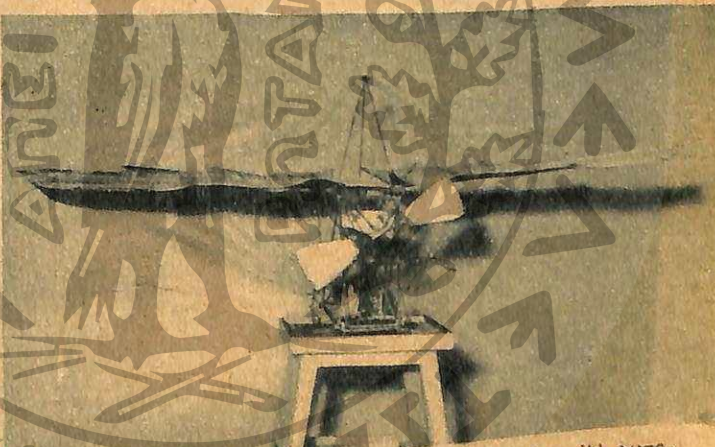
ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΓΡΑΦΟΥΝ

Ο αριθμός των γυναικών, που
άσχολούνται με τη λογοτε-
χνία, αύξάνει διαρκώς στην "Ιτα-
λία. Τελευταία, μάλιστα, οι Ι-
ταλίδες συγγραφείς ίδρυσαν και
δικό τους λογοτεχνικό βραβείο.
Κι' ένας άνδρας συγγραφέας,
σχολιάζοντας την άυθη αυτή
των γυναικών συγγραφέων, είπε:

«Οι γυναίκες κάνουν άσχημα
να γράφουν. Αύξάνουν τον αριθμό
των κακών διδύλων και λιγότευ-
ουν τον αριθμό των γυναικών».

"Ο Λουί Γκοντάρ ήρθε πρώτος πρό ήμερών σ' α' άγώνα θα-
δίσματος, που έγινε σ' α' Παρίσι. Φαίνεται, όμως, πως και
ή μικρός Γκοντάρ... βαδίζει επί τα ίχνη του πατέρα του.
Τον ακολουθούσε με το ποδηλατάκι του σέ όλη την δια-
δρομή, για να διδαχθή.

Στο Παρίσι ώργανώθηκε μιά έκθεση άεροπορίας. "Η φωτο-
γραφία δείχνει το άεροπλάνο Βούγια, του οποίου το μωτέρ
έλειπευρούσε με μονοξείδιο του άνθρακος. Κατά την πρώ-
τη δοκιμή του, σ' α' 18 Μαρτίου 1906, διήνυσε άπόστα-
σι... δώδεκα μέτρων σέ ύψος 60 έκατοστών από το έδαφος

Λύντια

Μυθιστόρημα του Χ. ΜΠΑΛΗΤΣ

Εικονογράφηση: Γ. ΒΑΚΑΛΟ

Ξαναγύρισε κι' έπεσε στο κρεβάτι, κουλούρισε το κορμί της και γύρισε προς τα πλάγια, κυττάζοντάς με.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: Ο Ρίτσανσον, βοηθός του δημοσιογράφου Μπρένερτον, αποστέλλεται στο αρχοντικό των Έπστιν, για να συλλέξει πληροφορίες σχετικά με τη γυναίκα του αδελφού Έπστιν, ο οποίος μόλις είχε πεθάνει. Έπτιν κόρη του Λύντια. Κάνουν συχνά πατινιγείται μερικά περιστατικά από την έρωτική έντασή τους. Σε μία επίκρινση στρεφής του ποδιού και κάτω από το πόδι της νέφους, οι προσπάθειες να κρατήσει την ισορροπία της και φιλοφύσει συνεχώς τον Ρίτσανσον. Αυτός δεν μπορούσε να μιλήσει από ευσυχία.

30Ν.- Το Μάιο, ο αέρας ήταν δλη την ήμερα βαρύς απ' τ' αρώματα, και γλυκύς, και σχεδόν υπερβολικά φρωτωμένος μ' ευωδίες. Ο πρόγονος των Έπστιν, που είχε φυτέψει τα κέδρα, είχε φυτέψει και μεγάλους θάμνους από πασχαλιές, που είχαν τώρα γίνει δολακίρια βασάκια, φρωτωμένα από άσπρα και ροζ λουλουδάκια. Είχε φυτέψει και πολλές άσπρες άκακίες, κι είχε χτίσει ένα μικρό διάδροφο κυνηγετικό περίπτερο στο νότιο μέρος του πάρκου, στο τέλος μιάς αλέας από κίτρινες άγριες εζάλιες. Άνθισαν κι' αυτές άργα, την εποχή που άνθισαν οι πασχαλιές και τα λουλουδάκια της καστανιάς, γεμίζοντας τον αέρα με μία βαρεία, νοκλή ευωδιά, που ακόμα μου θυμίζει, περισσότερο απ' το άρωμα της χλόης κι' όλων των άλλων λουλουδιών, την άνοιξη και το καλοκαίρι που πέρασα εκεί.

Στο άναμεταξύ, είχα πάψει να χρησιμοποιώ την κυρία είσοδο, που οδηγούσε στον κήπο απ' το κέντρο της πόλεως. Έκανα το γύρο του μεγάλου τσίχου κι' έμπαινα απ' το δασάκι, που βρισκόταν στη νότια πλευρά. Το δασάκι αυτό δεν υπάρχει τώ-

ρα πιά. Νέοι δρόμοι, με σπίνια από μπeton, πεζοδρόμια από μπeton και καρδουναποδοθές από μπeton, με άντενες τηλεόρασεως σ' όλα τα μέρη, έχουν πάρει τη θέση του. Έκείνη την εποχή, όμως, υπήρχε μία πόρτα για τ' αμάξια πίσω απ' το δασάκι, κι' ένα μονοπάτι που περνούσε μέσα απ' τα δέντρα του κι' έφτανε ως τη μεγάλη αλέα με τις τίσις, που η δενζίνα — στις μεγάλες δεξαμενές από μπeton — τις δηλητηρίασε σαν πραγματικό φαρμάκι εικοσιτρία χρόνια αργότερα.

Είναι πολύ δύσκολο να περιγράψω τί ακριβώς μάς συνέβη εκείνο το καλοκαίρι — να εκφράσω με λέξεις που να μη φαίνονται ανόητες, πώς επί πολύ διάστημα δεν κάναμε τίποτ' άλλο παρά να συναντιώμαστε στο κυνηγετικό περίπτερο και να ξαπλώνουμε στις παλιές καλομένιες σαιζ-λόγκ, στο μικρό άπάνω δωμάτιο, κυττάζοντας μες απ' τα μικρά τοξωτά παράθυρα στο μονοπάτι με τις αζάλιες, όπου όλα ήταν τόσο ήσυχα, ώστε μπορούσαμε να παρακολουθούμε τους φασιανούς να τρώνε, ένα-ένα, δύο μέτρα πιο πέρα, το στάρνι που τους είχαμε ρίξει, ή μία πέρδικα να φέρνει εκεί τα δεκατρία μικρά της και να περπατά με το μικρό αυτό ιπποδρόμιο κάτω απ' τα προστατευτικά φτερά της.

Το καλοκαίρι εκείνο ήταν πολύ ζεστό, και θυμάμαι τι θερμό άρωμα, που είχαν όλα απόγευμα οι αζάλιες, και την έξαυμι και την άνησυχία που μάς έπιασε, όταν ο Ρόλλο, περπατώντας με το δπλο του, ήρθε στην πόρτα του κυνηγετικού περιπτερου, ακριβώς από κάτω μας, και προσπάθησε να την άνοιξη με τριάντα, ίσως και σαράντα κλειδιά — έτσι μάς φάνηκε τότε — δοκιμάζοντας τα ένα-ένα στην κλειδαριά. Θυμάμαι πώς βροντούσε η καρδιά μου, καθώς ο Ρόλλο δοκίμαζε τα κλειδιά, και πώς, με κάθε κλειδί, οι χτύποι της γιγνόντουσαν πιο μεγάλοι και πιο ζεστοί και

πιο τρομαχτικοί. Μου φαίνεται σά να βλέπω τη Λύντια, ξαπλωμένη στη σαιζ-λόγκ της, με το στήθος της ν' ανεβοκατεβαίνει οδυνηρότερα κάθε φορά, ενώ το χέρι της έσφιγγε τον καρπό μου, που είχα στραμπουλήξει στο πατινάξ. Το σφίξιμό της ήταν τόσο δυνατό, που το αίμα έπαινε να τρέχει στα δάχτυλά μου και τα αισθανόμουν να γίνονται σιγά-σιγά πιο κρύα, ώσπου νόμισα ότι πάγωσαν έντελώς με τον παλπό εκείνο χειμωνιάτικο πόνο τους.

Όταν ο Ρόλλο έφυγε, κάθισα στην άκρη της σαιζ-λόγκ, κρατώντας το νεκρό χέρι μου, που πουνούσε τώρα απ' το αίμα που ξαναγύριζε.

Μήπως σου τσάφεια πολύ; ρώτησε η Λύντια. Άλθβεια; Δεν το κατάλαβα...

Είναι το χέρι που είχα στραμπουλήξει.

Με συγχωρή; είπε. Άσε να στο κρατήσω εγώ.

Μαλακά, είπα.

Κάθισα και την κυττάξα λίγο, ενώ μου κρατούσε απαλά τα δάχτυλα. Το σώμα της, ξαπλωμένο στην πολυθρόνα, είχε ακόμα την έξαυμι της αγωνίας. Είχε μεγαλώσει πολύ γρήγορα από εκείνο το πρώτο απόγευμα, που την είχα ιδη με το μαύρο φόρεμα του φαγητού. Το κορίτσι που είχα πάρει μαζί μου στο πατινάξ, με τη χαμηλή μέση, που έκανε το γωνιώδες σώμα της να χάνη κάθε αναλογία, και με τη μονολιθική σχεδόν ακαμμία της θείας της Τζουλιάνας, δεν υπήρχε πιά. Ήταν πιο γεμάτη, λιγώτερο ψηλή, πιο θερμή, πιο στοργική, πιο άπαλή, και αξιολάπητη μ' έναν τρόπο που ήταν αδύνατο να φαντασθώ κανείς τις ήμερες εκείνες του άδελφου χειμωνιάτικου πατινάξ της. Το στόμα της ήταν κι' αυτό σταθερότερο. Ήταν ακόμα ευρύ και σαρκώδες, αλλά — χωρίς να χάσει την απαλότητά του — δεν είχε

πιά εκείνη τη χαλαρή ψυή, κι' έδειχνε, περισσότερο ακόμη κι' απ' τα στοργικά στήθη της, πόσο γρήγορα είχε μεγαλώσει.

Λες ν' άνοιξουμε το παράθυρο; είπε. Κάνει τάση ζεστή εδώ μέσα!

Θ' άνοιξω το πίσω παράθυρο, είπα. Πνίγομαι, άνοιξε να πάρουμε λίγο αέρα! (Άφησε το χέρι μου). Γιατί δε δγάεις το πουκάμισό σου; Ο Ιδρώτας στάζει άπάνω σου σά νερό.

Το πίσω παράθυρο έβλεπε σ' ένα μικρό κεφαλόσκαλο. Πήγα και το άνοιξα. Καθώς έσπρωξα τη μικρή γρίλια μπήκε μέσα η ζέση του Ίουλιου, καθαρή και μονοκόμματη, με μία ελαφριά, γλυκερά, όσμη από σανό, που έρχόταν απ' τα χωράφια, έξω απ' τον κήπο. Στάθηκα κι' ανέπνευσα μία στιγμή, ακούοντας τον ήχο μιάς χορταστικής μηχανής, και, ξεκουμπώνοντας το πουκάμισό μου, για να δροσίση λίγο ο άερας το στήθος μου.

Όταν γύρισα, η Λύντια είχε δγάλει το φόρεμά της. Ήταν καθισμένη στη σαιζ-λόγκ, και ξετύλιγε τις κάλτσες της. Ξεκούλουσαν απ' τους μηρούς της σαν άλλο δέρμα, αφήνοντας τη σάρκα έκπληκτικά λευκή κι' άψευδάσπρη.

Ξάπλωσε πάλι στη σαιζ-λόγκ. Άγγισα τους μηρούς της με τις άκρες των δαχτύλων μου, κι' άρχισα να της λέω πόσο ήθελα, τσόν τον καιρό τώρα, να την έγγισω, και πώς...

Άναρωτιώμουν αν θα τόκανες ποτέ, είπα. Αν θα ήθελες ποτέ...

Χαιμονόυσε λιγάκι, με τα χείλη μισά-νοιχτα. Άκούγα τη χορτοκοπτική μηχανή να δουλεύει στον κήπο. Ξαφνικά, η καρδιά μου άρχισε πάλι να βροντά, όπως πρίν, που ο Ρόλλο δοκίμαζε τα κλειδιά στην κλειδαριά.

Μη ντρέπεσαι, είπα. Έγώ δε ντρέπομαι.

Γύρισε το σώμα της προς τα πλάγια πάνω στη σαιζ-λόγκ, βαρεία και τρυφερά, τραβώντας με προς το μέρος της με τα δύο της χέρια. Μία μπρετέλα έπεσε απ' τον ώμο της και μ' άφησε, μία στιγμή, για να κατεβάσω και την άλλη. Το δέρμα της είχε άρχισει να ωριμάζει μ' εκείνη την κέρνιν λευκότητα που συνοδεύει μερικές φορές τα πολύ μαύρα μαλλιά, και μου φάνηκε σά να έλυανε καθώς το άγγιζα με τα χέρια μου.

Άγάπη μου! είπε. Μην πάψεις να μ' αγαπάς... Μην πάψεις ποτέ να μ' αγαπάς...

Της υποσχέθηκα πώς δε θα έπαυα ποτέ να την αγαπάω.

Σου υπόσχομαι πώς δε θα πάψω ποτέ, είπα. Ποτέ. Υπόσχομαι πώς δε θα πάψω ποτέ.

Έπειτ' από κάμποση ώρα, ήσυχώτερη πιά, κυττούσε ξαπλωμένη τον ουρανό, σά να έβλεπε, μες στο φώς της ήμερας, κάποιο όνειρο. Η χορτοκοπτική μηχανή εξακολουθούσε την ήρεμη δουλειά της μέσα στο ζεστό απόγευμα. Η ευωδιά των μαλιών της είχε κάτι το πολύ δυνατό, σαν πραγματικό άρωμα, και νομίζω ακόμα πώς τα μυρίζω καθώς τη θυμάμαι που ανακάθισε ξαφνικά στη σαιζ-λόγκ κι' έσκυψε άπάνω μου και μου είπε κάτι πολύ παράξενο:

Άκόμα κι' αν είμαι κακιά μαζί σου; είπα.

Δε θα είσαι κακιά μαζί μου.

Άκόμα κι' αν ήμουν κακιά μαζί σου... θα μ' αγαπούσες;... Θα μ' αγαπάς πάντα;

Ναι, είπα.

Θέλεις να είμαστε έτοι... πάντα;

Για πάντα και πάντα;

Για πάντα, είπα.

Άναρωτιέμαι αν θα είμαστε, είπα.

Άπλωσα τα χέρια μου και τ' ακούμπησα στο σώμα της. Αισθανόμουν πώς η στοργική δαύ του ήταν δλη δική μου. Κατά κάποιον τρόπο, έγώ ήμουν η αίτια που είχε γίνει πιο στοργική. Ήμουν βέβαιος, πώς έγώ την είχα ευτηήσει.

Σ' άρεσει το σώμα μου; είπα. Το φανταζόσουν ότι θα μεγάλωνα έτσι; Είναι η πρώτη φορά που είδες κορίτσι;

Ναι, είπα.

Γέλασε κι' είπα:

Μεγαλώνω κι' αισθάνομαι παράξε-

να... πολύ παράξενα... σά να χτυπάει κάτι μέσα μου.

Ξαναγέλασε πάλι, ξαπλωμένη με το στόμα άπάνω στο πρόσωπό μου, με τη φωνή θερμή από τρυφερότητα και λίγο βραχνή, κι' αισθανόμουν όλο το καλοκαίρι να μετουσιώνεται, μες απ' τον ήχο της χορτοκοπτικής μηχανής, μες απ' τη θερμότητα της φωνής της και μες απ' την καινούργια βαρεία στρόφη του σώματός της, σ' ένα βαθύ και λεπτό θαύμα, σέ κάτι που ήταν για μένα ένα τερατωδώς άπλο, τερατωδώς σύνθετο δίκτυο ευτυχίας.

Στο άναμεταξύ είχα βρή καινούργια δουλειά. Ο πατέρας μου ήταν απογοητευμένος περισσότερο από κάθε άλλον για την άποτυχία μου με τον Μπρένερτον. Ε'Αλλά αν δεν είσαι ευτυχισμένος, δεν όφελεί, είπα. Καλύτερα να βρης καμμία έμπορική δουλειά και να είσαι ευτυχής, παρά να προσπαθής να κάνης κάτι άνωτερο απ' τις δυνάμεις σου και να είσαι δυστυχισμένος.

Έκείνος μου βρήκε τη θέση του υπαλλήλου σ' ένα δερματοπωλείο, όπου εργαζόταν μόνο ο ιδιοκτήτης του, κάποιος Άρθουρ Σπρέιγκ. Ο Άρθουρ είναι θαυμάσιος άνθρωπος, είπα ο πατέρας μου. Θα σε μεταχειρισθώ καλά. Το έμποριο είχε άρχισει να πέφτι, όπως κάθε καλοκαίρι. Ε'Ισαι τυχερός που μπαίνεις σέ μία τέτοια δουλειά, πρόσθεσε. Υπάρχουν ένα σωρό άνεργοι. Το μόνο που έχεις να κάνεις, είναι να κρατάς τα διόδια, να ξετυλίγεις το δέρμα που έρχεται, και ν' άπαντάς στο τηλεφώνο. Θα τελειώνης τη δουλειά σου στις τέσσερις.

Μ' αυτό τον τρόπο, η Λύντια κι' έγώ μπορούσαμε να συναντιώμαστε στο κυνηγετικό περίπτερο σχεδόν κάθε ζεστό απόγευμα εκείνου του καλοκαιριού, έκτος απ' τις Κυριακές.

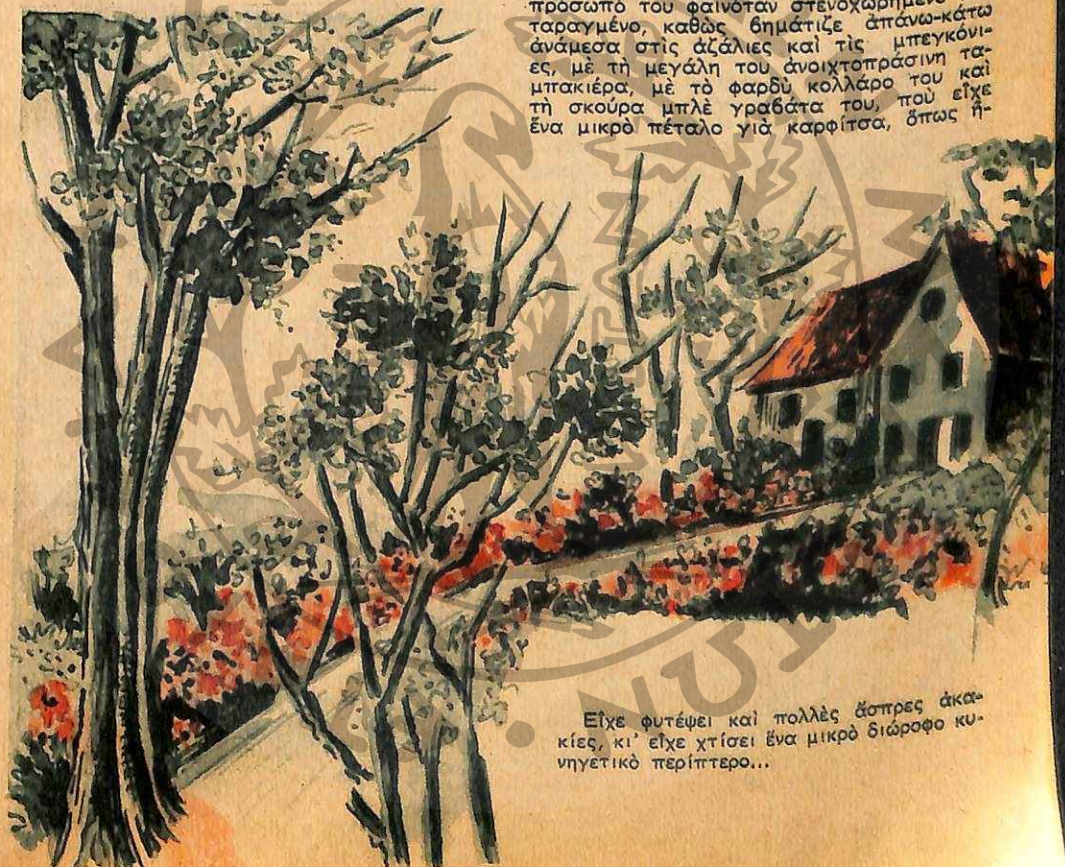
Τις Κυριακές, η Μίς Μπέρτι κι' η Μίς Τζουλιάνα, πιστές στην παράδοσι του Ήδενσφορντ, με καλούσαν για τσάι. Ήταν μέρος της κυριακάτικης ιεροτελεστίας στο Ήδενσφορντ αυτή η συνάντησις γύρω από βαρυφορτωμένα τραπέζια στις τέσσερις τ' απόγευμα. Πίναμε το τσάι σ' ένα μικρό δωμάτιο, στη νότια πλευρά του σπιτιού. Οι τοίχοι του είχαν ταπετασαρία με ροζ και άσημένα τριαντάφυλλα, κι' η επίπλωσις του είχε κάτι το εκκλησιαστικό. Οι καρέκλες και τα τραπέζια είχαν πόδια που έμοιαζαν σά νύχια, και γατώνονταν παντού. Τα ύφασματα των επίπλων δεν είχαν κίτρινίσει απ' τον ήλιο, γιατί μόλις φαινόταν η παραμικρή ακτίνα φωτός, όλα τα

παράθυρα κι' οι γρίλιες κλείνονταν άμέσως. Οι Έπστιν δεν ήταν καθολικοί, αλλά υπήρχε σέ μία γωνιά ένα μικρό προσκυνητήριο. Δεν άγαπούσαν πολύ τη μουσική, αλλά υπήρχε σέ μία άλλη γωνιά ένα μεγάλο πιάνο κι' ένα βιολοντσέλλο μέσα σέ θήκη, κοντά στον τοίχο.

Σπανίως υπήρχαν στο σπίτι περισσότεροι από έξις τους πέντε: τις δύο αδελφές Έπστιν, τον Ρόλλο, τη Λύντια κι' έμένα. Κι' η ματαιοδοξία μου κολακευόταν πολύ απ' το γεγονός, πώς ήμουν τόσο προνομιούχος. Μία υπηρέτρια με ώραία ποδιά έφερνε το τσάι στις τέσσερις, και το σερβίριζαν τλή μία Κυριακή η Μίς Τζουλιάνα και την άλλη η Μίς Μπέρτι. Ε'Ιναι η Κυριακή της Τζούλη, έλεγαν, ή ε'ιναι η Κυριακή της Μπέρτι. Ο Ρόλλο κι' έγώ προσφέραμε δίσκους με φιλά τριγωνικά φετάκια με δούτρο, και μερικές φορές ο Ρόλλο μ' έλεγε «φιλαράκο μου», ή έκανε καμμία παρατήρησι για τους φασιανούς ή κάποιο άλλο κυνήγι. Η Μίς Τζουλιάνα φλυαρούσε με τον ευχάριστο, κελαϊδιστό τρόπο της, ως τη στιγμή που η Μίς Μπέρτι τη διέκοπτε με κάποια κατηγορηματική άνεπιδεκτη άμφισβήτησεως παρατήρησι για την κατάρτασι ή την ιστορία της πόλεως. Τον περισσότερο καιρό, η Λύντια κι' έγώ καθόμασσε και κυττούσαμε ο ένας τον άλλο.

Οι ήσυχες αυτές ώρες του τσαγιού είχαν για μάς τους δύο μία περιεργή όμορφη, γεμάτη συγκρατημένη έξαυμι, που ήταν οδυνηρή μαζί κι' ευχάριστη. Μερικές φορές δεν άντεχαμε πιά να κυττάσουμε ο ένας τον άλλο, κι' αισθανόμουν να με τυλίγει εκείνο το γυνώριμο μαγευτικό δίχτυ. Εκείνη φορούσε πάντα μεταξωτά φορέματα την Κυριακή, κι' η άπαλότητά τους, καθώς το σώμα της γινόταν διαρκώς πιο γεμάτο, έδινε στο στήθος της μία εκπληκτική σαφήνεια σέ κάθε κίνησή της.

Το τσάι τελειώνει πάντα στις πέντε. Πηγαίναμε έπειτα μία βόλτα στον κήπο, ή έξω στη θεράντα, πρίν η Μίς Τζουλιάνα κι' η Μίς Μπέρτι κι' η Λύντια πάνε να ντυθούν για την εκκλησία, και τις άποκαίρε-τούσαν και τις ευχαριστούσαν για την περιποίηση. Στο άναμεταξύ, ο Ρόλλο σηκώνονταν και πήγαινε να καπνίση ένα τσιγάρο στή σέρρα. Έπειτα έτοιμαζόταν κι' αυτός για την εκκλησία. Έπειτα οι υπηρέτες έτοιμαζόνταν κι' αυτοί για την εκκλησία. Καθώς καπνίζε αυτό το τσιγάρο στή σέρρα, ο Ρόλλο είχε πάντα εκείνο το άνησυχό ύφος του σκύλου, που δεν έτρεφε όλη την ήμερα. Μόνο κατά το τέλος του καλοκαιριού ανακάλυπα την αίτια. Το πρόσωπό του φαινόταν στενωχωρημένο και ταραγμένο, καθώς δημάτιζε άπάνω-κάτω ανάμεσα στις αζάλιες και τις μπεγκόνιες, με τη μεγάλη του ανοιχτοπράσινη ταμπακίρα, με το φαρδύ κολλάρο του και τη σκούρα μπλε γραβάτα του, που είχε ένα μικρό πέταλο για καρφίτσα, όπως ή-

Είχε φυτέψει και πολλές άσπρες άκακίες, κι' είχε χτίσει ένα μικρό διάδροφο κυνηγετικό περίπτερο...

ταν ή μόδα εδώ και είκοσι ή τριάντα χρόνια. Εμοιάζε σαν άγγελια για ποδήλατα της Έδουαρδιακής εποχής. Εμοιάζε με αποστεγνυμένο δαυδή, που περίμενε κάποιος κορίτσι, σαν ταπεινός και πειναλός σκύλος.

Ακριβώς στις έξη παρά δέκα, ή μεγάλη άμαξα έρχόταν στην μπροστινή πόρτα για να πάρη τις τρεις γυναίκες στην εκκλησία. Ο Ρόλλο, ακόμα κι όταν έδρεχε, προτιμούσε να πάη με τὰ πόδια. Μόνο την τρίτη Κυριακή του Ιουλίου άνακάλυψα, ότι δεν πήγαινε καθόλου στην εκκλησία.

Η Κυριακή εκείνη θάταν κάπου μιά δδομάδα έπειτα απ' την ήμέρα, που ο Ρόλλο είχε δοκιμάσει να μπη στο κυνηγετικό περίπτερο, και που ή Λύντια μου είχε πη εκείνη την περίεργη άνησυχητική φράση: «Ακόμα κι' αν είμαι κακιά μαζί σου;».

Εκείνο το άπόγευμα, στο τσάι, είχαμε ύποφέρει πολύ κυττάζοντας ο ένας τόν άλλο. Το καλοκαίρι είχε μεταδληθί σε κάτι που φλόγιζε και πυράκτωνε τὰ πάντα. Δυό φορές, κατά τη διάρκεια του τσαγιού, ή Λύντια είχε παραπονεθί για τή ζέστη, και τέλος σγκώθηκε και είπε: «Αισθάνομαι πολύ παράξενα, και βγήκε έξω».

Όταν γύρισε, μετά πέντε λεπτά, δεν ξανακάθισε. Σκούπισε το πρόσωπό της με τὸ χέρι της. Το λευκό της φόρεμα ήταν όπως πάντα στενό πάνω στο σώμα της, που φαινόταν σὰ να είχε φουσκώσει και κοκκινίσει απ' τή ζέστη.

— Λέω να πάω να ζαπλώσω, είπε. Δεν αισθάνομαι πολύ καλά.

— Παιδάκι μου! Έκανε ή μίς Τζουλιάννα με άγωνία, κι' εγώ πήγα κι' άνοιξα τήν πόρτα.

Η μίς Μπέρτι μου είχε πη, κάποια προηγούμενη Κυριακή, ότι οι νέοι πρέπει ν' άνοιγουν τις πόρτες για τις κυρίες σε κάθε δυνατή ευκαιρία. «Οί σημερινοί νέοι — είχε πη — δεν τὰ ξέρουν καλά αυτά τὰ πράγματα. Υποθέτω πώς αυτό είναι ένα σύμπτωμα τής γενικής παρακμής».

Τώρα λοιπόν άνοιγα τις πόρτες με ταχύτητα σκύλου. Κράτησα τήν πόρτα άνοιγνε καθώς περνούσε έξω στο χάλ. Τη ρώτησα αν χρειαζόταν να τή βοηθήσω σε τίποτα κι' εκείνη μου έγνεψε πάλι απ' τὸ χάλ και τήν άκολούθησα.

— Δεν έχω τίποτα, μου είπε. Είμαι μιά χαρά.

Στάθηκε εκεί και με κυτούσε μ' ένα παραέξο, λίγο άφυσικό χαμόγελο.

— Δέ θα πάω στην εκκλησία, είπε. «Ε-λα πάλι στο σπίτι!»

Τά είπε αυτό τὸ λόγια με τὸ χείλη άνοιχτά, σὰ να μιλούσε χαμογελαστά κι' άνέβηκε άπάνω πριν προφτάσω ν' άπαντήσω.

Στις έξη παρά τέταρτο άποχαίρετοόσα τις δυό άδελφές «Εσπιν και τόν Ρόλλο, και προχώρησα μεσ' απ' τὸ πάρκο. Ένα μονοπάτι ώδηγούσε στη νοτιοανατολική πλευρά, μεσ' από παμπάλαιες φτελιές. Στην άκρη τού μονοπατιού ύπληρε ένα σπιτάκι για τόν φύλακα και πήγα και περίμενα εκεί ώσπου σταμάτησαν οι καμπάνες τής εκκλησίας και χτύπησε έξη ή ώρα. Τότε γύρισε στο σπίτι.

Η Λύντια θά είχε παρακολουθήσει όλη μου τή διαδρομή μεσ' απ' τὸ πάρκο, καθώς και τόν γυρισμό μου. Άνεβαίνοντας τις σκάλες τής νότιας θεράντας, τήν είδα να μου γνέφει απ' ένα παράθυρο τού άπώλου πατάματος. Έπειτα τὸ άνοιξε και φώναξε:

— Δεν είναι κανείς εδώ, άγάπη μου. «Ελς άπάνω!»

Ήταν ή πρώτη φορά που άνέβαινα στο άπάνω πάτωμα. Μιά μεγάλη σκάλα από μόνον, με σοκολατιά κάγκελλα, ώδηγούσε εκεί. Με περίμενε άκουμπισμένη στα κάγκελλα τού κεφαλόσκαλου.

Όταν κόντευα να φτάσω κοντά της, κατέβηκε τρέχοντας μερικά σκαλοπάτια για να με συναντήση. Δεν μπορούσε πια να περιμένη άλλο. Άκουμπισα με πάνω στα κάγκελλα, φρενιασμένοι απ' τόν πόθο να

φιληθούμε. Αισθανόμουν όλη τή ζέστη τού άπογευματός να συμπιέζεται και να στενεύη και να διυλίζεται, ώσπου έγινε σὰ μιά δελόνα που τήν είχαν περάσει απ' τὰ σώματά μας και μιά συγκρατούσε μαζί. «Ά-γάπη μου! Έλεγε και ξανάλεγε. Άγάπη μου, άγάπη μου!».

Με κράτησε άρκετὴ ώρα εκεί, σ' αυτή τή βελονάτη παγίδα. Όταν άνασκηώθηκαμε, βρισκόμαστε κι' οι δυό σε μιά έκστατική ζάλη. Θυμάμαι πώς ή κρεββατοκάμαρα όπου τήγανε δεν ήταν καν ή δική της κρεββατοκάμαρα, αλλά ένα άδειο δωμάτιο ύπηρεσίας, όπου ένα τερατώδες κρεβάτι με μπρούτζινα κάγκελλα γυάλιζε άνάμεσα σε σωρούς από βερνικωμένες ταξιδιωτικές τσάντες. Πάνω στο κρεβάτι με παρακάλεσε πολλές φορές, μ' ένα είδος στεγνυό κλάματος, χωρίς δάκρυα: «Φίλησέ με πιο δυνατά!».

«Άκουγα τὰ δάχτυλά της να τρέχουν με παράλληλες φρενιασμένες νυχιές πάνω στο παλιό μπαρπακερό σεντόνι, και σε μιά στιγμή τὸ τράβηξε πάνω στους μηρούς της και τὸ άφισε πάλι να πέση, μ' ένα δογγητό. Τάνοιωθα όλα αυτά να συσσωρεύονται πάνω στο συγκυμμένο γλυκό δίκτυο τών αισθημάτων που μου προκαλούσε. Ένοιωθα τή φωνή της που άγωνιζόταν ν' άπελευθερωθί, με τόν φρενιασμένο πανικό έιός άδυνηρά παγιδευμένου έντόμου. Τὰ δάχτυλά της ξανάρχισαν να γρατσουνίζουν άγρια τὸ σεντόνι, κι' ή φωνή της άντήχησε στ' αυτιά μου με τήν ίδια τραχύτητα, τήν ίδια έλλειψη τρυφερότητας, όπως πριν, παρακαλώντας με να τήν πονέσω, ώσπου πια δεν μπόρεσα παρά να ξεσπάσω σε λυγμούς πάνω στο σώμα της και να τής πώ, πώς δεν μπορούσα να τήν πονέσω περισσότερο».

Μετά από λίγα λεπτά, ξαναβρήκε τήν τρυφερότητα της. Τὸ χέρι της, στεγνό κι' άπαλό, άρχισε να χαϊδεύη τὸ μέτωπό μου με μιά άένανη, ήρεμη κίνηση, προσπαθώντας να με κατευνάση. Το δίκτυο τών αισθημάτων μου γι' αυτήν άρχισε να ξανασχηματίζεται. Η' τραχύτητα της εξαφανίστηκε έντελώς, και δεν μπορούσα να φανταστώ ότι ύπληρε ποτέ, κι' ότι μου είχε φωνάξει να τήν πονέσω.

Κάποια στιγμή έκλεισε τὰ μάτια της. Τὰ βλέφαρά της είχαν τὸ βαθύ χρώμα τής έλλης, και καθώς καθόμουν και τὰ κυτούσα, τ' άνοιξε και μου είπε:

— Κάποιος περοπατάει έξω στη δε-ρόντα.

Σηκώθηκε απ' τὸ κρεβάτι, όπως ήταν, και πήγε στο παράθυρο. Στάθηκε εκεί στο φώς τής παλιάς κίτρινης γρίλιας, σαν ά-γαλμα από ήλεκτρο.

— Είναι ο Ρόλλο.

— Μα τήγε στην εκκλησία, είπα.

Αισθανόμουν τήν καρδιά μου να βροντά δυνατά απ' τὸ φόβο.

— Δεν πηγαίνει ποτέ στην εκκλησία.

Πήγε στην πόρτα και τήν κλειδώσε. Τὸ είχε ξεχάσει ακόμα κι' αυτό όταν μπήκαμε.

— Δεν τόξερες; Είσαι τὸ ίδιο άφελής όπως ήμουνα κάποτε κι' εγώ.

Δεν ήξερα πώς ήμουνα και τόσο άφελής, κι' αυτή ή παρατήρηση με πείραξε, όπως πάντα, όταν μου μιλούσε μ' έπιτακτικό τρόπο.

— Κακομοίρη μου! Είπε. Δεν πάει ποτέ στην εκκλησία.

Ξαναγύρισε κι' έπεσε στο κρεβάτι. Κουλούρισε τὸ κορμί της και γύρισε πρὸς τὰ πλάγια, κυττάζοντας με. «Όλη της ή τρυφερότητα είχε ξανάρθε στα βαθειά μαύρα μάτια της».

— Μπορούσε να μείνω εδώ όλη τήν ήμέρα μαζί σου, μου είπε. «Όλη τήν ήμέρα κι' όλη τή νύχτα. Όλη τή νύχτα κι' όλη τήν αύριανή μέρα...»

— Ναί, αλλά για όνομα τού Θεού, τί θά γίνη με τόν Ρόλλο, είπα.

Μου έκανε κατάπληξι που τήν έβλεπα να μὴ φοβάται καθόλου.

— Μας κατασκοπεύει. Πάντα μας κατασκοπεύει. Ξέρει για τὸ κυνηγετικό περίπτερο. Τὸ κατάλαβα πὸς τὸ ήξερε, εκείνη τήν ήμέρα.

Μου ήταν άδύνατο να μιλήσω.

— Τὸν συχαίνομαι, είπε.

Άρχισε να φέρνη τὸ σώμα της πιο κοντά μου. Πήγε ν' άπλώση τὰ χέρια της για να μ' άγγίση.

— Πρέπει να φύγω, είπα. Άλλά πὸς διάβολο να φύγω, αφού είναι ο Ρόλλο εκεί;

— Ήρθε πιο κοντά μου, χαμογελώντας: — Μη φαντάζεσαι πὸς θά σ' άφήσω να φύγης, έκανε.

Τής είπα να είναι λογική, και μου άπάντησε:

— Κράτησέ με στην άγκαλιά σου! Ποιὸς έχεις όρεξι να είναι λογικός;

Καθὼς τήν κρατούσα, έτριψε τὸ στόμα της στο πρόσωπό μου.

— Δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχοίμε, είπε. Ο Ρόλλο έχει μιά γυναίκα κάτω στην Κορπορέϊσον Στρήτ.

— Τί; είπα.

Ο δρόμος αυτός περνούσε κοντά στο ποτάμι, μέσα σε σειρές από άθλια κεραμιδιένα σπιτάκια κι' από βρωμερές πα-ράγκες.

— Εκεί κάτω; Που τὸ ξέρεις;

— Μην άγριεύης, μου είπε. Τὸ άνακά-λυψα.

— Θά είναι λόγια τού κόσμου, είπα.

— Είναι μιά απ' τις κόρες τού φύλακα. Παντρεύτηκε, κι' ο άντρας της πέθανε. Ο Ρόλλο τή συντηρεί. Χρόνια τώρα...

— Μα ποιοι τὰ λένε αυτά;

— Τ' όνομά της είναι Φλό Ουέλς, εί-πε. Σκέψου ότι έζησε μέσα στην πόλι όλη σου τή ζωή, και δεν ξέρεις τίποτα γι' αυτό. Τη λένε χαϊδευτικά Μπούντλς. «Ο-λοι τὸ ξέρουν».

Θυμήθηκα με στενοχώρια πόσο δεν τὰ κατάφερα με τόν Μπρένερτον. Ήταν ά-λήθεια πὸς είχα ζήσει όλη μου τή ζωή μέσα στην πόλι, κι' όμως, δεν ήξερα τίπο-τα γι' αυτό. Ήταν πολύ άλήθεια, πὸς εί-χα μιά δόσι άφελείας. Ίσως αυτή ή συν-αίσθησι να έδωσε στο πρόσωπό μου μιά παρεξηγήσιμη έκφρασι άγωνίας γιατί άμέ-σως εκείνη μου είπε:

— Μη φοβάσαι. Κανείς δέ φοβάται τόν Ρόλλο.

Αισθάνθηκα ένα κύμα στενοχώριας και προσπάθησα να σηκωθώ απ' τὸ κρεβάτι. Εκείνη χαμογέλασε και με κράτησε. — Όπως και νάχουν τὰ πράγματα, τού χρόνου θά είμαι είκοσιενός έτών. Τότε θά κάνω ό,τι μου άρέσει.

Κύτταξε συλλογισμένη τὸ ταβάνι.

— Ός τότε, ο Ρόλλο είναι κι' αυτός κηδεμόνας μου, είπε. Αυτὸς είναι ο λόγος που μας κατασκοπεύει όλη τήν ώρα. (Τέν-τωσε, ξαφνικά, τὸ σώμα της, κι' άπλωσε τὰ πόδια της με μιά ήρεμη θαθειά άνα-πνοή). Δεν έχει ο καμμένος άρκετά δικά του χρήματα. Αυτό είναι που τόν κάνει τόσο άστείο.

Άρχιζα να βλέπω, τώρα, πὸς και τὸ μυαλό της είχε άναπτυχθί.

Είχε υποθετήσει όλα τὰ χρηματά του σε κάτι θλιβερές μετοχές έλαστικού ή κάτι τέτοιο, είπε, και τὸ μόνο που έχει τώρα είναι ένα συρτάρι γεμάτο χαρτιά. Ξέρει πὸς πρέπει να προσέχη πὸς φέρε-ται μαζί μου.

Εγώ, όμως, εξακολουθούσα να μὴν έ-χω θάθεσι να συναντήσω τόν Ρόλλο στις σκάλες, και τής τὸ είπα.

— Φοβάσαι, άλήθεια; είπε. Είσαι νευ-ρικός σὰ γατάκι, έπειδι είμαστε εδώ πά-νω! Μη στενοχωριέσαι. Θά πάω κάτω έ-γώ νύ: κυττάζω.

Ξανακουνηθήκε λίγο, κι' έπειτα έμεινε άκίνητη.

— Μπά, δέ θα πάω. Είναι τόσο ω-ραία εδώ! Περάσαμε υπέροχα, έ; Δέ θά τὸ περίμενες, έ;

Δεν άπάντησα. Εκείνη γέλασε, και μου ζήτησε να τή σφίξω στην άγκαλιά μου.

Τήν έσφίξα, και μου είπε:

— Εγώ είμαι που τὰ σκέφτομαι αυ-τά τὰ πράγματα! Και τὸ κυνηγετικό πε-ρίπτερο, εγώ τὸ είχα σκεφτή, θυμάσαι;

Θυμήθηκα πὸς αυτή είχε σκεφτή τὸ κυ-νηγετικό περίπτερο. Έσκυψε άπάνω μου, με φίλησε πολλές φορές στο πρόσωπο, και

τὸ σώμα της ήταν ζεστό και μαλακό όπου με άγγιζε.

— Είσαι σὰ μισοκοιμισμένος, είπε. Ξύ-πνα, γερο-όνειροπόλε μου! Εγώ, λοιπόν, πρέπει να κάνω όλον τὸ έρωτα; Κράτη-σέ με έτσι λίγο ακόμα, ώσπου να πάω κάτω να δώ πὸς είναι ο Ρόλλο.

Με ξαναφίλησε πολλές φορές, κοροϊδεύ-οντάς με για τόν Ρόλλο. Θυμήθηκα τις άδελφές «Εσπιν που θάθγαιναν σε λίγο από τήν εκκλησία, έπειτα απ' τὸ σύντομο κήρυγμα, σκέφτηκα τήν ύπηρετρία, που θάτρεχε στο σπίτι να στρώση τὸ τράπεζι, και τέλος, έπειτα από καμμία δεκαριά λε-πτά, καίοντας δολάηρος απ' τὸ φόβο, κα-τέβηκα κάτω. Πριν φύγω, με παρακάλεσε πολλές φορές, με μιά φωνή που γινόταν πάλι λίγο βραχνή απ' τήν έξαψη, να μὴν είμαι γερο-όνειροπόλος.

— Άγάπα με, χρυσό μου, άγάπα με, όσο μπορείς περισσότερο, όσο έχουμε ά-κόμς καιρό.

— Εγώ απ' τή γρίλλια, ο ήλιος πύρωνε τὰ νύχτα, κι' ούτε μιά πνοή δεν τάραζε τὸ ζεστό άπόγευμα Τής είπα πολλές φορές πὸς ήταν άργά, και πὸς έπρεπε να φύ-γω, κι' εκείνη έταψε να με κοροϊδεύη.

— Θά συγκρατηθώ ως αύριο, είπε, και τὸ στόμα της άρχισε πάλι να γυρίζει στο πρόσωπό μου με πάθος. Άλλά μερικές φορές δεν μπορώ να σε περιμένω — δεν μπορώ να περιμένω — μου φαίνεται πὸς θά τρελλαθώ περιμένοντας...

Πριν δωθώ απ' τὸ δωμάτιο, τήν είδα να με κυττάζει έτσι ξαπλωμένη με τρυφερά ά-νήσυχα μάτια — τὸ μόνο πράγμα που κουνούσε απ' όλο τὸ χρυσάφι σώμα της, που βρισκόταν στο κέντρο τού τερατώδους γυαλιστερού κρεββατιού.

— Ξέρεις τί θά πής στον Ρόλλο αν τόν δής; ρώτησε.

Δεν είχα ιδέα τί έπρεπε να πώ στον Ρόλλο. Τὸ μόνο που ήθελα ήταν να φύ-γω και ν' άρχισω να τρέχω.

— Ρώτησε τον πὸς ήταν τὸ κήρυγμα, είπε.

Στὸ πρόσωπό της ζωγραφίστηκε για τελευταία φορά εκείνο τὸ άπότομο χαμό-γελό της. Τήν έκανε ξαφνικά να φαίνεται πολύ κοριτσάκι, γεμάτο άπλά και τρυφε-ρά αισθητά, όλο φῶς κι' έξαύλωσι, όλο ευτυχία κι' άγάπη.

— Πές πὸς μ' άγαπᾶς, είπε.

— Σ' άγαπᾶ.

— Κοντά και μακριά και πάντα και παντού και όλα.

— Ναί, είπα.

— Πρέπει να τὸ πής, έκανε. "Αν δεν τὸ πής, θά σε μισήσω».

Τὸ είπα. Μου φαίνεται τώρα άπίθανο και κουτό, αλλά τὸ επανέλαβα όλα με δά-κρυα στα μάτια. Αισθανόμουν τις νεανι-κές μου άγωνίες να διαλυώνταν στο στή-θος μου καθώς έλεγα τις λέξεις που μ' έ-δαζε να επαναλάβω, κι' έτρεμα από μιά χαρά που μου φαίνεται τώρα ανεξήγητη όταν γύρισε τὸ σώμα της για τελευταία φορά, κρατώντας τὸ μαξιλάρι πάνω στα μεγάλα νεανικά της στήθη, και μου είπε:

— Έτσι θέλω να μ' άγαπούν, κοντά και μακριά και παντού και πάντα

Τὸ έκρεμής στο σαλόνι χτυπούσε έ-φτα όταν κατέβηκα κάτω. Περάσα απ' τὸ σαλο.άκι και βγήκα στη θεράντα. Εί-χα σκοπό να πῶ τού Ρόλλο ότι είχα ξε-χάσει ένα βιβλίο κι' ήρθα να τὸ πάρω, αλλά ο Ρόλλο δεν ήταν εκεί.

Μετά πέντε λεπτά τόν συναντήσα που έβγαине απ' τὸ δασάκι κι' έρχόταν πρὸς τὸ πάρκο — ακριβῶς σὰ να με περίμενε.

— Άχά! έκανε. Νομίζα πὸς είχατε φύγει.

— Τὸ ίδιο νομίζα κι' εγώ για σᾶς, είπα.

Σταθήκαμε και κυττάσαμε ο ένας τόν άλλο. Παρατήρησα για πρώτη φορά πόσο μικρά ήταν τὰ μάτια του. Με κυτούσαν σαν άπολιθωμένα ενὸ τὸ μυαλό, που βρι-σκόταν πίσω τους, προσπαθώντας να βρῇ ένα είδος άπάντησι σ' αυτό που είχα πη. Τὸ φαρδύ κολλάρο του έκαε τὸ πρόσωπό του, που ήταν γεμάτο από μικρές κατα-

κόκκινες φλέδες, να φαίνεται πια άπομο-νωμένο.

— Πὸς ήταν τὸ κήρυγμα; είπα.

Δεν έπιχείρησε ν' άπαντήση. Τὰ μικρά του μάτια κυττάζαν τὸ χῶμα.

Σέ λίγο τόν είδα που κυττούσε τὰ πό-δια μου.

— Ξέρετε, είπε, πὸς τὸ κορδόνι τού παπουτσιού σας είναι λυμένο;

ΔΕΝ ήταν σύμπτωσης τὸ γεγονός, ότι τήν άλλη Κυριακή ή μίς Μπέρτι μου έ-πιασε ιδιαίτερη συζήτηση. Βγήκαμε μαζί στον κήπο κι' αφού μου μίλησε λίγη ώρα για τὰ λουλούδια της, γύρισε τήν κουβέν-τα σε γενικώτερα θέματα.

— Αυτό τὸ καλοκαίρι ήταν πολύ ωραίο, είπε.

— Ναί, άπάντησα.

— Έτσι είναι πάντα μετά τόν άτελει-ωτο, βαρύ χειμῶνα, τὸ ωραίο καλοκαίρι.

— Ποτέ δεν πέρασα τόσο ωραίο καλο-καίρι, είπα.

ΜΕΓΑΛΟΦΥΗ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΝ ΠΡΩΡΑ

Πολλοί πιστεύουν, ότι τὰ παιδιά που γεννιούνται πρόωρα, είναι άδικημένα ά-πό τή φύσι και ότι αν κατορθώσουν να έπιζήσουν, θά περάσουν μιά ζωή όλο άρ-ρώστειες και θά πεθάνουν σε μικρή, σχε-τικά, ηλικία. Η μελέτη, ωστόσο, τής βιογραφίας τών μεγάλων άνδρών άποκα-λύπτει, ότι πολλά παιδιά, που γεννήθη-καν πρόωρα, έφθασαν σε θαύτατο γή-ρας κι' απέκτησαν άθάνατη δόξα.

Η πρόωρη γέννησις δεν ύπληρε έμ-πόδιο για τὸ Νεύτωνα. Ήταν άφύσικα άδύνατος όταν γεννήθηκε και τόσο μικρο-καμμένος, ώστε ή μητέρα του έλεγε, ό-τι θά χωρούσε σ' ένα ποτήρι. Άρκετό καιρό, μετά τή γέννησί του, τὸ κεφάλι του έγερνε σαν κρεμασμένο κι' έπρεπε να τὸ κρατούν διαρκῶς, για να στέκη όρθιο.

Όσο, όμως, μεγάλωνε, δυνάμωνε και έ-γινε ένας γερός νέος. Σέ ηλικία 23 έ-τών, άνεκάλυψε τὸ νόμο τής βαρύτητας. Έζησε γερός και άκμαίος 85 χρόνια.

Ο Δαρβίνος, επίσης, γεννήθηκε πρόω-ρα. Όστόσο, πέρασε χωρίς άρρώστειες τήν παιδική ηλικία του και ή δραστηρι-ότης του κατόπιν ύπληρε μοναδική. Ερ-γάστηκε, χωρίς διακοπή, σ' όλη τή ζωή του και έζησε 73 χρόνια.

Και ο Βολταίρος ύπληρε παιδί που γεννήθηκε πρόωρα. Ήταν τόσο άδύνα-τος, όταν γεννήθηκε, ώστε κανείς δεν πίστευε ότι θά ζούσε. Σ' όλη τήν παι-δική ηλικία του υπέφερε από άρρώστειες, όταν, όμως, άνδρώθηκε, κατώρθωσε να ά-νακτήση τήν υγεία του. Και έζησε 86 χρόνια, γεμάτα από καταπληκτική δρα-στηριότητα και συγγραφική παραγωγή.

Τὸ ίδιο και ο Ρουσό. Ός τήν ηλικία τών 10 έτών, ήταν άδύνατος και φιλά-σθενος. Κατόπιν, δυνάμωσε και ή ζωή του ύπληρε ένας συνεχής αγών, μιά ά-διάκοπη δραστηριότητα. Πέθανε 66 έτών.

Για τὸ Βίκτωρα Ουγκό, ή μητέρα του έλεγε, ότι, όταν γεννήθηκε, ήταν σὰ μιά γροθιά. Ός τριών έτών υπέφερε τρομε-ρά από τήν άδυναμία του, κατόπιν, ό-μως, συνήλθε. Και έζησε 83 χρόνια, που χαρακτηρίζονται από άπίστευτη δράσι και ιλιγγιώδη λογοτεχνική παραγωγή.

Ένα άλλο παιδί, που γεννήθηκε πρό-ωρα και κατέπληξε κατόπιν τόν κόσμο με τή δράσι του, ήταν ο Ναπολέων. Τὰ παιδικά του χρόνια, θά πέρασε με άρ-ρώστειες, αλλά δυνάμωσε γρήγορα. Πέ-θανε 51 έτών. Όποιοσδήποτε άλλος, θά πέθαινε άσφαλώς πιο νέος, αν είχε τήν έντονη ζωή τού Ναπολέοντος.

Μιλώντας έτσι, μάλλον τυπικά, για τὰ λουλούδια και για τόν καιρό και για τήν όμορφιά τών έγκοσμίων, φτάσαμε στην ά-κρη τής πελούδας. Ξαφνικά γύρισε πρὸς τὸ μέρος που και είπα:

— Είδατε πολύ τή Λύντια αυτό τὸ κα-λοκαίρι.

— Ναί, είπα.

— Έχω τήν έντύπωσι ότι τή συμπαθεί-τε, δεν είν' έτσι; Τή συμπαθείτε πολύ, δεν είναι;

— Ναί, είπα.

— Δεν είμαι δεθαία αν πρέπει να τή συμπαθήσετε πάρα πολύ.

Αισθάνθηκα, ξαφνικά, πολύ άσχημα, και μ' έπιασε άμηχανία. Ήξερα τώρα πὸς ή συζήτηση για τὰ λουλούδια και τόν καιρό και τὸ καλοκαίρι δεν ήταν παρά ένα πρό-σχημα. Θυμήθηκα τὸ Ρόλλο και τὰ κορ-δόνα τών παπουτσιών μου και τὸ ζεστό άπόγευμα στην κρεββατοκάμαρα.

— Υπάρχουν τρόποι να συμπαθί- κανείς ποτέ, συνέχισε ή μίς Μπέρτι, και τρό-πος να μὴ συμπαθί κανείς ποτέ.

Δεν είπα τίποτε. Εκείνη εξακολούθησε:

— Είναι λιγάκι ένθουσιώδης. Τὸ ξέρετε αυτό.

— Ναί.

— Πολύ συχνά δεν σκέπτεται τί κάνει! Και πολύ συχνά οί σκέψεις της δεν είναι εκείνες που πρέπει.

— Ίσως, είπα.

— Φυσικά, θά είναι είκοσιενός έτών τού χρόνου.

Δεν μπόρεσα να καταλάβω, πρὸς στι-γμή, τί σχέσι είχε αυτό με όσα έλεγε. Εί-χαμε φτάσει σ' ένα σημείο όπου, μέσα στο ζεστό ήλιο, τὰ περουμεράνα κρίνα τινά-ζαν τους χρυσούς σπόρους των σὰ μικρο-σκοπικό πυροβολικό. Τὸ βαρύ σώμα της, περνώντας μέσα από συντάγματα μπετο-νιες και μαργαρίτες και ήλιοτρόπια, κοντο-στάθηκε μια στιγμή, και τήν είδα που έ-παιρνε άναπνοή πριν ξαναμιλήσει.

— Θά αναλάβη πάλι ή ίδια τή διαχείρι-σι της... χμ, τής κληρονομίας της.

Δεν άπάντησα. Η ζέστη χτυπούσε κα-τακόρυφα τὸ μέτωπό μου.

— Πρέπει να τὸ σκεφτούμε αυτό, είπε. Φυσικά θά τής δοθούν οι κατάλληλες συμ-βουλές και όλα τὰ σχετικά. Γι' αυτά έχω-με φροντίσει. Άλλά θά είναι δύσκολη έ-ποχη για τή Λύντια, και θά έχη πολλές ευθύνες, και τὰ λοιπά και τὰ λοιπά.

— Ναί, είπα.

— Ίσως νομίζετε ότι είμαι γρηά σχο-λαστική, που έπτευδαίνοι σε όλα, έ;

Είπα πὸς δεν τὸ νομίζα.

ἄντι να κολῶναι τὶς ἐτικέ-
 τες τῶν ξενοδοχείων στὶς βαλί-
 ττσες, νὰ τὶς κολῶναι, οἱ τελευ-
 σωπα τῶν ταξιδιωτῶν. Θὰ
 γαίτοι αὐτοὶ θὰ ἦταν ευτυχῆς. Θὰ
 γυρίζαν στὴν πατρίδα τοὺς καὶ
 θὰ ἐπεδείκνυν τὰ τρόπαια
 τοὺς στοὺς κοινούς θνητούς, ὁ-
 ρατὰ ἀπὸ μακρὰς ἀποστάσεως.
 Ἐνῶ τώρα... σκεφτήκατε πο-
 τὲ τί τραβᾶν οἱ δυστυχῆς γιὰ
 νὰ τοποθετήσουν τὰ προϊόντα
 τοὺς; Ἐφ'εραν Παρίσι, ἔφ'εραν
 Λονδίνο, Κωνσταντινῶν, Ἀκτῆ, Μόντε
 Κάρλο, Νεάπολι, Κάπρι. Ἐτσι
 πῆγαν καὶ ἔξωθεν τὰ ὠραία
 πρῶτα λεπτά; Εἶχαν καμμιὰ ἁ-
 νάκη νὰ πᾶνε; Αὐτὰ ποῖος θὰ
 νάκη νὰ πᾶνε; Αὐτὰ ποῖος θὰ
 πληρῶσει, ἂν δὲν τοὺς τὰ πλη-
 ρῶσει ὁ ὄχλος τῶν μὴ ταξιδευ-
 σάντων μὲ τὸ θαυμασμό, τὴ ζή-
 λεια, τὸ φόβον; Γι' αὐτὸ, μόλις
 ὁ ἐπιστρέψας συναντήσῃ κανένα
 γνωστό, ποῦ ἂν τὸν συναντοῦ-
 σεν ἄλλοτε στὸ δρόμο θὰ ἔκανε
 πᾶς δὲν τὸν βλέπει, τσακίζεται
 νὰ τὸν προσφάσῃ.

— Γεια σου, καίρο! Έχω να σου
μou γένισαι, καίρο! Έχω να σου
δω—. Μα κι εγώ, άπάντα, έ-
Θανάσης (έν τάξει, λέει μέση
του ο φίλος).— Μα έβρεις έλε-
πα... το εξωτερικό.— Μπα
άπάντα ο Θανάσης. Αυτό
μπά του Θανάση το παίρνει
φίλος μας, άνοίγει το πορτο-
λι του και το τοποθετεί προ-
κτικά μέσα. Τού καλυπτεί α-
σας-άμεσως καμμία πεντάα-
σιφ φράγκα.

Κι' ἂν ὁ Θανάσιος πρὸς
 σὲ ἐρωτήσεις καὶ σπῶ-
 τας τὸ κεφάλι του (ὁ φίλος
 ἔχει ψηλώσει τώρα 20 πόντ
 ὅν κυττάξῃ μὲ κάποιο θα-
 σμό, ἔβγαλε τὸ ἐν πέμπτῳ
 Μιλάνο—Παρίσι

«Αλλά τὸ μεγάλο αὐτοῦ
 ναι γιὰ ὅποιον—ὅποιον.
 λαι γιὰ καμμιὰ συγκέν-
 Κόσμος μαζεμένος στῆς
 Τάδε. Μιά παρέα συζη-
 διάφορα θέματα. Τῇ δὲ
 φίλος ἀπὸ μακριά. Μαζέ-
 ὅπλα του, τὰ ἐξετάζει,
 ζει ἔτσι στὶς τσέπες του
 τραβιούνται εὐκόλα καί
 ἀβία. Μπαίνει στὴ συζη-
 στὴ δεύτερη φράσι βάζει
 ρι στὴν τσέπη, ἀρπάζει
 δῖνο καὶ τὸ ἀμολαίει κ
 λα: — Ὅταν ἤμουνα
 δῖνο...

Καὶ δὲν προκεῖται
ἀφήση, ἂν δὲν ἔξαν
τὴν τελευταία σφαῖρα

ριστο τὸ ταξίδι με ἀεροπλάνο,
ἀλλά, βρε ἀδερφέ, δὲν ἔχει κον-
φόρ. Δὲν ἔχει, πρῶτα - πρῶτα,
λουτρό!...

— Άντε, γίνεσθαι να τους
το παραμύθι, ν' ακούουν και ο
γυρνώ, τότε αρχίζει από μέσα
του να βρίζει τους πάντας —
«Άντε, δρέ τσοφά! Λέει νι-
τό διπλανό του, που τολιάμα
τέ με ζουλάς. Βρέ, ξέρεις ποι-
εμ' εγώ; Βρέ, ακόμα προχθι-
μέ ζουλούσανε μέσα στο Μετ-
τού Παρισίου ο Γάλλοι. Τά πε-
πούτσια σου πατούσαν τά πε-
δρόμια της Άβενύ λ' Σάνς
λίξε, πριν από μία εβδομά-
Βρέ, πού δεν έχεις πάει πιο-
ρα από τό Σκαριακάγκ...»
τε να χαθείς, υπανάφητε!
έν τω μεταξύ, τό κεφάλι τ'
χις τρυπήσει τό τραύ και
φθαίνει στό ύψος της κρα-

του-
κανε
εται!

ου, τί
α σέ
τά ο
μέσ
ε ξει-
Μπά!
του τὸ

Ἄλλα καὶ οἱ ἄλλοι
ἔχανε τὸν καιρὸ τοῦ χαρ-
τὰ ἀξιοθέατα. Ἐπαίρι-
κάρτ - ποστὰλ εὐρίσκε-
ταν στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἀρ-
θρογραφία γυνωστισ-
λουσ στὴν Ἀθήνα. Τὸ τί
δεν ἔχει σημασία. Ἢ ἔνν-
ῆταν: Εἴμαι στὴ Βενε-
μὰ στὸ Παρίσι! Εἴμαι σ-
δινὸ!...

Καὶ πρὶν φυγῆ
φρόνιζε νὰ πάρῃ ἕνα
κροπράγματα, ποὺ στὴ
ὑπάρχουν καλύτερα κ
κρίτως φθηνότερα.

τροχωρή-
σκήνων-
ίλος μας
πόντους)
ο θαυμα-
μπτον του
Παρίσι.
... εἶ-

Ἄλλα εἶχε
— Ὠραία ἡ γραβάτα
τήρη.... — Ναί... τὴν
Παρίσι!.... — Τὸν
πτήρας.... Ἀσε, πού
Λονδίνο. — Ὡς, πού
του εἶναι γεμάτες εἰς
... γεμασίων,

...τον δεν ε-
...Τό φυ-
...γγκέντρωσι.
...της κυρίας
...σύστητε για
...ή βλέπετε ο
...Μαζεύει τὰ
...άζει, τὰ βά-
...του που νὰ
...α και πλησι-
...σύστησι και
...βάσει τὸ χέ-
...πάζει τὸ λου-
...α κατακαθα-
...ουνα στὸ λου-

ἐξαντλήση καὶ
αἶρα: — Εὐχά-

Οι μαθηταί έχουν συχνά πρωτότυπες, μολονότι όχι ακριβείς, εκδοχές για τα ιστορικά γεγονότα. Μιά τέτοια έκδοχή, πραγματικά πρωτότυπη, για την ανακάλυψη της Αμερικής, είναι η ακόλουθη, παρμένη από την έκδοση ενός μαθητού αμερικανικού σχολείου:

— «Όταν ο Κολόμβος πλησίαζε στην ακτή, είδε σ' αυτήν ανθρώπους... Φώναξε τότε με τό μεγαφώνου του: «Είσθε Έρυθρόδερμοι!». «Είμαστε» του απήντησαν και τὸν ρώτησαν: «Είσαι ο Κολόμβος;». «Ναί», απάντησε ο Κολόμβος. «Επί τέλους μάς ανακαλύψες!» φώναξαν ευχαριστήμενοι οί Έρυθρόδερμοι.

Κάποτε πέθανε ένας Άγγλος
και, επειδή δεν είχε κληρονόμους,
αφίσε την περιουσία του σε τρεις
φίλους του: έναν Άγγλο, έναν
Έλληνα κι έναν Σκωτσέζο. Ή
διαβήκη του, ωστόσο, όριζε ότι
και οι τρεις έπρεπε να δώσουν
από 25 λίρες ο καθένας στο φέ-
ρετρο.

Ὁ Ἀγγλος ἔβαλε τὶς 25 λίρες. Ὁ Ἰρλανδὸς πῆρε τὶς 25 λίρες καὶ ἔβαλε στὴν θέσιν τοὺς μὴ ἐπιταγὴ 50 λιρῶν πληρωτέα στὸν κομιστὴ. Ὁ Σκωτσέζος πῆρε τὴν ἐπιταγὴ, τὴν ἐξαργύρωσε καὶ ἄφησε 25 λίρες στὸ φέρετρο.

Ο Μάκ Γκρήν κάνει μια έκδρομη ευκαιρίας με ένα τζαμπα-τζίδικο εισιτήριο. Τις ημέρες αυτές, πρόκειται να γεννηθεί η γυναίκα του. Φεύγοντας, λέει στο μεγαλύτερο γιού του:

— «Ὁ γίνῃ ἀγόρι, θὰ μοῦ τηλεγραφῆσῃς ἀπλῶς «Ἑρμῆς». Ὁ γίνῃ κορίτσι, θὰ μοῦ τηλεγραφῆσῃς «Ἀφροδίτῃ». Ἔτσι θὰ στοιχίσῃ τὸ τηλεγράφημα λιγώτερα καί, πρὸ παντός, δὲ θὰ πάρουν εἰδοσίη οἱ ἄλλοι νὰ μοῦ γυρεῖν κεράσματα.

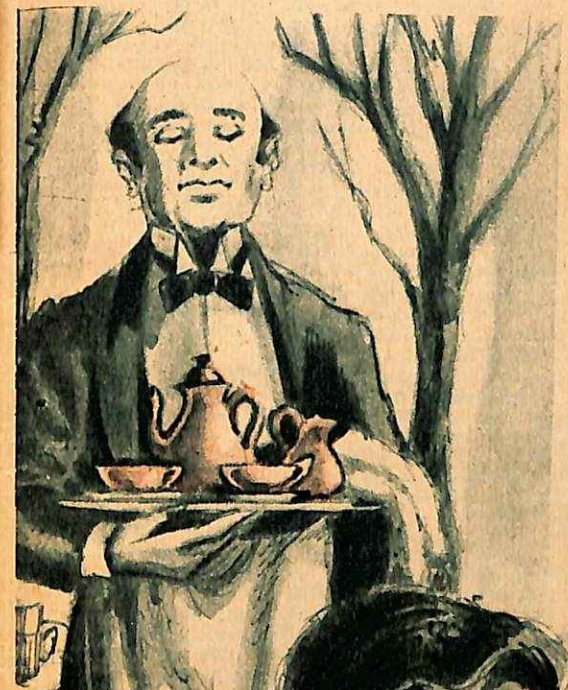
Ἡ κυρία Μὰκ Γκρήν ἐγέννησε αἰσίως ἓνα ἀγοράκι καὶ ἓνα κοριτσάκι. Καί, ὁ ἀντάξιος υἱὸς τοῦ Μὰκ Γκρήν, ἐτηλεγράφησε, στὸν πατέρα του: «Ἑρμαφρόδιτος».

— Τί νέα σήμερα, Μάκκοριν;
— Ἀσχημα. Πῆρα ἕνα ζευγάρι
παπούτσια στὸ γιό μου καὶ τοῦ
ἐίπα ν' ἀνεβαίνει δυὸ-δυὸ τὰ σκα-
λοπάτια γιὰ νὰ μὴ χαλά τις σό-
λες του.
— Καὶ τί ἔκανε ὁ γιός σου;
Δὲ σὲ ἄκουσε;
— Ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια
τρία-τρία κι' ἔσχισε τὸ παντελό-
νι του.

— Κύριε πρόεδρε, ἄρχισε νὰ
λέῃ ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορου-
μένου. Ἡ καταγγελία τῆς μη-
νυτρίας καταπίπτει ἀφ' ἑαυτῆς.

— Ἡ μνῆτρία διετείνεται, διὰ τὸ κατηγορούμενος τῆς ἔκλειψς ἀπὸ τὴν τσάντα τῆς διακοσίας χιλιάδες δραχμῆς, καθὼς γυρίζε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ὅπου εἶχε πᾶσι γιὰ διάφορα ψώνια τῆς. Πιτυτέστε σεῖς, κύριε πρόεδρε, ὅτι εἶναι γυναικία, ποῦ πήγε γιὰ ψώνια τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, γυρίζει στὸ πῖτι τῆς μὲ διακοσίας χιλιάδες τὴν τσάντα τῆς;

ΤΑ ΠΡΟΗΝΟΥΜΕΝΑ: Τό Παρίσι θαμπώνει τή Λιάνα μέ τήν ομορφιά του. Κάναν μιά όλστα σους όρόμους καί στά μαγαζιά. «Ή πολιτεία τής γυναικάς καί τόν έρωτα», έλεγε κι' έννοια- βε καί σάν ένα ήδονικό ζήτημα. 'Αποφασί- ζουν να πάνε στον περίφημο χορό τής "Όπε- ρας καί ό μοντελίστας ενός μεγάλου οίκου μόδας σχεδιάζει γιά τή Λιάνα μιά έξαίσια του- αλέττα. Στό χορό, μεθυσμένη από γέλια καί σφρίγους γοητεύτηκε από τή λαμπρότητα καί πολλοί περίεσхан τήν ομορφιά της. "Ύστερα από ένα ώας μέ τόν Γιάσο ή Λιάνα χόρευε μέ τόν όποκιμο Ντέ Σαμπρέν, πού είχαν γνω- ρίσει στό πλοίο, κι' αυτός τής έξομολογείται πώς κ'η περιουσία, ό πύργος μου στό Λουάρ, ή τιμή μου καί ή ζωή μου, θρίσκονται στά πόδια σας». Στό έξονοχείο πού γυρίζουν θρίσκουν ένα σημείωμα τού γιαντρού Βλάντου πού τούς ειδοποιεί πώς είναι κι' αυτός στό Παρίσι καί θέλει να τούς δ'η. Τό πρωτό θέλουν στήν κοσμική στήλη του «Φιγκαρό», τό σκίτσo τής Λιάνας μέ τήν τουαλέττα του χορού.

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ τῆς ΜΟΙΡΑΣ
(οὐρανὸν φαρὰν)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

13 ΟΝ. Ένας όνειρεμένος κύκνος — έλεγχε
ό Γάλλος χρονικογράφος — κυρίαρχη-
σε χτες στο χορό της Όπερας, μία όμορ-
φη Έλληνίδα, που ήταν σ' αμ' μία νεώτερη
και λεπτότερη άδερφή της 'Αφροδίτης του
Λούβρου. Σ' ένα βάλς με τόν υποκόμι χ' ή-
Σαμπρέν ήταν όρασις, έλαφράδας και γά-
ρης, μία άρχαία Νίκης φτερωτής. Πρό-
κειται γιά τή νεαρή σύζυγο πλουσίου γαι-
οκτήμονα της πατρίδος της.

— Πάρε να διαβάσεις, είπε στη Λιάνα, δίνοντάς της την έφημερίδα, Έγινες διάσημη... και μ' έκαμες και μένα!...
Υπήρχε στόν τρόπο, πού είχε αυτά τ' α λόγια, τόνος άπιαστης ειρωνείας, πού πρώτη φορά περνούσε σέ φράσεις προωρισμένες γι' αυτή. Πήρε την έφημερίδα, διάβασε, κοκκίνισε ώς τ' αυτιά:
— Ό ύποκόμις θάδωσε σίγουρα τίς πληροφορίες, έκαμε σά δυσαρστημένη τάχα.

Μὰ ἡ χαρὰ τῆς δὲν μποροῦσε νὰ κρυφθῇ, γιὰ τὸν ἀπρόσμενο θρίαμβο. Τὸ φῶς τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς περηφάνειας λαμπύριζε στὰ μάτια τῆς. Ὁ Γιάσος τὸ πρόσεξε. Καὶ δὲν τοῦ ἄρεσε πολὺ...

— Πάλι ὁ Βλάντος!... Ἀργήσαμε νὰ
εὐτυχήσουμε καὶ δὲν τὸν τηλεφώνησαμε...
Δὲν πᾶς νὰ ντυθῇς λιγάκι; Ὁ τὸν δεχθῶ
ἐδῶ...

— 'Οδηγήστε τον εδώ, είπε.
 Η Λιάνα πήρε την ξημερίδα κι' απο-
 τραπήχτηκε στην κρεββατοκάμαρα. Δέκα
 φορές διάβασε τις λίγες γραμμές του «Φι-

γκαρὸ» καὶ κύτταξε καὶ ξανακύτταξε τὸ σκίτσο τῆς κι' ἔλεγε ὀλοένα μέσα τῆς: «Ἐγὼ εἶμαι αὐτή... γιὰ μένα γράφει!» Τέλος ἄρχισε νὰ ντύνεται.

— Κάνετε λά γκράς ματινέ... καί με ξεχάσατε!... Μά, βέβαια... ριχτήκατε στο γλέντι... Δέ σας ενδιαφέρει ν' ακούσετε ούτε γιά τ' παιδί σας!...

— Στασου, μην αρχίσεις, να ρθῇ κι' ἡ Λιάνα. Γιὰ πού ταξιδεύεις;...

— Γιὰ τὸ Βορρά... Μὰ πρὶν τραβήξω γιὰ τὴ Σουηδία... εἶπα νὰ περάσω λίγες μέρες στὸ Παρίσι... Τόχω νοσταλγῶσαι, τότε.

—Μα πώς αποφάσειςες τὸ ταξίδι ἐτσι
ξαφνικά;
—Καθόλου ξαφνικά... Θυμᾶσαι πολὺ
καλὰ, ὅταν θέλησας νὰ μοῦ ἀναθέσεις τὴ
φροντίδα τοῦ παιδιοῦ ἀρνηθῆκα... Αὐτὸς
ἦταν ὁ λόγος; Εἶχα σκοπὸ νὰ ταξιδεύω...

— Γιά να πῶ τὴν ἀλήθεια δὲ σὰς περιμέναμε...

— Μὰ δὲν τὸ εἶχате κρυφὸ, τῆς ἀποκρι-

θηκε, γελώντας, το άκουσα από το...
Μου είπε ότι είχε τηλεγραφήσει για δια-
μέρισμα... Μά κι' αν δέ μου το είχε πη-
θά σ'ας ανακάλυπτα από την αστυνομία...
"Ήθελα τόσο πολύ να σ'ας φέρω νέα για το

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΑΤΑΙΟΠΟΝΙΑ

— Ένας Γάλλος περιηγητής που είχε επισκεφθεί το Έδιμβουρκο, φθάνει στο Λονδίνο με το ξηπρές από τη Σκωτία και, θαίνοντας από το σταθμό, ψάχνει για ταξί.
— Δεν υπάρχουν ταξί εδώ; ρωτάει έναν αστυφύλακα.
— Πολλά, πάρα πολλά, αποκρίνεται εκείνος. Άλλα τι να κάνουν στο σταθμό την ώρα που φθάνει το ξηπρές της Σκωτίας; Έτσι κι έτσι δεν παίρνει κανένας ταξί.

ΚΟΥΒΑΡΝΤΑΛΙΚΙ

— Ο Μάκ λείπει στα δυο αγοράκια του.
— Αν είσατε φρόνιμα παιδιά, θα σάς πάω την Κυριακή στον κινηματογράφο να ιδήτε τις φωτογραφίες, που έχουν κρεμασμένες στην είσοδο.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ ΨΑΡΙΑ

— Ένας Άγγλος, μαριώδης ψαράς, φθάνει στη Σκωτία και περνάει όλες του τις ώρες στο ψάρεμα χωρίς, όμως, να κατορθώνει να πιάσει ούτε ένα ψαράκι. Δοκιμάζει όλων των ειδών τα δολώματα, αλλά, πάντοτε, χωρίς αποτέλεσμα.

— Δεν μπορώ να καταλάβω, τι δολώμα πρέπει να βάλω για να ταμπήσουν αυτά τα ψάρια, λέει σε ένα φίλο του.

— Δε δοκιμάζεις να δέσεις στο άγγιστρο σου, ένα σελλίνι; του λέει αυτός.

— Ο άλλος το έδοκίμασε και έπιασε τόσα ψάρια, που δεν ήξερε τι να τα κάνει.

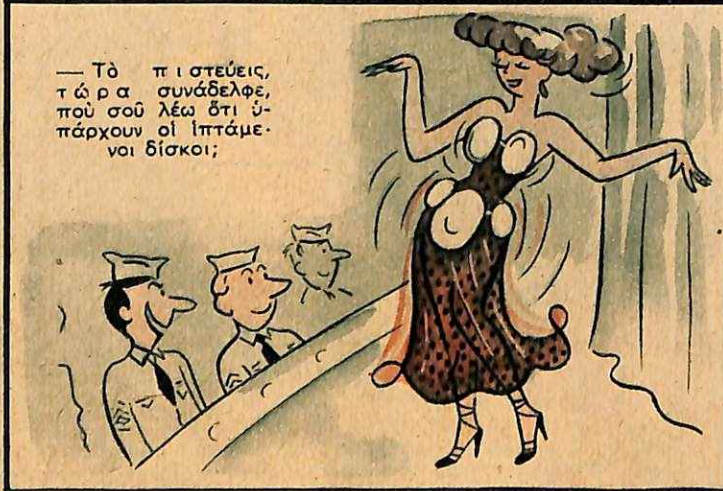
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

— Ο υπηρέτης του Σκωτσέζου είναι βαρειά άρρωστος και ο κύριός του του λέει:

— Μείνε στο κρεβάτι να ξεκουραστείς και να ησυχάσεις. Και, για να είσαι ήσυχος με τη συνείδησή σου, δε θα σε πληρώσω για τις ημέρες που δε θα εργάζεσαι.

— Η καθηγήτρια: Μη μου τους κύκλους τάραττε, άναϊ-δέστατε!

— Το πιστεύεις, τώρα συνάδελφε, που σου λέω ότι υπάρχουν οι ιπτάμενοι δίσκοι;

Διαμωδεννίες

ΣΠΑΣΕ ΝΑ ΠΕΡΑΣΩ

Πάψε πιά το δούλεμα! Στο έν τάξει στρώσει! Άλλαξε την πλάκα σου, μη γενή το σώσει! Άν δε θέλεις σήμερα, στο άμην να φτάσω κάνε πέρα γρήγορα! Σπάσε να περάσω!

Δεν περνούν σε μένα τέτοια κορδελλάκια! Έχω και φιλότιμο, έχω και μουστάκια! Σήκωσα το χέρι μου! Πριν το κατεβάσω άνοιξε το δρόμο μου! Σπάσε να περάσω!

Πάψε τον εξάψαλμο! Βούλωσ' το! Σταμάτα, να μη δής την πρόσopi, ρουσική σαλάτα! Άν δε θέλεις σούσουρο, σπάσε να περάσω! Άντε, στρίβε, δίνε του! Σπάσε μη σε σπάσω!

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΒΟΖΟΣ
(Μπουζουκοβιρατουδός)

Ο Κ. ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΣ

Η ΛΥΣΙΣ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1									
2									
3									
4									
5									

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Δεν έχει κόκκαλα... 2) Ό λαγός έχει πολύ μεγάλα... 3) Έκαψε τη Ρώμη—Άθηναία... 4) Την έχουν οι δάσκαλοι και 5) (;). ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Γίνεται στην αγορά. 2) Αρχικά Τραπεζίς. 3) Μέρος της τράπουλας. 4) Άγριοπούλι. 5) Τραγωδία του Σαίξπηρ. 6) Ζών. 7) Νότα. — γράμμα. 8) δλακωδέστατος.

Αυτό το σταυρόλεξο προσπαθούσε να λύση ο Κ. Σταυρόλεξος, αλλά δεν τον άφινε η Κ. Σταυρόλεξου, που είχε λύσει τη γλωσσίσσα της, και γκρίνιαζε, γιατί της είχε άρνηθη ένα φθινοπωρινό μαντώ.

— Μ' έρρεψε πιά! Πετσι και κόκκαλο έμεινα, μουμουρίζε η Κ. Σταυρόλεξου! Έγώ δεν έχω πιά, ούτε πενήντα δράμια ψαχνό!...

— Μάλιστα, μονολόγησε ο Κ. Σταυρόλεξος! Ένα οριζοντίως! — Κύττα τον! Κύττα τον!

Ούτε σημασία δέ μου δίνει! Καλά λείπει ο κόσμος ότι την έχεις κάνει ψώνιο!...

— Ένα καθέτως, είπε ο Κ. Σταυρόλεξος κατενθουσιασμένος!

— Μα δέ με λυπάσαι λοιπόν; κλαυθμήρισε το τρυφερόν του ήμισυ!

— Πάψε, βρε γυναίκα και μου πήρες τ' αυτιά! Έτσι που κλαίς, κάνεις σά χαλασμένη ρομδιά, φώναζε ο Κ. Σταυρόλεξος, και έσπευσε να συμπληρώση το δύο οριζοντίως!

— Έσύ δεν είσαι άνθρωπος, ξεφώνισε αγριωμένη τώρα, η Κ. Σταυρόλεξου. Έσύ είσαι ένα δρυνίο, ένα δόδι... ένας μάπας!

— Πέντε, όχτώ και δέκα καθέτως, ήταν η απάντησις!

— Ξέρεις τι θέλεις εσύ; τσίριξε τώρα το μαινόμενον θήλυ! Έσύ θέλεις, να πάω στη μαμά σου και να της τα πώ όλα, χαρτί και καλαμάρι!

— Τρία καθέτως...

— Καλέ, αυτός δεν είναι άνθρωπος! Αυτός είναι ο Νέρων!

— Και τρία οριζοντίως!... Μπράβο, γυναίκα, φώναζε ο Κ. Σταυρόλεξος!

— Άχ! θα σκάσω... δεν άντέχω άλλο! Θεέ μου! Να ζή κανείς, ή να μη ζή! Δίκιο είχε ο Άμλετ!

— Εφτά καθέτως! Έξοχα... Περίφημα... Άν ποτέ θάλουν στο Πανεπιστήμιο μάθημα σταυρολέξου, εγώ θα πάρω την έδρα, φώναζε ο Κ. Σταυρόλεξος και συμπλήρωσε το τέσσερα οριζοντίως...

— Όσο για το πέντε οριζοντίως, μ' άφησε να το συμπληρώσω εγώ! Και να ή λύσις του σταυρολέξου.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Ψ	Α	Χ	Ν	Ο	Α	Μ	Μ	
2	Ο	Τ	Α	Ρ	Ο	Μ	Β	Ι	Α
3	Ν	Ε	Ρ	Ο	Ν	Λ	Ο	Π	
4	Ι	Τ	Ι	Ε	Δ	Ρ	Α		
5	Ο	Ρ	Ι	Ζ	Ο	Ν	Τ	Ι	Ο

Ο Κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΛΟΒΟΛΟΣ, συντετς οικογενειάρχης, ή γυναίκα του ΦΩΦΗ, μοντέρνα κυρία, 27 ετών, ό ΜΠΕΜΠΗΣ τους, χαριτωμένος ξανθός διάβολος, 4 ετών, οι ΓΙΑΓΙΑΔΕΣ του Μπέμπε, ό ΘΕΙΟΣ ΤΕΡΡΥ από την Άμερική, ένας ΓΙΑΤΡΟΣ και ό διομήχανος Κ. ΚΑΜΙΝΑΔΑΣ, παίζουν έκ του φυσικού ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑ:

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Γ. Α. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΟΡΕΚΤΙΚΟ

Σ Κ Η Ν Η 1

(Στην τραπεζαρία του σπιτιού του Παντελή. Ώρα: 8 πρωί. Η ΦΩΦΗ, οι 2 ΓΙΑΓΙΑΔΕΣ και ό ΘΕΙΟΣ ΤΕΡΡΥ κάθονται να πάρουν το πρωϊό τους.)

Φώφη (φωνάζει): Έλα, λοιπόν, Παντελή! Όπου νάναι θάρρη ό γιατρός.

Παντελής (μπαίνοντας): Δεν μπορώ να καταλάβω. Άφου είμαστε γεροί, τί τον θέλαμε τό γιατρό;

Αη Γιαγιά: Τόν κάλεσε ό θείος Τέρρυ. Παντελής: Τί να τον κάνουμε; Δόξα τω Θεώ, άρρωστος δεν είναι κανείς.

Θείος Τέρρυ: Έμείς, στην Άμερική, Παντελή, τό γιατρό δεν περιμένουμε ν' άρρωστήσουμε για να τον καλέσουμε. Τόν καλούμε όταν είμαστε καλά.

Παντελής: Κατάλαβα! Καλείτε τό γιατρό, όταν είστε καλά κι' όταν άρρωστήσετε φωνάζετε άπ' ευθείας τόν εργολάβο κηδεϊών.

Φώφη: Όταν μιλάς ό θείος, Παντελή, τό πνεύμα να λείπει.

Θείος Τέρρυ: Μάλιστα, να λείπει. Τό γιατρό, Παντελή, τόν καλούν πριν χαλάση ή μηχανή.

Παντελής: Τί σχέση έχει ό γιατρός με τίς μηχανές;

Θείος Τέρρυ: Τί είναι ό άνθρωπος, Παντελή; Μηχανή είναι.

Παντελής: Μηχανή; Θείος Τέρρυ: Άκριδώς! Μηχανή αυτοκινήτου. Τό στομάχι είναι τό ντεπόζιτο της δενζίνης. Η καρδιά είναι τό καρμπιλατέρ, οι διάφοροι σωλήνες είναι οι άρτηρίες. Τα μάτια είναι οι φακοί. Τό μυέλο είναι τα νεφρά. Η σπονδυλική στήλη είναι ό άξονας. Τα πόδια και τα χέρια είναι τα λάστιχα.

Παντελής: Κατάλαβα... Ώστε τό γιατρό τόν φωνάζαμε για να μάς γρασάρη!

Θείος Τέρρυ: Άκριδώς! Γιατί, σε παρακαλώ, να περιμένω να πάω συμφορήσι για να φωνάσω τό γιατρό; Τόν φωνάω πρώτα. Μου μετράει την πίεσι. Μου κανονίζει τη δίαιτα...

Παντελής: Δηλαδή, στα πόσα πρέπει να καίμε τό γαλόνι...

Θείος Τέρρυ: Άκριδώς! Κί' έτσι προλαμβάνω τη συμφορήσι.

Παντελής: Να με συγχωρής. Δεν τόχα σκεφτή...

Σ Κ Η Ν Η 2

(Μετά ½ ώρα. Ο ΓΙΑΤΡΟΣ έχει μετρήσει την πίεσι του Παντελή, της Φώφης, της Αη Γιαγιάς, της Βας Γιαγιάς και του Θεϊου ΤΕΡΡΥ).

Γιατρός: Συγχαρητήρια. Είστε όλοι τόσο καλά, ώστε μπορείτε να κρεμάσετε στην πόρτα σας μία επιγραφή, που να γράφη: ΤΟ «ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ».

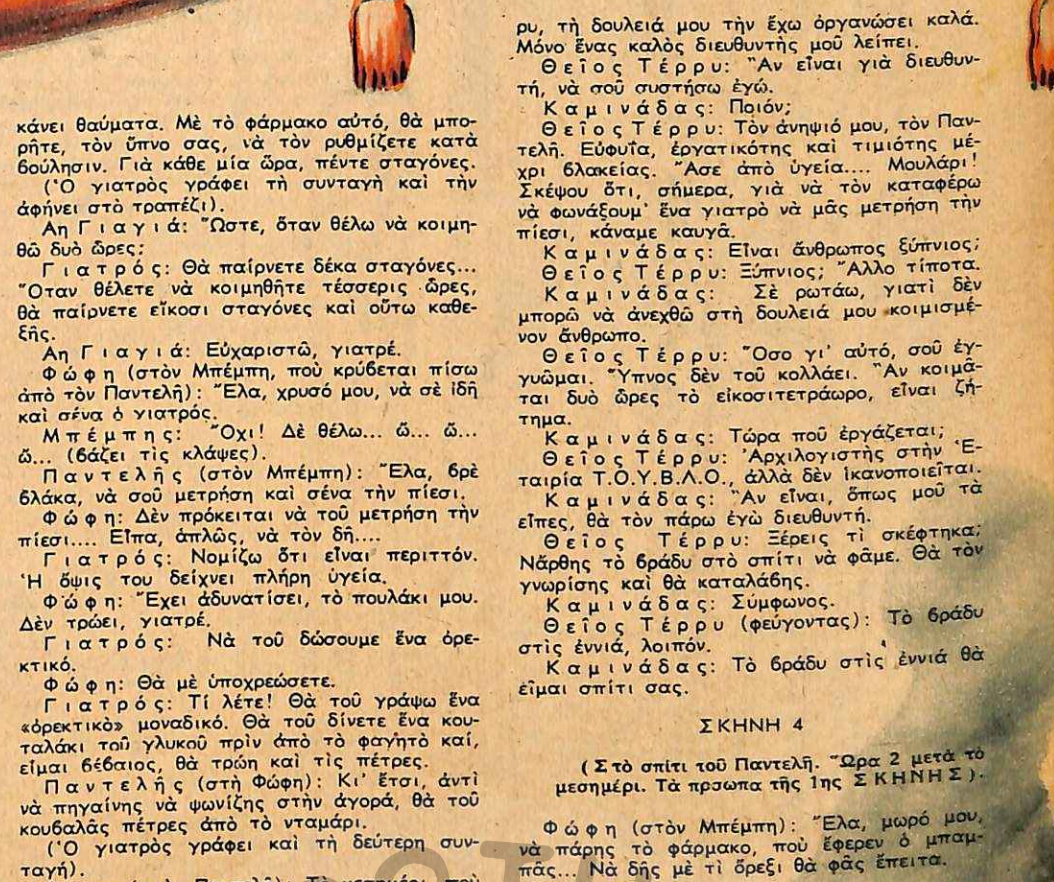
Αη Γιαγιά: Και οι άυνίες, που υποφέρω, γιατρέ;

Γιατρός: Υποφέρετε από άυνίες; Αη Γιαγιά: Ώρες στριφογυρίζω τη νύχτα, χωρίς να μπορώ να κλείσω μάτι, στο κρεβάτι μου.

Γιατρός (με επίσημότητα): Στριφογυρίζετε από τό δεξιό πλευρό προς τό άριστερό, ή από τό άριστερό προς τό δεξιό;

Αη Γιαγιά: Κί' από τα δύο.

Γιατρός (με πεποίθησι): Είναι μορφής νευρικής. Θα σάς γράψω μία συνταγή, που

ρυ, τη δουλειά μου την έχω οργανώσει καλά. Μόνο ένας καλός διευθυντής μου λείπει.

Θείος Τέρρυ: Άν είναι για διευθυντή, να σου συστήσω εγώ.

Καμινάδας: Ποιόν; Θείος Τέρρυ: Τόν άνηψιό μου, τόν Παντελή. Ευφύτα, εργατικός και τιμιότης μέχρι δλακείας. Άσε από υγεία... Μουάρι!

Σκέψου ότι, σήμερα, για να τόν καταφέρω να φωνάξωμ' ένα γιατρό να μάς μετρήση την πίεσι, κάναμε καυγά.

Καμινάδας: Είναι άνθρωπος εύνιος; Θείος Τέρρυ: Άλλο τίποτα.

Καμινάδας: Σε ρωτάω, γιατί δεν μπορώ να άνεχθώ στη δουλειά μου κοιμισμένον άνθρωπο.

Θείος Τέρρυ: Όσο γι' αυτό, σου έγνώμαι. Ύπνος δεν του κολλάει. Άν κοιμάται δύο ώρες τό είκοσιτετράωρο, είναι ζήτημα.

Καμινάδας: Τώρα που εργάζεται; Θείος Τέρρυ: Άρχιλογιστής στην Εταιρία Τ.Ο.Υ.Β.Α.Ο., αλλά δεν ικανοποιείται.

Καμινάδας: Άν είναι, όπως μου τα είπες, θα τόν πάρω εγώ διευθυντή.

Θείος Τέρρυ: Ξέρεις τί σκέφτηκα; Νάρρης τό βράδυ στο σπίτι να φάμε. Θα τόν γνωρίσεις και θα καταλάβεις.

Καμινάδας: Σύμφωνος. Θείος Τέρρυ (φεύγοντας): Τό βράδυ στις έννιά, λοιπόν.

Καμινάδας: Τό βράδυ στις έννιά θα είμαι σπίτι σας.

Σ Κ Η Ν Η 4

(Σ τό σπίτι του Παντελή. Ώρα 2 μετά τό μεσημέρι. Τα πρόσωπα της 1ης Σ Κ Η Ν Η Σ).

Φώφη (στον Μπέμπε): Έλα, μωρό μου, να πάρης τό φάρμακο, που έφερεν ό μπασμπάς... Να δής με τί όρεξι θα φάς έπειτα.

Σ Κ Η Ν Η 3

(Σ τό Γραφείο του Βιομηχάνου Κ. ΚΑΜΙΝΑΔΑ. Ώρα 11 π.μ. Ο ΘΕΙΟΣ ΤΕΡΡΥ και ό Κ. ΚΑΜΙΝΑΔΑΣ συζητούν).

Καμινάδας: Πού λές, φίλε μου Τέρρυ,

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ε. ΦΙΛΙΠΠΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: Ο Μάρτιν Μπάρνες, κατ' απαίτησιν του ευεργέτη του, λόρδου Άρντριγκτον, δέχεται να κάνει λευκό γάμο με τη Λαουρίτα, γιά να την απαλλάξει από την απειλή του Βίκτωρ Πόρλ, που είναι ο πραγματικός της πατέρας, και του Σολομών Γκράουντ. Την παραμονή του γάμου, ο λόρδος αποκαλύπτει στο Μάρτιν, ότι με τα δυο αυτά πρόσωπα είχε αναμύχη, πριν από χρόνα, σε μερικές ύποπτες υποθέσεις και ότι οι δυο συνεταίροι του είχαν αποφασίσει να τον σκοτώσουν. Αυτός, όμως, άντελήφθη την πρόθεσή τους και διέφυγε, ρίχνοντας ναρκωτικό στο ποτό τους. Πήγε να συναντήσει τη μητέρα της Λαουρίτας, τη σύζυγο του Πόρλ, Ο λόρδος διηγείται επίσης ότι ο Πόρλ ανάγκαζε τη γυναίκα του να εκδίδεται γιά χρηματισμό και ότι αυτός την αγάπησε και της έδινε χρήματα γιά να μπορεί να ζή χωρίς να εξευτελιζεται. Ο Πόρλ ύποπτευόταν πως κάτι ύπηρχε μεταξύ μας, αλλά δεν έλεγε τίποτα. Τού ήμουν ακόμη χρήσιμος, σε πολλά απαραίτητος....

8ΟΝ. Έπακολούθησε σιωπή. Ο λόρδος εσηκώθηκε άργα και άνοιξε διάπλατα την πόρτα προς τη βεράντα. Έμεινε μερικές στιγμές άκίνητος στο κατώφλι, αναπνέοντας το άρωμα των υακίνθων και των ρόδων. Κατόπιν, ξαναγύρισε άργα κοντά στο τραπέζι, αλλά δεν κάθισε άμέσως: στάθηκε εκεί, με τα χέρια του άκουμπισμένα στην υψηλή ράχη της πολυθρόνας του.

Η Ιστορία μου πλησιάζει προς το τέλος της, Μάρτιν, είπε. Από το πρακτορείο πήγα, λοιπόν, στη μητέρα της Λαουρίτας και της άφηγήθηκα τα γεγονότα, χωρίς να παραλείψω την παραμικρή λεπτομέρεια. Της είπα πως είχα δαρεθθί να ζω μέσα στο δόρυβορο και την άνομία. Είχα αποφασίσει να γυρίσω στην Άγγλία. Αλλά δεν μπορούσα, βέβαια, να έγκαταλείψω στο Σάντος, στο έλεος του Πόρλ, τη γυναίκα που αγαπούσα. Έπρεπε ναρθ μαζί μου.

Και η Λαουρίτα; με ρώτησε άμέσως εκείνη.

Θα την πάρουμε, φυσικά, κι' αυτή στην Άγγλία, αποκρίθηκα, και όρκίζομαι να την αγαπάω πάντοτε σά να ήταν δικό μου παιδί.

Δε θα ξεχάσω ποτέ πως μου άρπαξε το χέρι και το σκέπασε με φιλία, ενώ τα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της. Της ύποσχέθηκα μια καινούργια ζωή — μια ζωή ήσυχη, τίμια κι' εύτυχισμένη. Ήξερα ότι, τουλάχιστον από ντροπή, οι συγγενείς μου θα μου παρείχαν τα μέσα να ζω αξιοπρεπώς, θα μου εύρισκαν δουλειά. Την έπομένη, η Λαουρίτα, η μητέρα της κι' εγώ έγκαταλείπαμε γιά πάντα το Σάντος.

Ύστερα από μερικές ημέρες, όταν παρουσιάστηκα στο άγγλικό προξενείο του Ρίο Ιανέιρο, με πληροφορούσαν πως είχα κληρονομήσει τον τίτλο και την περιουσία των Άρντριγκτον. Έκράτησα άμέσως το πολυτέλεστο διαμέρισμα στο πρώτο ύπερσώκλειο που έβγαλε γιά την Άγγλία.

Η μητέρα της Λαουρίτας έζησε άλλα Κυανή Άκτι, όπου της είχα αγοράσει μια βίλλα. Ός την τελευταία πνοή της ήταν απόλυτα εύτυχισμένη, οι ταλαιπωρίες, όμως, που είχε ύποστη στο Σάντος είχαν ύποσκάψει την υγεία της. Ξεμύχθηκε μέσα στην άγκαλιά μου, άφου μ' έβαλε να δροκιστώ πως θα προστάτευα πάντοτε τη Λαουρίτα. Γνώριζε καλά τόν Πόρλ... Και οι δυο τόν γνώριζαμε...

Δεν έτυχε ποτέ να έρθετε σ' έπαφή μαζί τους, να λάβετε κανένα μήνυμα άπ'

αυτούς τους δυο ανθρώπους ως τα σήμερα; ρώτησε ο Μάρτιν.

Τους είχαμε ιδί στην αποβάθρα του Σάντος, τη στιγμή ακριβώς που σάλπαρε το βαπόρι. Οι δυο συνεταίροι μου είχαν φτάσει σε κακά χάλια στο λιμάνι, γιά να μάς δούν να γλιστράμε άνάμεσα από τα δάχτυλά τους. Πως κατάρθωσαν τώρα να διανύσουν τα έξηνα μίλια με τα πόδια, κάτω από τόν τροπικό ήλιο, μέσα σε εικοσιτέσσαρες ώρες, μόνο ο διάβολος το ξέρει... Αργότερα λάβαμε ένα γράμμα από τόν Πόρλ... μόνον ένα. Ή ανάμνησις αυτού του μνημόσματος και της απειλής που περιείχε ήταν τόν μόνο σύννεφο που σκίασε την ευτυχία της αγαπημένης συντρόφισσάς μου.

Και τώρα ύποθέτετε πως ο Πόρλ και ο Γκράουντ ήρθαν εδώ με την πρόθεσι να σάς πάρουν τη Λαουρίτα; ρώτησε ο Μάρτιν.

Ναί, ήρθαν άποκλειστικώς και μόνο μ' αυτό το σκοπό. Ο Πόρλ είναι άποφασισμένος να κρατήσει τόν όρκο του — τόν φοβερότερο όρκο που έκαμε ποτέ άνθρωπος. Δεν είχα κατορθώσει, αλλίμονο, να νομιμοποιήσω τις σχέσεις μου με τη μητέρα της Λαουρίτας. Τού είχαμε γράψει επανειλημμένως, προσφέροντάς του χιλιάδες, γιά να δεχθί το διαζύγιο. Δε λάβαμε ποτέ καμμία απάντησι. Έτσι, το γεγοός ότι η μητέρα της Λαουρίτας δεν ύπήρξε ποτέ νόμιμη σύζυγός μου και η διαστικη αναχώρησις μας από το Σάντος, αναχώρησις που έμοιαζε περισσότερο με φυγή, καθιστούν νομικώς άκλόνητη την απαίτησή του. Ήρθε να μου πάρη τη Λαουρίτα!... Και ξέρεis τί σημαίνει αυτό, Μάρτιν;

Ο λόρδος έσκυψε προς τόν νεαρό φιλοξενούμενό του και τού ψιθύρισε βροχνιασμένα:

Ο Πόρλ είχε όρκισθί να πάρη μαζί του τη Λαουρίτα... την κόρη του... πίσω στο Σάντος... κι' εκεί να την αναγκάση να ζήσθ όπως ζούσε κάποτε η μητέρα της.

Ο Μάρτιν σηκώθηκε. Αυτό σάς ύπόσχομαι πως δε θ' άξιωθί να τόν δθ ποτέ, δήλωσε άνάμεσα άπό σφιγμένα δόντια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'.

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

ΚΑΝΕΝΑΣ δεν έπιχείρησε να προσποιηθί τόν εύθυμο τόν έπόμενο πρωί στο μικρό παρεκκλήσι τού Άρντριγκτον Χώλ, την ώρα που ο πάστορ τού γειτονικού χωριού εύλογούσε τους γάμους τού Μάρτιν Μπάρνες με τη θετή κόρη τού λόρδου Άρντριγκτον.

Η Λαουρίτα παρακολουθούσε τη γαμήλια άκολουθία με θαθεία κατάνυξι, σχεδόν έκστατική, και μιάν αινιγματική έκφρασι στα μεγάλα σκοτεινά μάτια της. Δίπλα της ο Μάρτιν είχε την έντύπωσι πως άναιρευόταν, χωρίς αυτό να τόν έμποδίζει να διαπιστώνη ώρισμένα πράγματα, και πρώτ' άπ' όλα την άπόλυτη άταραξία της Λαουρίτας, γεγονός που τού γέμισε την ψυχή με άνησυχία. Τού φαινόταν πως η νέα δεν είχε διόλου ύφος ανθρώπου που ύποδύεται ένα ρόλο. Άπ' εναντίας, άκουγε τα λόγια τού πάστορος με μεγάλη προσοχή και φανερά συγκίνηση. Και καθώς άργότερα έδγαιναν άπό τη μικρή έκκλησούλα, τα δάχτυλά της έσφίξαν τόν μπράτσο του με νευρικότητα και δύναμι που τόν έκαμαν νά σαστίσθ.

Τα πρώτα λόγια που της άπηθύνη μό-

λις βρέθηκαν έξω, στόν ήλιόλουστο κήπο, είχαν ως σκοπό να καθυσχάσουν όχι τόσο εκείνη, όσο αυτόν τόν ίδιο.

Δεν πρέπει να ξεχάσθ, της είπε, πως η τελετή αυτή ήταν έντελώς τυπική και δε δημιουργεί στην πραγματικότητα καμμία νέα κατάσταση. Μη φοβηθής ούτε στιγμή πως θα έπιχειρήσω ποτέ να έκμεταλλευθ την εικονική ιδιότητα που μου προσέδωσε.

Έστρεψε τόν γλυκό προσωπάκι της και τόν κύτταξε με δειλή άπορία.

Δεν πρέπει να φαντάζεσαι πως φοβάμαι, Μάρτιν, ψιθύρισε. Όλ' αυτά, όμως, συνέβησαν τόσο γρήγορα, τόσο άπροσδόκητα. Μόλις χτες τόν δράδυ ο πατέρας μου άνακοίνωσε την άπόφασί του.

Εκείνη τη στιγμή, τους πρόφτασαν, προς μεγάλη άνακούφισι τού Μάρτιν, ο λόρδος και η Μιούριελ. Σιωπηλοί και οι τέσσαρες, διευθύνθηκαν προς την κύρια είσοδο τού πύργου. Ο λόρδος φαινόταν τώρα σχεδόν χαρούμενος. Όστόσο, ούτε αυτός έπιχείρησε να διακόψθ τη σιωπή.

Στο χάλ, χωρίστηκαν. Η Μιούριελ και η Λαουρίτα άέβηκαν άμέσως στα δωμάτια τους — η τελευταία έστειλε από τόν κεφαλόσκαλο ένα γλυκό χαμόγελο στο Μάρτιν — και ο λόρδος κλείστηκε στο γραφείο του με τόν δικηγόρο του. Και ο Μάρτιν, άφου έφωδιάστηκε μ' ένα μπα-στούνι κι' ένα καπέλλο, τράβηξε προς τόν πάρκο, έλπιζοντας να δρθ εκεί, στόν ίσκιό των άινωδώνων δέντρων, τόν τρόπο να προσγειωθί, να ξανάρθθ στην πραγματικότητα.

ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΣ στόν πύργο ύστερα από άδιάκοπη πεζοπορία μιάμισης περιπού ώρας, ο Μάρτιν απάντησε τη λαίδη Μιούριελ. Παρά τη συνθηδιά της, περπατούσε με τόν βλέμμα προσηλωμένο στο έδαφος. Μόλις άκουσε τα βήματά του, σηκώσε άπότομα, σχεδόν τρομαγμένα, τόν κεφάλι. Ήταν η πρώτη φορά που ο Μάρτιν την έβλεπε να έκδηλωνη κάποια νευρικότητα.

Κατέφυγες στη μοναξιά, γιά ν' αναμετρήσθ άπερισπαστος, ύποθέτω, τις νέες ευθύνες και τις νέες ύποχρεώσεις σου; τού είπε.

Ούτε νέες ευθύες, ούτε νέες ύποχρεώσεις έχω, αποκρίθηκε έκείνος κάπως ξερά. Πάντως, όχι αυτές που ύπονοείς. Έπιθυμώ, άπλως, να φανώ χρήσιμος στο λόρδο Άρντριγκτον, να τόν βοηθήσω σε μιά δύσκολη στιγμή. Θα γνωρίζθ, άσφαλώς, πως έχει η ύπόθεσις.

Γνωρίζω τα πάντα, παραδέχτηκε η Μιούριελ. Ήμουν παρούσα όταν ο θεός μου διηγήθηκε στη Λαουρίτα την τόσο ενδιαφέρουσα Ιστορία του.

Άφου είν' έτσι θάπρεπε να ξέρθς πως η τελετή αυτή δε δημιουργεί καμμία ύποχρεώσι γιά μένα... Καταλαβαίνεις τί θέλω να σου πώ...

Μου φαίνεται πως έχω προχωρήσει αρκετά. Θα γυρίσω μαζί σου στόν πύργο.

Κι' έλπίζω να καθυσχάσθθ τη Λαουρίτα, συνέχισε έκείνος. Θέλω να πειστή πως δεν ύπάρχει κανένας άπολύτως λόγος ν' άνησυχή.

Η Μιούριελ τόν κύτταξε κάπως περιεργα.

Δε νομίζω πως η Λαουρίτα αισθάνεται την παραμικρή άνησυχία, παρατήρησε μ' ένα έλαφρό χαμόγελο. Από την άλλη μεριά, όμως, κι' έμεις δεν πρέπει να ξεχνούμε πως δεν είναι και τόσο εύκολο γιά ένα κορίσι δεκαεφτά χρονών ν' άκούσθ όλα τα ποιητικά λόγια της γαμήλιας εύλογίας, να όρκισθί πίστι και άιώνια αγάπη σ' έναν άντρα και, συγχρόνως, να έχη ύπ' όψι της πως όλ' αυτά δεν είναι παρά μιά κωμωδία.

Και όμως, αυτό, πρωτίστως, όφείλει να έχη ύπ' όψι της! έπέμεινε ο Μάρτιν νευριασμένος. Λαίδη Μιούριελ, πρέπει να με βοηθήσθ!

Εκείνη τόν ξανακύτταξε με μιάν αινιγματική έκφρασι στα μάτια. Καθώς προχωρούσε δίπλα του, ο Μάρτιν πρόσεξε πως είχε τόν ίδιο σχεδόν άνάστημα μ' αυτόν.

Κι' εγώ που νόμιζα πως έσύ, κυρίως, θα είχες άνάγκη από παραινέσεις! τού είπε με άνεπαίσθητο σαρκασμό. Είχα την έντύπωσι πως αισθανόσουν κάποια άδυνα-

μία γιά τη μικρή μας Λαουρίτα.

Τη θαυμάζω, φυσικά, δήλωσε ο Μάρτιν. Η όμορφιά της θα προξενούσε έντύπωσι στο δυσκολώτερο άντρα. Ο γάμος, όμως, είναι και τόν έντελώς διαφορετικό.

Να, δεν ξέρω. Οι πιο έξελιγμένες θεωρίες ύποστηρίζουν πως οι έρωτοτροπίες πρέπει ν' άρχίζον μετ' τόν γάμο. Συ θα κάμης καλά ν' άρχίσθ από σήμερα τόν άπόγευμα. Η Λαουρίτα βρίσκεται σε κατάσταση έξαιρετικής εύαισθησίας και τα γλυκόλογα θα της προξενήσουν άσφαλώς έντύπωσι.

Τώρα ο τόνος της φωνής της ήταν άπροκαλύπτα σαρκαστικός, σχεδόν πικρόχολος.

Όμολογώ ότι περίμενα να συμπεριφερθής φιλικώτερα σ' αυτή την ύπόθεσι, δήλωσε ο Μάρτιν με αγανάκτησι. Ύπολόγιζα στη βοήθειά σου. Έσύ, όμως, προτιμάς να κάνης πνεύμα εις δάρος μου, ενώ ξέρεις πολύ καλά γιάτί δέχτηκα να γίνω αυτός ο γάμος.

Ήταν η πρώτη φορά που της μιλούσε με άληθινά θυμωμένο τόνο.

Η λαίδη Μιούριελ γέλασε.

Νομίζω πως η ύπόθεσις αυτή είναι μιά γελοία φάρσα, αποκρίθηκε. Σε λίγο θα παρακολουθήσουμε τη σκηνη όπου έμφανίζεται ο άπαύθωπος πατέρας γιά να διεκδικήσθ την κόρη του. Θα έπέμβης, όμως, έσύ, ο άνιδιοτελής ήρωας, και ο άπαύθωπος πατέρας θα τραπή σε φυγή.

Ο Μάρτιν την κύτταξε σαστισμένος.

Δηλαδή... δεν πιστεύεις πως η Λαουρίτα διατρέχει πραγματικά ένα τρομερό κίνδυνο;

Μου είναι άδύνατο να πιστέψω πως ο άνθρωπος αυτός, ο Πόρλ, έχει διατηρήσει ύστερα από τόσα χρόνια τόν πόθο της έκδικήσεως και πως σχεδιάζει να πάρη μαζί του τη Λαουρίτα στο Σάντος, γιά ν' την αναγκάσθ να ζή μέσα σε καταγώγια. Κατά τη γνώμη μου, δε θέλει τη Λαουρίτα. Άπλως, θέλει χρήματα και δεν

μπορώ να παραδεχτώ πως έσύ και η Λαουρίτα κάματε καλά θυσιάζοντας με τόσο έλαφριά καρδιά την έλευθερία σας.

Είχαν φτάσει στη σκάλα που ανέβαινε στη βεράντα και η λαίδη Μιούριελ τόν άφισε άπότομα. Ο Μάρτιν ανέβηκε τα σκαλιά και, καθώς προχωρούσε άσκοπα και με κατσομφιασμένο πρόσωπο προς την άλλη άκρη της βεράντας, άκούσε τόν λόρδο Άρντριγκτον να τόν καλή από τόν γραφείο του.

Νά, διάβασε, τού είπε ο πυργοδεσπότης τείνοντάς του ένα γράμμα. Προέρχεται από ένα δικηγορικό γραφείο τού Λονδίνου, ένα από τα καλύτερα και έντελέτα να μεταδιδάσω την κηδεμονία της Λαουρίτας στόν πατέρα της, μόλις αυτός παρουσιασθί προς τούτο. Βλέπεις, λοιπόν, πως είχα δίκη να διάζωμαι. Άν δεν είχε ήδη γίνει ο γάμος, θα ήμουν τώρα άναγκασμένος να την παραδώσω σ' αυτόν τόν κακούργο. Νομικώς, δε θα μπορούσα να παραβάλω τόν παραμικρό πρόσκομμα.

Ο Μάρτιν έρριξε μιά ματιά στο γράμμα και τόν άφισε επάνω στο γραφείο.

Και τώρα που εξουδετερώσαμε κάθε άμεση απειλή, συνέχισε με σοβαρό τόνο ο λόρδος, δε διατάζω να σου άποκαλύψω, Μάρτιν, πως είχα άποφασίσει να κρατήσω με κάθε θυσία την ύπόσχεσι που είχα δώσει στη γυναίκα που αγαπούσα. Θα προτιμούσα να τούς σκοτώσω και τους δυο, τόν Πόρλ και τόν Γκράουντ, παρά ν' άποχωρισθί τη Λαουρίτα. Βλέπεις, λοιπόν, ότι μάς έσωσε από μιά φοβερή τραγωδία.

Άνοιξε ένα από τα συρτάρια τού γραφείου του και, γιά μερικές στιγμές, περιεργάστηκε τόν περίστροφο που ύπήρχε μέσα. Κατόπιν, ξανάκλεισε άπότομα τόν συρτάρι.

Αυτό θα ήταν τόν τελευταίο έπιχειρημά μου και, στην άνάγκη, δε θα δίσταζα να τόν χρησιμοποιήσω, είπε. Και μετά... Ούτε λίγο ούτε πολύ, Μάρτιν, μ' έσωσε από την άυτόκτονία ή την άγχονή...

Έσχισε τόν γράμμα τού δικηγόρου σε μικρά κομματάκια, που τ' άφισε να πέσουν άργα μέσα στο καλάθι.

Έπί τέλους, ψιθύρισε, μπορώ κι' εγώ να ρίξω μιά ματιά έξω από τ' άείχθη τού κάστρου μου χωρίς ν' άνατριχιάσω. Η Λαουρίτα έχει τώρα ένα νόμιμο προστάτη. Οι τέως συνεταίροι μου μπορούν να μ' έπισκεφτούν όποτε τόν έπιθυμήσθ ή καρδιά τους.

Άποφασίσате στ' άλήθεια να τους δεχτήτε;

Ναί. Θάθελα να τελειώσω μιάν ώρα άρχητερα μ' αυτά τα θηρία. Βαρέθηκα να ζω αυτή την άγνία, που με κρατά ξάγρυπνο τη νύχτα με τευττωμένα τ' αυτιά και τα μάτια όρθάνοιχτα μέσα στο σκοτάδι. Η Λαουρίτα με σώμα δε με φοβίζει. Θέλω, όμως, να βλέπω τόν έχθρο. Άφου είναι, λοιπόν, μοιραίο να τούς αντιμετώπισω, καλύτερα αυτό να συμβή όσο τόν δυνατό συντομώτερα. Καλύτερα σήμερα παρά αύριο...

Το πρόσωπο τού Μάρτιν έλαμψε.

Άφου είν' έτσι, έπιτρεψέ μου να πεταχτώ ως τόν πανδοχείο να τούς φέρω, πρότεινε. Δεν ξέρω πως θα με δεχθί ο κύριος Πόρλ, ύστερα από την τελευταία μας μικρή διαφωνία, άν όμως έξακολουθί να νοιώθθ την ζοφερή έπιθυμία να θαυμάσθ τ' άριστα σουργήματα τού Άρντριγκτον Χώλ, σε μισή τόν πολύ ώρα θα δρισκόμαστε εδώ.

Ο Βίκτωρ Πόρλ και ο Σολομών Γκράουντ, καθισμένοι κοντά στο άνοιχτό παράθυρο τού μπάρ, έπαιζαν πικέτο, όταν ο Μάρτιν έφτασε στο πανδοχείο και ζήτησε να τιν έφτασε στο πανδοχείο και ζήτησε να τούς δθ. Έπαιζαν καπνίζοντας μεγάλα μαύρα πούρα και πίνοντας κονιάκ με παγωμένο νερό.

Ο φίλος μας κύριος Μπάρνες, έμους-μούρισε ο Πόρλ, ρίχνοντας ένα βλέμμα στόν Μάρτιν, χωρίς όμως να διακόψθ τόν παίξιμό του.

Καλώς να όρίσθ, έκαμε λακωνικά ο Γκράουντ.

Κουρασμένοι, κάθισαν στη σκιά ενός κέδρου, κοντά στο γήπεδο, γιά να πάρουν τόν τσάι τους.

Συνέχισαν το παιχνίδι με απόλυτη προσήλωση. Ο Μάρτιν, όρθιος, έπεριμενε να τελειώσουν την παρτίδα. Μ' ένα περίεργο αίσθημα θαδίστασε ενδομυχώς ευχαριστήσεως, αλλά, συγχρόνως και άοριστου φόβου, είχε παρατηρήσει πως η άκρη του σαγονιού του Πόρλ ήταν ακόμη προσημένη και μελανιασμένη.

Σε λίγο, η παρτίδα τέλειωσε και ο Βίκτωρ Πόρλ, καθώς ανακάτανε την τράπουλα, σήκωσε πάλι το βλέμμα προς το Μάρτιν.

— Όστε έχετε γίνει ένοικος του Πύργου του Μυστηρίου; παρατήρησε.

— Είμαι φιλοξενούμενος του λόρδου για λίγον καιρό, διώρθεσε ο Μάρτιν. Και σ' ας φέρνω ένα μήνυμα απ' αυτόν.

— Τό είχα μαντέψει. Καθώς σ' ας είδα να περνάτε το δρόμο, κυρία Μπάρνερ, παίζοντας με την αλυσίδα των κλειδιών σας, είπα στο συντρόφο μου: «Νά, μάς έρχεται επί τέλους ένα μήνυμα. Μιά πρόσκλησις, ίσως».

Είχα δικιο; — Απολύτως. Ο λόρδος "Αρντριγκτον θα έπιθυμούσε πολύ να σ' ας δει. "Αν θέλατε, θα μπορούσα να σ' ας οδηγήσω άμέσως στον πύργο.

Ο λόρδος "Αρντριγκτον θα έπιθυμούσε πολύ να σ' ας δει! Το άκουσε αυτό, Σολομών; Τί καταπληκτικό άγγελμα, έ;

— Σαν πολύ ξαφνικά πήρε την απόφασί του, παρατήρησε ο Γκράουντ.

Και κάπως καθυστερημένα, πρόσθεσε ο Πόρλ. Πάντως, η πρόσκλησις που αξίζει τον κόπο να μελετηθεί.

Δηλαδή, διατάζετε νάρητε; ρώτησε με άπορία ο Μάρτιν. Δε σ' ας καταλαβαίνω. Πριν από δυο ήμερες μου είχατε προσφέρει δυο χιλιάδες λίρες για να σ' ας παραχωρήσω την άδεια εισόδου που μου είχε στείλει ο λόρδος. Και σήμερα σ' ας παρουσιάζεται μία μοναδική ευκαιρία να μπήτε στον Πύργο, και διατάζετε!

Ο Σολομών Γκράουντ, με μιά απότομη κίνησι, άδειασε ός τον πάτο το ποτήρι του. Κατόπι, έκοψε την τράπουλα και ο Βίκτωρ Πόρλ άρχισε να μοιράζει.

Πατί δεν αναβάλλετε το παιχνίδι σας μέχρις ότου έπιστρέψετε; πρότεινε ο Μάρτιν.

— Μέχρις ότου έπιστρέψουμε από πού, ρώτησε ο Πόρλ εξετάζοντας προσεχτικά τα χαρτιά του.

— Από τη συνέντευξί σας με το λόρδο "Αρντριγκτον.

Ο Σολομών Γκράουντ άφησε τα χαρτιά του επάνω στο τραπέζι και, σηκώνοντας το κεφάλι, κυττάζε παγερά τον άπεσταλμένο του λόρδου ανάμεσα από τα μισόκλειστα βλέφαρά του. Τα χείλη του τα παραμόρφωνε η χαρακτηριστική σύσπασις που είχε προσέξει ο Μάρτιν από την πρώτη μέρα της γνωριμίας τους.

Νεαρέ μου φίλε, είπε, θάθελα να πιστώ πως οι προθέσεις σου είναι αγαθές, σταλμένο μεταξύ του λόρδου "Αρντριγκτον και των παλιών φίλων και συνεταίρων του είναι περιττό. "Εμείς οι τρεις, διάβλε, έχουμε συνεργαστή ός τόσες βρωμοδουλειές, ώστε κάθε έθιμοτυπία μεταξύ μας φαίνεται τώρα τουλάχιστον κομική. Σκέψου ότι ληστέψαμε μαζί μία ταχυδρομική άμαξα, ότι ανατινάξαμε ένα φράγμα και ότι ξαλαφρώσαμε πολλούς στο πόκερ από τα χρηματικά πλεονάσματά τους με μεθόδους γνωστές μόνο στους ειδικούς.

— Ελάτε, λοιπόν, ν' ανανεώσετε τις σχέσεις, έκαμε ο Μάρτιν.

Ο Βίκτωρ Πόρλ, κρατώντας πάντοτε τα χαρτιά του, έγερνε προς τα πίσω, άκουμώντας την πλάτη του στη ράχη της καρέκλας.

Όταν έζητήσαμε από το λόρδο την άδεια να έπισκεφτούμε τον πύργο, είπε, ή φίλος μας ο Κόκα, όπως τον αποκαλούσαμε άλλοτε — με συγχωρείς που θα σ' άπογοητέψω, αλλά θεωρώ καθήκον μου να σ' επληροφορήσω ότι από το σημερινό λόρδο "Αρντριγκτον έδωχατήκαμε τα μυστικά του λαθρεμπορίου της κοκαΐνης — ο φίλος μας ο Κόκα, λοιπόν, έκρινε εύλογο να σκαρώσει εις βάρος μας μιάν εξαιρετικά δυσάρεστη φάρσα. Σήμερα, αλλάζοντας ξαφνικά γνώμη,

μάς προσκαλεί ο ίδιος, με ειδικό άπεσταλμένο, μάλιστα. Συμβαίνει όμως να μην είμαστε δούλοι των καπιταλιστών του λόρδου. Και τώρα, ή απόφασίς μας είναι να τον έπισκεφτούμε μόνοι όταν κρίνουμε πως έφτασε ή κατάλληλη στιγμή. "Οπότε δε θα έχουμε ανάγκη ούτε από άδειες, ούτε από άπεσταλμένους.

— Νομίζω πως αρκετά φλυαρήσαμε, παρατήρησε ο Γκράουντ.

— Κι' εγώ τήν ίδια εντύπωσι έχω, δήλωσε ο Πόρλ. Λοιπόν, νεαρέ μου, μπορείς να ξαναγυρίσεις σ' αυτόν που σ' έστειλε και να του πής πως πλησιάζει ή ώρα της έκδικήσεως. Ο Βίκτωρ Πόρλ και ο Σολομών Γκράουντ, πές του, θα κρατήσουν τον δροκο τους... Και τώρα, άδειασε μας τη γνώιά. Παίζουμε μεγάλα ποσά και ή παρουσία σου μάς ένοχλεί.

Οι δυο κακούργοι άφωσιώθηκαν στο πικέτο τους.

Ο Μάρτιν έμεινε κάμποσες στιγμές άκίνητος, σφίγγοντας τις γροθιές του.

— Καθάρματα! έσπασε τέλος. Δεν ξέρω τί μ' έμποδίζει να σ' ας τσακίσω τα πλευρά.

Ο Πόρλ έγύρισε έλαφρά το κεφάλι του προς αυτόν.

— Μη νομίζεις πως ξεχάσα τουτό έδώ, είπε με ησυχία φωνή, αγγίζοντας με τις άκρες των δαχτύλων το προσημένο πηγούνι του. Όχι... Ο Βίκτωρ Πόρλ πληρώνει πάντοτε... πάντοτε... Θα φτάση και ή δική σου σειρά.

Ο Μάρτιν βγήκε με μεγάλη δήματα από το πανδοχείο. Οι τελευταίοι ήχοι που άκούσε φεύγοντας ήταν ο κρότος των χαρτιών επάνω στο τραπέζι και ή φωνή του Σολομών Γκράουντ, που ζητούσε δεύτερη μπουκάλια κονιάκ.

— Η ώρα της έκδικήσεως πλησιάζει, έ; έκαμε ο λόρδος "Αρντριγκτον. "Ενα έλαφρό, κυνικό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του.

— Δεν μπορούν, βέβαια, να ύποπτευθούν τί τους έχω σκαρώσει πάλι, μουρμούρισε. Θάθελα πολύ ν' άπολαύσω το ύψος του άγαπητού μου Πόρλ, όταν θα πληροφορηθή πως ή Λαουρίτα είναι νόμιμη σύζυγος του κυρίου Μάρτιν Μπάρνερ. Γι' αυτό, ακριβώς, σκέφτομαι να μην περιμένω την έπίσκεψή τους, αλλά να περάσω εγώ ο ίδιος αύριο από το πανδοχείο να τους δω.

Ο Μάρτιν εγγέλασε.

— Δε θάταν άσκημη ιδέα, παρατήρησε. Και φυσικά, θάρθω μαζί σας για ν' άπολαύσω κι' εγώ το ύψος του πεθερού μου.

Ο λόρδος τον χτύπησε φιλικά στον ώμο.

— Δεν τους φοβούμαι πιά, Μάρτιν, είπε. Χάρεις σ' εμένα, δεν τους φοβούμαι.

Εκείνη τη στιγμή το γκόγκ άνάγγειλε πως το γεύμα ήταν έτοιμο.

Στην τραπέζια τους περίμενε μόνη ή λαΐδη Μιούριελ.

— Η Λαουρίτα ύποφέρει από... πονοκέφαλο, άς πούμε, τους πληροφόρησε. Μένει ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, τρώγοντας άδίακτα σοκολάτες και κυττάζοντας σαν ύπνωτισμένη το ταβάνι. Δεν κατάρθωσα να της άποσπάσω λέξι. Και όταν την έρώτησα αν θα κατεβή στο τραπέζι, άπλως κούνησε το κεφάλι.

Ο λόρδος σούφρωσε τα λεπτά γκριζα φρύδια του.

— Αφού είναι έτσι, είπε στον Μάλλωους που περίμενε σιωπηλός τις διαταγές του, θα φάμε χωρίς τις δεσποινίδες... χμ, χωρίς την κυρία Λαουρίτα.

Ο ΜΑΡΤΙΝ πέρασε τις περισσότερες ώρες του άπογεύματος παίζοντας τένις με τη λαΐδη Μιούριελ. Όταν, κουρασμένοι πιά, κάθισαν στη σκιά ενός κέδρου, κοτό στο γήπεδο, για να πάρουν το τσάι τους, ή ώρα πλησιάζει έξη.

— Ξέρεις, Μάρτιν, πως παίζεις περίφημα, παρατήρησε ή Μιούριελ. Το στυλ σου βέβαια έχει ανάγκη να δελτιωθεί, τα ντροάβ σου, όμως, είναι τρομαχτικά. Νομίζω πως θάπρεπε να παίζεις ταχικότερα.

— Τώρα που βοήκα έναν αντίπαλο σαν έσένα, θα παίζω όσο συχνότερα μπορώ. Άλλωστε, το μο αδικό μέσο να ξαναβρώ

την ψυχική μου ίσοροπία είναι τα σπόρ. Γιατί, πρέπει να σου τ' όμολογήσω, ή ζωή αυτή έχει άρχισει να μ' έκνευρίζει. Όταν ο λόρδος μου πρότεινε να μείνω έδώ, φαντάστηκα πως ή παραμονή σ' ένα τέτοιο περιβάλλον θα ήταν άληθινό όνειρο.

— Και μήπως δεν είναι; τον δέικοψε ή Μιούριελ μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Συνάντησε δυο χαριτωμένες κοπέλλες και μέσα σε δυο μέρες, παντρεύτηκες τη μιά και πέρασες ένα εξαιρετικά ευχάριστο άπογευμα παίζοντας τένις με την άλλη.

— Πρέπει να όμολογήσω πως είχα πολλόν καιρό να περάσω ένα τόσο ευχάριστο άπογευμα, παραδέχτηκε ο Μάρτιν. Άναρωτιέμαι, όμως, πως πέρασε ή Λαουρίτα άδελφές τις ώρες.

— Σε λίγο θα πάω να δω τί κάνει, του ύποσχέθηκε ή Μιούριελ. Άκου, δώ, Μάρτιν, πρόσθεσε σκύδοντας προς το μέρος του, όφείλεις να ρυθμίσης την τακτική σου, τη συμπεριφορά σου απέναντί της.

Ο Μάρτιν άτένισε άφοβα το έρευνητικό βλέμμα των γαλανών ματιών της.

— Μα μου φαίνεται πως την έχω ήδη ρυθμίσει.

— Ναι, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάς πως ή Λαουρίτα δεν είναι Άγγλίδα. Έχει τη θερμή ιδιοσυγκρασία των γυναικών της ράτσας της. Σε ζητήματα όπου μιά νεαρή Άγγλίδα θ' άφηνε να την καθοδηγήσει ή λογική ή, ή Λαουρίτα αφήνει να την παρασύρει άχαλίνωτη ή φαντασία της.

— Ένοεις, δηλαδή, πως ύπάρχει φόβος να πάρη στα σοβαρά όλην αυτήν την ύποθεσι;

— Τό πράγμα δε θα μου φαινόταν διόλου παράξενο.

— Μα, διάβλε, διαμαρτυρήθηκε ο Μάρτιν, ο λόρδος της έξήγησε, ύποθέτω, γιατί έγινε αυτός ο γάμος.

— Η Μιούριελ του χείδεψε το χέρι. Ο Μάρτιν ένοιωσε άμέσως ένα αίσθημα ζωηρής ευχαριστήσεως.

— Καλέ μου άθωπε, του είπε εκείνη με γλυκεία φωνή, δεν μπορείς λοιπόν να ένοήσης πως τό κορίτσι αυτό σε θέλει για άντρα της, για πραγματικό σύζυγο της; Σκέψου πως είσαι ο πρώτος άντρας που γνώρισε ή Λαουρίτα. Είναι όλοφάνερο πως σε συμπάθησε από την πρώτη στιγμή. Και ξαφνικά, δυο μόλις ήμερες μετά τη γνωριμία σας, ο πατέρας της την ώδήγησε στην έκκλησία και ο πάστορ την ένωσε ένώντιον Θεού και ανθρώπων μαζί σου. Και τώρα ζητε κάτω από την ίδια στέγη ως άντρόνυνο. Πώς θέλεις να διατηρήση την ψυχραιμία του ένα κορίτσι με την ιδιοσυγκρασία της Λαουρίτας.

— Μεγαλόδυναμε Θεέ! έκαμε ο Μάρτιν ταραγμένος. Άσκημη έμπλεξα.

— Πολύ άσκημη, συμφώνησε ή λαΐδη Μιούριελ. Έπιχείρησα να μιλήσω λογικά στη Λαουρίτα, να της έξηγήσω πως ακριβώς έχει τό ζήτημα. Αυτή, όμως, μου άπάντησε μόνο μ' αινιγματικά χαμόγελα.

— Δε θα μπορούσαμε να πείσουμε το λόρδο να της μιλήσει κάπως άυστηρά;

— Για τίποτε στον κόσμο ο θεός δε θα δεχόταν να πικράνη τη Λαουρίτα. Έξ άλλου, δε νομίζω πως θα του κακοφαινόταν να σε κρατήσει γαμπρό του. Πέτυχες κάτι που πολύ λίγοι έχουν κατορθώσει: ν' άποχτήσης την έμπιστοσύνη του. Άλλά δε μου λές, Μάρτιν: Και σ' ο ίδιος δε θα έπιθυμούσες να μείνεις σύζυγος της Λαουρίτας...

— Πραγματικός, βέβαια, σύζυγος; Όθλω να μου άπαντήσης με απόλυτη ειλικρίνεια.

— Όχι, δεν τό έπιθυμώ διόλου, δήλωσε έκείνος άδίσταχτα.

— Και γιατί όχι;

— Γιατί δεν είμαι διόλου βέβαιος πως δεν ύπάρχει κάποια άλλη γυν. αίκα, που την αγαπώ πολύ περισσότερο από τη Λαουρίτα.

— Αυτό περιπλέκει την κατάσταση, παραδέχτηκε ή Μιούριελ. Και ποιά είναι αυτή ή άλλη; Ένδιαφέρεται για εμένα; Σ' αγαπά;

— Διόλου, άποκρίθηκε ο Μάρτιν. Και ούτε ύπάρχει πιθανότητα να μ' αγαπήσει ποτέ. Φοβούμαι πολύ, όμως, πως θα κατέχη πάντα την πρώτη θέση έδώ... στην καρδιά μου και θα μ' έμποδίζει να νοιώσω άληθινήν αγάπη για τη Λαουρίτα.

— Εγώ, πάντως, σε προειδοποίησα...

Θάθελα, ώστόσο, ν' άκούσω περισσότερες λεπτομέρειες για τη σκληρόκαρδη δεσποινά των λογισμών σου.

— Αυτούμαι πολύ, αλλά μου είναι άδύνατο να ίκανοποιήσω την περιέργειά σου, της άποκρίθηκε ο Μάρτιν, κυττάζοντας άλλοι.

— Η Μιούριελ σηκώθηκε:

— Κρίμα, έκαμε. Θα μπορούσα ίσως να σου δώσω μερικές συμβουλές που θα σε βοηθούσαν να κατακτήσης την καρδιά της... Και τώρα, σ' αφήνω. Πάω να δω τί φτιάχνει ή Λαουρίτα.

Ο ΜΑΡΤΙΝ δρικόταν μόνος στο χώλ εκείνο τό δρადύ, όταν κατέβηκε ή Λαουρίτα. Την είδε να έμφανίζεται ξαφνικά στο κεφαλόσκαλο κι' έμεινε άκίνητος στη θέση του, σαν άπολιθωμένος. Του φάνηκε σαν όπτασις, σαν ύπερφυσική ένσάρκωσις κάποιοι όνειρεμένου πλάσματος. Την κυττάζε έκστατικός. Φορούσε μιάν όδολευκη τουαλέττα και είχε ριγμένο στις γυνμές πλάτες της ένα χιονάτο μεταξωτό σάλι. Ένα πορφυρό τριαντάφυλλο στόλιζε τό στήθος της.

Μόλις τον είδε, κατέβηκε γρήγορα τις σκάλες, άνάδαφρη, σ' ας πετούσε, έτρεξε σ' αυτόν και ρίχτηκε σχεδόν στην άγκαλιά του.

— Έλπίζω να με συγχωρήσης που έμεινα όλη την ήμερα κλεισμένη στο δωμάτιό μου, του είπε γλυκά, καρφώνοντας μιά-δυο στιγμές τα πελώρια μαύρα μάτια της στα δικά του και, κατόπι, χαμηλώνοντας τα όπτομα.

— Ένοιωθα, όμως, την ανάγκη ν' άπομονώθω μερικές ώρες, για να συγκεντρωθώ και να ξαναβρώ τό θάρρος μου.

Καθώς μίλούσε, τα μάγουλά της είχαν γίνει κατακόκκινα. Είχε τα δυο της χέρια άκουμπισμένα στους ώμους του.

— Άρχισα να ντυνώμαι πολύ νωρίς, πριν από μιάν ώρα, τον πληροφόρησε, και, συνεχώς, παρακαλούσα τό Θεό να σε βρώ μόνο όταν θα κατέβαινα... Έλα να καθίσουμε πλάι-πλάι σ' αυτήν έδώ την τόσο συμπαθητική γωνία. Και τώρα, πές μου, τί έκαμες όλη την ήμερα;

Ο Μάρτιν ξεροκατάπιε.

— Τό πρωί κατέβηκα στο χωριό, άρχισε, και ή συναντήκαμε με τους δυο αυτούς κυρίους, που έπιμένουν να έπισκεφτούν το λόρδο "Αρντριγκτον...

— Ξέρω, μουρμούρισε εκείνη. Ο ένας είναι πατέρας μου.

— Δεν είναι πολύ συμπαθητικός, έκαμε διασταχτικά ο Μάρτιν.

— Η σκέψις πως θασάνισε τη μανούλα μου με κάνει να τον μισώ, δήλωσε με ξαφνικό πάθος ή Λαουρίτα. Μη μου ξαναμιλήσης γι' αυτόν. Και μετά, τί έκαμες;

— Γύρισα στον πύργο... φάγαμε...

— Όχι, βέβαια, με μεγάλη όρεξι, άφού έλειπα έγώ.

— Χωρίς διόλου όρεξι, την βεβαίωσε. Κατόπι, ή λαΐδη Μιούριελ κι' εγώ παίξαμε διύμηση όλόκληρες ώρες τένις και... τίποτ' άλλο.

Τό χαριτωμένο χεράκι της με τα ροδαλά νύχια είχε γλυστρήσει μέσα στο δικό του, μυρμένο, άπαλό και βροσερό σαν τον κρίνο. Ξαφνικά, τό ύψος και του έδειξε ένα χρυσό δαχτυλίδι, διακοσμημένο με ζαφείρια, κομψό και περίεργο.

— Αυτό μου τό έδωσε σήμερα τό πρωί ο πατέρας, είπε γλυκά. Άργότερα θάθελα να φορέσω και μιά λεπτή βέρα από πλατίνη.

Γέρνοντας περισσότερο προς τό μέρος του, άκούμπησε τό κεφάλι της στον ώμο του.

— Είμαι πολύ ευχαριστημένη που έφτασε αυτή ή βραδυά, ψιθύρισε. Έλπίζω να είσαι και σ' τό ίδιο, Μάρτιν.

Εκείνος, παραξάλισμένος, δεν ήξερε τί να πη.

— Είμαι, φυσικά. Όμως, Λιαουρίτα... Του έφραξε τα χείλη με τα δαχτυλάκια της.

— Σούτ!

Με άπέραντη άνακούφισι, ο Μάρτιν είδε τό λόρδο και τη Μιούριελ να μπαίνουν στο χώλ. Σηκώθηκε άμέσως, για να τους χαιρετήσει. Η Μιούριελ του έριξε ένα σοβαρό βλέμμα.

— Λαουρίτα, παιδί μου, τί όμορφίες είν' αυτές! έκαμε με ξαφνιασμένο θαυμασμό ο λόρδος. Είσαι ύπέροχη άπόψε. Μοιάζεις με Σπανιόλα νυφούλα μιάς πολύ παλιάς ευτυχισμένης και λησμονημένης εποχής!

— Μα δε μοιάζω άπλως, είμαι! διαμαρτυρήθηκε ή Λαουρίτα. Και νυφούλα — και Σπανιόλα... τουλάχιστον από τη μητέρα μου.

Ο Μάρτιν έκρινε φρόνιμο ν' άπομακρυν-

ένος σοβαρού γάμου με τη θετή μου κόρη άποτελεί πραγματικά ένα τόσο φοβερό έφιάλη για εμένα;

— Δεν ξέρω... δεν ξέρω... έκαμε με ζωηρό τόνο ο Μάρτιν. Η συμφωνία μας δεν ήταν, πάντως, αυτή. Πιστέψτε, λόρδε "Αρντριγκτον, δρικόμαι σε πολύ δύσκολη θέση. Δεν ίσχυρίζομαι, βέβαια, πως φταίτε έσεις... αλλά πείτε μου, επί τέλους, τί να κάμω; Η Λαουρίτα μου φέρεται σαν να ήμου πραγματικός άντρας της.

Τό χαμόγελο του λόρδου έγινε κυνικό.

— Είσαι περίεργος άνθρωπος, Μπάρνερ. Ένιακόσιοι ένενήντα έννιά νέοι στους χίλιους θα τό θεωρούσαν ευτύχημά τους να άποκτήσουν μιά σύζυγο σαν τη Λαουρίτα. Κι' εσύ κάνεις τέτοια μούτρα!

— Γελίστε, διαμαρτυρήθηκε ο Μάρτιν. Θα τό θεωρούσα κι' εγώ ευτύχημά μου... αλλά πρέπει να καταλάβετε...

Ο λόρδος τον δέικοψε με μιά κίνησι του χεριού.

— Έχω την εντύπωσι, είπε με φιλικώτερο τόνο, πως ή συζήτησις μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο δε διεξάγεται μεταξύ των δυο μας μόνο. Υπάρχει και τρίτος συζητητής, άόρατος δέβαια, μέσα στην καρδιά του ίδιου...

Τό πρόσωπο του Μάρτιν είχε γίνει κατακόκκινο. Ο λόρδος ξαναέγισε τα ποτήρια.

— Άς πιούμε κάτι περισσότερο ο άπόψε, Μπάρνερ. Δε θα μάς κάμη κακό. Δε μου λές: ξέρεις ποιά είναι ή λαΐδη Μιούριελ;

— Τό ξέρω πολύ καλά, δήλωσε με κάποια προσπάθεια ο Μάρτιν.

— Είναι ή κόρη του δούκα και της δούκισσας του Μπάνινγκαμ-Αντοβερ. Ο Χένρυ, ο πατέρας της, είναι ένας απ' τους πιο άνάτοδους τύπους ανθρώπων που συνάντησα στη ζωή μου. Άκατάδεχτος, πεισματάρης, στενοκέφαλος σε άφάνταστο βαθμό, με σκουριασμένες ιδέες. Η μητέρα της δε δέχεται στο σπίτι της παρά μόνο τιτλούχους και άνθρώπους της Αύλης, όπου άντρας και γυναίκα θεωρούνται ως σημαίνουσες προσωπικότητες. Καταλαβαίνεις;

— Κε, αλαβαίνω πολύ καλά, μουρμούρισε ο Μάρτιν.

Ο λόρδος σηκώθηκε από την πολυθρόνα και, σχεδόν στοργικά, πέρασε τό χέρι του στο μπράτσο του φιλοξενούμενου του.

— Πάμε τώρα να βρούμε τις δυο αυτές κυρίες, είπε, πριν άρχίσουν να με κατηγορούν πως τους στερώ τη συντροφιά σου.

Στό σαλόνι, ή Λαουρίτα στεκόταν έμπρός στην άνοιχτή πόρτα της, βεράνας και ή λαΐδη Μιούριελ, καθισμένη δίπλα στο ρολόγιον, που έμενε σιωπηλό, διαδάζε. Μόλις άντηχησαν τα δήματα του λόρδου και του Μάρτιν, ή Λαουρίτα γύρισε.

— Επί τέλους! έκαμε, Μιούριελ, γρήγορα τό ραδιόφωνο.

— Αυτούμαι πολύ, αλλά τό ραδιόφωνο είναι χαλασμένο, δήλωσε ή Μιούριελ από τη θέση της.

Τό προσωπάκι της Λαουρίτας συνέφιασε.

— Χαλασμένο; έκαμε. Όστε δε θα χορέψω με τό Μάρτιν.

Κατοσυφασμένη βγήκε στη βεράντα. Ο Μάρτιν, αφού έριξε μιάν άτελείωτη ματιά στη Μιούριελ, την άκόλουθησε.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

25

Ο ΚΥΡ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Τί τους φοβερρίζεις, μιά ώρα τώρα με τό ραδιό; Βάρα, χριστιανέ μου, και κανέναν!

(ΤΟΥ Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ)

Όταν 'επιμβαίνει ο Ήρωας

Ο ΦΡΑΝΚ τόχε συνήθειο, αμα ήταν να πάη γιά καμιά «δουλειά», να ντύνεται καλά. Έτσι, δέν μπορούσαν να τον περάσουν γιά ύποπτο. Απόψε, λοιπόν, φόρεσε ένα μαύρο κοστούμι και άσπρο κολλαριστό πουκάμισο, γιατί επρόκειτο να πάη στο Νείγυ να ξελαφρώση την κόμησα Σανσενά από τα κοσμήματά της. Η κόμησσα, σύμφωνα με τις πληροφορίες, που τού είχε δώσει μια καμαριέρα της, είχε φύγει, την προηγούμενη μέρα, γιά τις Κάννες. Ακόμα, η καμαριέρα τού είχε πη, πού, ακριβώς, βρισκόταν ή κασετίνα με τα κοσμήματα.

Αμα τέλειωσε το ντύσιμό του, ο Φράνκ κυττάχτηκε στον καθρέφτη. Ήταν ωραίος

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΒΙΤΑΛ

άντρας, με φαρδείς ώμους, γερά μπράτσα, άδρά χαρακτηριστικά.

Μου φαίνεται πως αδυνάτισα λίγο, μουμούρισε.

Ο Φράνκ ήταν γνωστός σε όλα τα μπάρ της πλατείας Πιγκάλ τού Παρισιού. Οι άντρες τον μισούσαν και τον φοβόντουσαν. Οι γυναίκες λαχταρούσαν ν' ακουμπήσουν το κεφάλι τους πάνω στο ρωμαλέο αθλητικό του στήθος και να κυττάζουν από πιά κοντά τα παράξενα γκριζα μάτια του.

Η αστυνομία δέν είχε κατορθώσει ποτέ να τον πιάση, γιατί ο Φράνκ δούλευε προσεκτικά.

Φόρεσε το πανωφόρι του και βγήκε από την κάμαρα, που είχε νοικιασμένη, σ' ένα μικρό συνοικιακό ξενοδοχείο. Έξω, τον περίμενε το αυτοκίνητό του. Έβαλε μπρός τη μηχανή και τράβηξε γιά το Νείγυ.

Σταμάτησε δυο - τρία τετράγωνα δώδε από το μέγαρο της κομήσης, κατέβηκε κι έκανε τον υπόλοιπο δρόμο με τα πόδια. Όταν έφτασε έξω από το μέγαρο, έχωσε γρήγορα στην κλειδωνιά της πόρτας ένα κλειδί, την άνοιξε και μπήκε στο χώλ. Εκεί, άναψε το κλεφτοφανάρο του και διευθύθηκε στη σκάλα, που οδηγούσε στο επάνω πάτωμα.

Δέν είχε πατήσει ακόμα το πόδι του στο πρώτο σκαλοπάτι, όταν άκουστηκε ένα τριζύμο. Ο Φράνκ έμεινε ακίνητος κι' έσφιξε μέσα στην τσέπη το πιστόλι του. Έγινε, όμως, πάλι ήσυχία κι' ο διαρκής κτύπος ανέβηκε ακόμα μερικά σκαλοπάτια.

Ξαφνικά, μια πόρτα άνοιξε επάνω. Ο Φράνκ χλώμιασε. Μά, τι διάβολο συνέβαινε; Η καμαριέρα τού είχε πη, πως δέ θα-ταν κανένας στο σπίτι. Η κόμησσα είχε φύγει την προηγούμενη μέρα με όλο το προσωπικό της. Όσο γιά το θυρωρό, αυτός, επρόκειτο να πάη να δη το άρρωστο παιδί του. Τότε... ποιά ήταν το μυστηριώδες άν, που δάδιζε στο διάδρομο;

Κρατώντας την αναπνοή του, ο Φράνκ κατέβηκε τα σκαλοπάτια που είχε ανέβει. Εκείνη, ακριβώς, τη στιγμή, κάποιος γύρισε ένα διακόπτη και το χώλ φωτίστηκε. Τα μηνίγγια τού Φράνκ χτυπούσαν δυνατά, ενώ το μυαλό του λογάριζε τις πιθανότητες, που είχε να το σκάση.

Επάνω, άκούστηκαν γρήγορα βήματα. Ο Φράνκ σήκωσε το κεφάλι του και είδε μια σιλουέττα να προβάλλη στο πλατύσκαλο. Έσφιξε τα δόντια του, γιά να πνίξη μια κραυγή έκπληξης. Ήταν μια γυναίκα, που φορούσε βραδυνό φόρεμα. Μια γούνινη εκάπ σκέπαζε τους ώμους της. Η άγνωστη, είδε τον Φράνκ και φώναξε χαρούμενα:

— 'Επί τέλους! Ήρθατε! Σας περιμένω μια ώρα! Η 'Υβέτ, μου είπε στο τηλέφωνο: «Μην το κουνήσης από το σπίτι σου, ο καθαλιέρος σου θα περάση να σε πάρη σε δέκα λεπτά. Σας περιμένουμε». Αργήσατε, όμως, πολύ, αγαπητέ κυρίε....

Έσκυψε, χαμογελαστή, προς τον Φράνκ:

— Με λένε Χριστίνα.... Και πεινάω πολύ! Άν κάνουμε γρήγορα, υπάρχει ή έλπίς να δρούμε ακόμα κάτι να φάμε στο πάρτυ.

Μιλώντας, διώρθωσε, με χαριτωμένες κινήσεις, τη γούνινη φούστα της. Ο Φράνκ σκεπτόταν, με αγωνία, πως θα μπορούσε ν' απαλλαγη από αυτήν! Θα έπρεπε να ενεργήση γρήγορα! Να την χτυπήση προτού αυτή ανακαλύψη την αλήθεια, προτού φωνάξη βοήθεια.

Στεκόταν δίπλα του. Είχε σκύψει το κεφάλι της γιά να φτιάξη ένα βολάν του φορέματός της. Το στόμα τού Φράνκ ήταν σφιγμένο, ή έκφρασις τού προσώπου του

ήταν σκληρή. Έτοιμαζόταν να σηκώση τη γροθιά του, όταν ή Χριστίνα τού διηγήθηκε, γελώντας:

— Η θεία μου δέχτηκε να με αφήση στο Παρίσι. Άλλά, τρώαζε να την καταφέρω! Μά, πού είναι ή Μαρινέτ; Θα μπορούσε να με ειδοποιήση ότι ήρθατε! Τί τεμπέλα που είναι! Άνοίγει την πόρτα, και κατόπιν πηγαίνει πάλι στην κουζίνα. Πέρασε το χέρι της στο μπράτσο τού Φράνκ:

— Φεύγουμε;

Η Μαρινέτ... Κι' άλλο ένα πρόσωπο, που βρίσκεται στο σπίτι και που δέν τό είχε ύπολογισει! Ανατρίχιασε στη σκέψη, τού τί θα μπορούσε να είχε συμβη άν....

— Τί έχετε; Τί σκεπτόσαστε; Έλπίζατε πως θα βρήτε μια καλύτερη ντάμα; Μεγαλύτερη, ίσως; Δέν είμαι μικρή. Θα κλείσω τα δέκα όκτώ τον άλλο μήνα.... Τόν κρυφοκύτταξε με ανησυχία:

— Δέ θα σάς αφήσω να ξαναφύγετε! Η βραδυά σας μου ανήκει! Τόσο τό χειρότερο γιά σάς!

Είχε δυο μεγάλα μάτια, ένα κουκίστικο προσωπάκι και πυρρόξανθα μαλλιά, που έφεταν με αφέλεια πάνω στους ώμους της. Στο λαιμό, είχε ένα υπέροχο κολλιέ από διαμάντια. Ένα βραχιόλι με ρουμπίνια έλαμπε στο χέρι της, κι' ένα δακτυλίδι με άμέθυστο στο μεσαίο της δάκτυλο.

Μαλακά, ή Χριστίνα τράβηξε τόν Φράνκ από το μανίκι.

— Έχετε αυτοκίνητο; Με άλλόκοτη φωνή, εκείνος μουμούρισε:

— Ναί, έχω το αυτοκίνητό μου. Τό έχω αφήσει πιο κάτω, στη λεωφόρο.... Έχετε δίκη, άν κάνουμε γρήγορα, έχουμε ακόμα την έλπίδα να βρούμε κάτι να φάμε!

Την παρέσυρε προς την πόρτα. Έπρεπε να εγκαταλείψουν αυτό το σπίτι το γρηγορώτερο. Μπορούσε να βγη ή Μαρινέτ στο χώλ ή να έρθη ο πραγματικός καθαλιέρος της Χριστίνας.

Έξω ήταν σκοτάδι. Η νέα έκανε μερικά βήματα, ενώ ο άέρας έπαιζε με τα μαλλιά της και κολλούσε πάνω στο σώμα της την τούλινη φούστα της. Ο δρόμος ήταν έρημος.

Ο Φράνκ έρχοταν από πίσω. Θα μπορούσε να της δώση μια δυνατή γροθιά στο σβέρκο, να της αρπάξη τα κοσμήματα και να το σκάση. Μά κάτι που έμοιαζε με οίκτο τόν συγκράτησε.

— Είσατε πολύ όμορφη, της είπε, καθώς άνοιγε την πόρτα τού αυτοκινήτου του.

Έκείνη μουμούρισε:

— Δέ θυμάμαι να σάς είδα ποτέ στην 'Υβέτ, αλλά έννοιωσα μια πολύ ευχάριστη έκπληξη, όταν σάς αντίκρισα.

Έπειτα από λίγο, όταν είδε άγνωστους δρόμους, δέντρα, θάμνους, ανησύχησε:

— Πού πάμε; Ο Φράνκ χαμογέλασε με μια σκληρή έκφρασι:

— Να πιούμε ένα ποτήρι σαμπάνια σ' ένα έξοχικό, που έχω στα περίχωρα τού Παρισιού....

Η Χριστίνα ανησύχησε ακόμα περισσότερο:

— Στα περίχωρα τού Παρισιού; Μά είναι άργά, και....

Έκείνος σημείατησε απότομα το αυτοκίνητο σ' έναν έρημο δρόμο και είπε:

— Φοβάσαστε;

Κυττάχτηκαν γιά μερικά δευτερόλεπτα στα μάτια. Η Χριστίνα τίναξε το κεφάλι της:

— Όχι. Δέ φοβάμαι μαζί σας.

Ο Φράνκ έβαλε πάλι μπρός τη μηχανή. Σ' η την υπόλοιπη διαδρομή δέν άλλαξαν ούτε μια λέξη, μά ο Φράνκ έννοιωθε ένα άλλόκοτο συναίσθημα να τόν κυριεύη.

Κάθε τόσο, έρριχνε κρυφές ματιές στη Χριστίνα, που τό χαριτωμένο προσωπάκι της είχε πάρει την έκφρασι ένός παισιού, που τόπιασαν να κάνη κάποιαν άταξία.

— Έλάτε! Φθάσαμε!

Κατέβηκαν από το αυτοκίνητο και μπήκαν στον κήπο.

Δέ μένει κανένας εδώ. Μόνο μια γρηά, που φυλάει το σπίτι.... μια παλιά μαγείρισσα της μητέρας μου. Είναι πολύ πιστή και πολύ διακριτική.

Ο Φράνκ δέ χτύπησε το κουδούνι. Σφύριξε σιγά και πολλές φορές. Μια γρηά ήρθε να τούς άνοίξη.

— Μά, γιατί δέν με ειδοποιήσατε, κύριε, ότι θα έρχόσαστε;

Η γρηά άπευθυνόταν στον Φράνκ, μά κύτταζε με τα δύσπιστα μάτια της τη νέα.

— Ασφαλώς θα θέλετε να φάτε κάτι. Και να πιήτε....

— Ναί. Σαμπάνια.... και κρύο κοτόπουλο.

Ενώ ή Χριστίνα έφτιαχνε τα μαλλιά της στο σαλόνι, μπροστά τόν καθρέφτη, ο Φράνκ και ή γρηά σιγοκουβέντιαζαν στο χώλ:

— Ποιά είναι αυτή; Γιατί την έφερες εδώ;

— Θα σου εξηγήσω άργότερα. Τα κοσμήματά της, αξίζουν πολλά εκατομμύρια! Κατάλαβες;

Η γρηά τόν άρπαξε από το μπράτσο:

— Να φύγη! Δέν την θέλω! Πάντα σε δοήθησα! Μά, σήμερα, άρνούμαι! Αυτή ή κοπέλλα, φέρνει τη δυστυχία μαζί της!

Ο Φράνκ την έσπρωξε με άηδία. Εκείνη, όμως επέμενε:

— Σου άρέσει! Τό βλέπω στα μάτια σου! Στο έπάγγελμά σου, όμως, δέν έχουν θέση τα αισθήματα.

Ο Φράνκ δέν της άπάντησε και πέρασε στο σαλόνι. Η Χριστίνα στεκόταν στη μέση της κάμαρας, όμορφη σά χριστουγεννιάτικη κάρτ - ποστάλ.

Η γρηά τούς έφερε σαμπάνια. Έπειτα από δυο ποτήρια, ή Χριστίνα μουμούρισε:

— Ποτέ δέν ήμουν τόσο ευτυχισμένη.... Τί ώραία που είμαστε.

Ύστερα, άκούμπησε το κεφάλι της στον ώμο τού Φράνκ:

— Μου φαίνεται πως ήπια πολύ σαμπάνια.... δέν είμαι μαθημένη να πίνω.... κι' ές άλλοι, δέ με φιλήσατε ακόμα!

Σφιγγόταν επάνω του.... Κι' εκείνος, με μια σκληρή έκφρασι πάντα στο πρόσωπό του, σκεπτόταν το φτωχικό του δωμάτιο στο ξενοδοχείο, τό άδειο του πορτοφόλι, όλα αυτά τα κοσμήματα που επρόκειτο να χάση!

Ξαφνικά, την άγκάλιασε.... Η Χριστίνα έκλεισε τα μάτια της, γιά να νοιώση καλύτερα αυτό το φιλί. Δέν άντελήφθη ή τα επίβεια δάκτυλα τού Φράνκ της άφαιρούσαν το κολλιέ της.... Θα ήθελε να μείνι όλη της τη ζωή, εκεί, στην άγκαλιά του. Ανατρίχιασε, όταν τόν άκουσε να της λη με ύφος προστακτικό:

— Πρέπει να φύγης τώρα!

Έξω, στον κήπο, της είπε:

— Δέ θα σε συνοδεύσω ως το σπίτι σου. Θα σε αφήσω στα μισά τού δρόμου και θα πάρης ένα ταξί. Είναι προτιμότερο να μη μάς δούν μαζί.

Η Χριστίνα ήταν έτοιμη να κλάψη. Ψιθύρισε με τρεμουλιαστή φωνή:

— Πότε θα σε ξαναδω;

Έκείνος της άπάντησε απότομα:

— Θα σου τηλεφωνήσω.

Και χώρισαν.

Και τώρα, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, στην κάμαρά του, βλαστήμαγε τόν εαυτό του, που είχε φανη τόσο κουτός. Θα έπρεπε να της είχε πάρει και τό βραχιόλι και τό δακτυλίδι και θα έπρεπε να την είχε κάνει δική του. Η Χριστίνα δέ ζητούσε, παρ' αυτό.

Ο Φράνκ σηκώθηκε, πήρε το κολλιέ, που είχε ρίξει επάνω στο τραπέζι, και τό ζύγισε μέσα στη χούφτα του. Ξαφνικά άνα-

πήδησε, γιατί άκουσε δυνατούς χτύπους στην πόρτα του:

— Σας έφεραν ένα γράμμα!

Με κάποια ανησυχία τό άνοίξε. Και διάβασε:

«Όραίε Φράνκ!

»Στοιχηματίζω, ότι αυτή τη στιγμή σκέπτεσαι έμένα. Και τη βραδυά που περάσες μαζί μου. Άφησε με να σου εξηγήσω την περιπέτειά μας. Είχα πάει στο μέγαρο της κόμησας Σανσεράκ, γιά την ίδια δουλειά, που είχες πάει και έσύ. Ήξερα ότι θα έρχόσουν. Μου τό είχε πη ένας φιλαράκος. Τά κανόνισα, ώστε να πάω πριν από σένα. Λογάριζα πως θα τελείωνα πριν έμφανιστής έσύ. Μά, έπεσα έξω στους ύπολογισμούς μου, κι' έτσι έγινε ή συνάντησίς μας. Όμολόγησε, ότι θα με είχες ξεπαστείλει στον άλλο κόσμο, αν δέ μου έρχόταν ή φαινή ιδέα να παίξω τό ρόλο της άγνης κοπέλλας. Όμολόγησε, έπισης, ότι σου άρεσα! Φέρθηκες σά μαθητής τού γυμνασιού.... Είμαι, ασφαλώς, ή πρώτη γυναίκα που σε δάσκησε! Θα ή-

θελες, ίσως, να ανακαλύψης ποιά είμαι και πως με λένε; Δέν έχουν σημασία αυτά τα πράγματα. Μου πήρες τό κολλιέ.... θα μπορούσες να μου πάρης και τό βραχιόλι και τό δακτυλίδι. Λοιπόν, σε πληροφορώ, ότι όλα ήταν ψεύτικα. Τά αληθινά κοσμήματα, αυτά που είχα πάρει από την κόμησα, βρίσκονταν στην τσάντα μου. Δέν είχες, δλέπεις, την περιέργεια να την άνοίξης. Εύτυχώς γιά σένα, γιατί μέσα ύπήρχε κι' ένα πιστόλι.

»Υ.Γ.: Ή σαμπάνια ήταν περίφημη.... και φιλάς θαυμάσια!»

★★

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΕΚΠΟΜΠΗ

Ιστορίες του Χωριού Σ. ΠΑΤΑΤΖΗ * Ξικόνι Μίνου Αργυράκη

ΤΗΝ ίδια μέρα που μπήκε στο νοσοκομείο ο αστυνόμος Κοντοχωρίου Ιωάννης Καραπίπερος, μπήκε σε κίνησι και η προπαγανδιστική μηχανή των Κοντοχωριανών, που έννοιασαν, σώνει και καλά, να αποκομίσουν τουριστικά όφελι από τη σκληροειδίτιδα του αστυνομίου τους. Είπανε, λοιπόν, ότι ο Καραπίπερος κάθε άλλο παρά πανούκλα είχε, όπως διέδιδε η άτιμη Σουρπιώτικη προπαγάνδα. Προσέβληθη ηπλώσι από σκληροειδίτιδα, η οποία, όμως, ήτανε ή μεγαλύτερη σκληροειδίτις των αιώνων, γιατί το μήκος της ξεπερνούσε τα έφια ρουπία και το πάχος της ήτανε μεγαλύτερο από ένα σπληνάντερο. 'Ο γιατρός μάλιστα που έκανε την έγκληση, μόλις βρέθηκε μπροστά στην Ιστορική Κοντοχωρίτικη σκληροειδίτιδα, τόβαλε στα πόδια, γιατί νόμισε πως είχε να κάνει με δόξα. Εύτυχώς, όμως, ο Καραπίπερος (πού, φυσικά, επ' ουδενί λόγω δέχθηκε να τον ναρκώσουν), τράβηξε άμέσως το πιστόλι του (το οποίο επ' ουδενί, έπίσης, λόγω δέχθηκε να 'αποχωρήσει') κι 'έδωσε κουράγιο στους γιατρούς:

— Μη φοβάσαστε, παιδιά, τους φώναξε. Κόψτε της το λαρύγγι, κι' αν προβάλλει αντίστασι, είδοποιήστε με εγκαίρως να πυροβολήσω προς έκφοβισμόν.

Τέλος, για να διαλύσουν δόγμματα το Σουρπιώτικο μύθο περί

είχε άλλη σκληροειδίτιδα για να του τη δώσουν κι' αυτή κι' άρχισε να σκέφτεται μήπως θα μπορούσαν να του αφαιρέσουν τίποτ' άλλο. Δυστυχώς, όμως, τότε ακριβώς έγινε κείνο το έπεισόδιο της σατανικής έκπομπής, που τον ανάγκασε να φύγει άρον-άρον από το νοσοκομείο.

Δίπλα από το κρεβάτι του, πάνω σ' ένα κομοδίνακι, υπήρχε το ραδιόφωνο του θαλάμου. 'Ο Καραπίπερος, πασπατευόντας το από το πρωί ως το βράδυ, και ρωτώντας ακατάπαυστα όλο το προσωπικό, κατάρρωσε να μάθει τι είναι κεραία, τι προσγείωσις, πώς αλλάζουν τα μήκη κύματος

ρα, όμως, σκέφτηκε ότι, μία παθητική παραγκούνα, θα ήταν το καλύτερο δώρο, που μπορούσε, για την ώρα, να κάνει κι' αυτός στη χήρα Αλέξανδρα. Γύρισε, λοιπόν, άμέσως το κουμπί και πήρε, πρώτα—πρώτα, το Σταθμό 'Ενόπλων Δυνάμεων, τον όποιον θεωρούσε, άσυζητητέ, ανώτερο από όλους τους σταθμούς του κόσμου και κάτι σαν προϊσταμένη του υπηρεσία. 'Αλλά το ραδιόφωνο δεν έβγαζε τσιμουδιά ή, μάλλον, έβγαζε ένα μυστηριώδες «χρρρ...», σα να ροχάλιζε.

— Κάτι συμβαίνει στα έρτζιανά, έδηλωσε κάπως ανήσυχος ο Καραπίπερος. 'Αλλά θα το άνακα-

στρατιωτική καθαίρεισιν, διότι κατεσπάρεισιν άπαξάπαντα τα κοτόπουλα της περιφέρειάς του, άνευ άδείας της προϊσταμένης του υπηρεσίας...»

— Τί λές, μωρέ σκύλε; ούρλιαξε ο Καραπίπερος, άπειθυμένος προς το ραδιόφωνο.

Και, χωρίς να σκεφθεί καθόλου πιά, ότι διαίτησιν κατ' ανώτερου, γύρισε το κουμπί άπότομα και βρέθηκε στο Μπ1 - Μπ1 - Σ1 του Λονδίνου. Με άπερίγραπτη, όμως, κατάπληξι, άκουσε το Λονδίνο να συνεχίζει την έκπομπή του Σταθμού των 'Ενόπλων Δυνάμεων και να του ψέλνι κι' αυτό τα ίδια και χειρότερα.

— Άχ, κακούργε Τσώρτσιλ, μούγγρισε ο Καραπίπερος και, γυρίζοντας πάλι το κουμπί, έπιασε 'Ιαπωνία.

'Αλλά και η χώρα του άνατέλλοντος ήλίου, τα είχε με τον Καραπίπερο. Αυτή, μάλιστα, γενικεύοντας την έπίθεσι, άρχισε να δαγάζ στα φόρα όλα τ' άπλυτα της χήρας Αλέξανδρας και να βρίζη πατόκορφα όλόκληρο το Κοντοχώρι.

— Άτιμοι Γιαπωνέζοι, κακούργε Χιροχίτο, μούγγριζε ο Καραπίπερος, χάθηκε, μωρέ, να σάς ρίξουν πέντε - έξη άτομικές άκόμα;

Πήρε 'Αμερική, τα ίδια. Πήρε Ευρώπη, τα ίδια. Πήρε το Παράπετασμα, τα ίδια και χειρότερα. 'Όλοι οι ραδιοφωνικοί

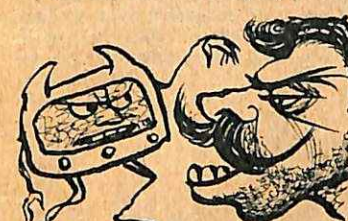
— Να πετάξουμε το ραδιόφωνο άπ' το παράθυρο, άπάντησε ο Καραπίπερος έξουθενωμένα.

Οι άγανακτισμένοι Κοντοχωρίτες ώρμησαν με λύσσα κατά του ραδιόφωνου και άσφαλώς θα το κατασπάραισιν, πριν το πετάξουν έξω, αν εκείνη τη στιγμή δεν τελείωνε η έκπομπή με την κραυγή: «Ζήτω το Σουρπί - Κάτω το Κοντοχώρι».

Την ίδια κιόλας μέρα, ο Καραπίπερος ζήτησε έπιμόνως εξιτήριο και βγήκε από το νοσοκομείο, πριν καλά - καλά να κλείση το τραύμα του.

ΠΕΡΑΣΑΝ πολλά χρόνια, χωρίς να μάθει κανείς γιατί έπετέθη εκείνη την ήμερα όλόκληρη η ύψηλιος κατά το Καραπίπερο και του Κοντοχωρίου. 'Όπου κι' αν το είπανε, δεν τους πίστεψαν, ούτε και άπότομα πείσθηκαν να δώσουν πούθενά το δίκιο τους. 'Ο δόλιος ο Καραπίπερος, μάλιστα, είχε την άτυχη έμπνευσι ν' αναφέρει το γεγονός στην προϊσταμένη του υποδιόκησι, την όποιαν παρακαλούσε εύσεβάτως να ένεργήσει μέσω του Ο.Η.Ε. τα δέοντα, για να εξακριβωθή διά ποίον λόγον άπαντα τα 'Εθνη, 'Ηνωμένα και μη, έπετέθησαν εκείνη την ήμερα εναντίον του και εναντίον της έδρας του, άπρόκλητως.

'Ο υποδιόκητης, άντι άπαντήσεως, τον διέταξε να παρουσιάσει άσύμμετρο ένώνιον του και, άφού τον

πέρασε πρώτα από πολλούς γιατρούς και θεατών, έπειτα έδωκε ένα τρελλάκι, του κοπάνισε έίκοσι ήμέρες άσπληνη, με το αίτιολογικόν της «ψευδούς άναφοράς».

Κατόπιν αυτού ο Καραπίπερος έσχημάτισε την πεποίθησι, ότι τα έρτζιανά κύματα είναι δύναμις έχθρική, τόσο γι' αυτόν προσωπικώς, όσο και για το Κοντοχώρι έν γένει, και συνέστησε σε όλους τους κατοίκους της περιφέρειάς του να κηρύξουν έκτός νόμου το ραδιόφωνο, πράγμα που εκείνοι έκαναν με μεγάλη προθυμία.

'Ο διωγμός του ραδιόφωου συνεχίστηκε, μέχρι την ήμερα όπου άπεκαλύφθη ότι η σατανική έκείνη έκπομπή την είχε σκαρώσει ο κακούργος Βασιλάκης Τσιτσιμπίρης. Πραγματικά, αυτός ο σουρπιώτικος σατανάς, κάπως τόκανε και ένωσε το ραδιόφωνο του νοσοκομείου με το τηλέφωνο, που ήταν στο δίπλανο γραφείο. 'Υστερα, θρονιάστηκε σε μία πολυθρόνα και, άφού έστειλε όλους τους γιατρούς και τους νοσοκόμους να άπολαύσουν το θέαμα, μετέδωσε την άντικοντοχωρίτικη έκπομπή.

'Αλλά και μετά άπ' αυτή την έξήγησι, ο Καραπίπερος έπέμενε, άκόμη, ότι εκείνη την ήμερα του έπετέθησαν όλα τα 'Εθνη άπρόκλητως. 'Από τότε, μάλιστα, κλονίστηκε άνεπαύνητος και η έμπιστοσύνη του στον Ο.Η.Ε., γι' αυτόν όποιον συνήθιζε πιά να λέη:

— Είναι τελείως άχρηστος. Δεν μπορεί να άντιμετωπίση την παραμικρή άπρόκλητη έπίθεσι — και θα μου το πληρώση έμένα μία μέρα...

★ ★

τ' Απομνημονεύματα της ΝΤΑΜΑΣ ΚΟΥΠΑ

ΚΕΦ. XIII

ΠΡΟΧΩΡΗΣΑ στο διάδρομο και μπήκα σε μία πόρτα, που ήταν άνοιχτή στο βάθος του διαδρόμου, δεξιά. Βρέθηκα σ' ένα μικρό χώλ. 'Η έπίπλωσις του μου έκανε έντύπωσι. 'Ετσι θα μπορούσα να φαντασθώ την έπίπλωσι του γραφείου ενός σοβαρού έπιστήμονος. Στη μία γωνία ήταν ένα βρόνιο γραφείο. Τους τόχους τους έκάλυπταν διδλιθόηκες σε ύψος μεγαλύτερο από το άνάστημά μου. 'Επάνω στις διδλιθόηκες ήταν μικρές μπρούτζινες προτομές διαφόρων σοφών. Στη μέση ένα τραπέζακι και δυο βαρείες δερμάτινες πολυθρόνες. Στο τραπέζακι ήταν καμιά δεκαριά περιοδικά. 'Ερριξα μία ματιά. 'Όλα ήταν έπιστημονικά.

— 'Εχει γούστο νακάμα λάθος στην πόρτα και να μπήκα σε άλλο διαμέρισμα, σκέφτηκα. Τί ζήτησε στο χώλ μιάς χαρτοπαιχτικής λέσχης; τα γραφεία, οι διδλιθόηκες, τα έπιστημονικά περιοδικά και οι προτομές τόσο σοφών; 'Ημουν έτοιμος να ξαναδω στο διάδρομο, αλλά με πρόλαβε η Ντάμα Κούπα.

— Δεν έκαμες λάθος, μου είπε χαμογελώντας, με το χαμόγελο που με είχε γοητεύσει από την πρώτη στιγμή, που ζωντάνεψε και μου μίλησε. 'Όλα όσα βλέπεις έδω, μου εξήγησε, είναι για «καμουφλάζ». Σε περίπτωση άστυνομικού αίφνιδιάσμου, οι άστυνομικοί που θα μπουν έδω, θα δυσκολευθούν πολύ να προχωρήσουν πιά μέσα. 'Αν πρόσχες, μάλιστα, στην πόρτα του διαδρόμου, που βρήκες άνοιχτή, β56λεπες την έπιγραφή, που γράφει: «ΕΛΕΞΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΕΡΕΥΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ».

Τα λόγια αυτά της Ντάμας Κούπα μ' έκαναν να προσέξω τις πόρτες που ήταν στο χώλ που βρισκόμουν. 'Εκτός από την πόρτα που μπήκα, ήταν άλλες τέσσερες. 'Όλες κλειστές. Κάθε πόρτα είχε και μία μετάλλινη έπιγραφή. 'Η μία έγραφε «ΠΡΟΕΔΡΟΣ», η άλλη «ΧΗΜΕΙΟΝ», η τρίτη «ΑΙΘΟΥΣΑ ΔΙΑΛΕΞΕΩΝ» και η τελευταία «ΜΟΥΣΙΚΗ».

— Σπουδαία χαρτοπαιχτική λέσχη, είπα με το μου. Το πράγμα άρχίζει να γίνεται ένδιαφέρον...

— 'Εκείνη που μου δημιούργησε την πιά μεγάλη περιέργεια, ήταν οι πόρτες που έγραφον «Χημείο» και «Μουσική».

— Στο πρώτο μου κάνουν χημική ανάλυσι στα πορτοφόλια, σκέφτηκα. Στο άλλο θα τα χάσουν μετά μουσική.

Προχώρησα στην πόρτα που έγραφε «ΠΡΟΕΔΡΟΣ» κι' έκτύπησα.

— Εμπρός! άκούστηκε μία βαρεία άντρική φωνή.

— Άνοιξα την πόρτα και μπήκα σ' ένα σαλονάκι έπίπλωμένο με γούστο και άρκετή πολυτέ-

λεια. 'Εντύπωσι έκανε η κυριαρχία του πράσινου χρώματος. Πράσινες μεταξωτές κουρτίνες κρέμονταν στα παράθυρα. 'Ενας πολυέλαιος, στολισμένος με πράσινα κρύσταλλα, φωτίζε το σαλόνι. 'Ενας άντρας και μία γυναίκα κάθονταν σε δυο πολυθρόνες ντυμένες με ύφασμα μεταξωτό του ίδιου χρώματος.

'Η παρουσία μου δε φάνηκε να τους κάμη καμιά έντύπωσι. 'Ο άντρας ήταν ξερακιανός, με γκριζα μαλλιά και φορούσε έπίσημο μαύρο φρεσκοσιδερωμένο κοστούμι. Θά ήταν πενήντα ως πενήντα πέντε χρονών. Την ηλικία της γυναίκας δεν μπορούσα να την καθορίσω, όπως δεν μπορούσα να καθορίσω το χρώμα των μαλλιών της. Ήταν ξανθά, αλλά όταν τα πρόσεξα είδα πως είχαν μάλλον το χρώμα της κομμένης μπύρας. 'Ο άφρος της μπύρας δεν ήταν στην κορυφή,

— 'Η έγγραφη είναι δωρεάν... Κατάλαβα ότι μιλούσα με την ιδιοκτήτρια και διευθύντρια της λέσχης. Μου το έβεβαιωσε άμέσως η ίδια.

— Είμαι η κυρία Μαίρη, η διευθύντρια, μου είπε.

— Χάρηκα πάρα πολύ, αλλά θά ήθελα να σάς κάμω τη δήλωσι ότι δε θα μου είναι εύκολο να παρακολουθώ τακτικά τις εργασίες της λέσχης. 'Η γυναίκα μου, ξέρετε...

— Οί άπουσίες δε λαμβάνονται υπ' όψιν, με παρηγόρησε η κυρία Μαίρη. 'Εκείνο που προσέχουμε είναι η διαγωγή.

— Δηλαδή;

— Να μη ζητάτε δανεικά άπό τους άλλους πελάτες και να μη σημαδεύετε τα χαρτιά.

— Δεν έχω τέτοιες κακές συνήθειες, την έβεβαιώσα.

— Τότε, θα περάσουμε καλά. Κατόπιν γύρισε σ' ότον Πρόεδρο.

— Με τί όνομα θα τον γράψουμε τον κύριο;

— Με ξανακύτταξε αυτός με προσοχή κι' έπειτα με ρώτησε:

— Τί προτιμάτε να παίξετε; Πόκα, Σεμέν ντε φέρ, Μπακαρά ή Ρουλέττα;

— Δεν έχω προτίμησι, είπα. 'Ό,τι τύχει.

— 'Ό,τι τύχει. Τότε θα σάς λέμε «Μαϊντάνος».

— Μπράβο! είπε η κυρία Μαίρη. 'Ωραίο είναι. Θα σάς φέρη γούρι!

— 'Ωραίο είναι, άκουσα να μου ψιθυρίζει και η Ντάμα Κούπα.

— 'Ωραίο είναι... αλλά γιατί «Μαϊντάνος»; ρώτησα.

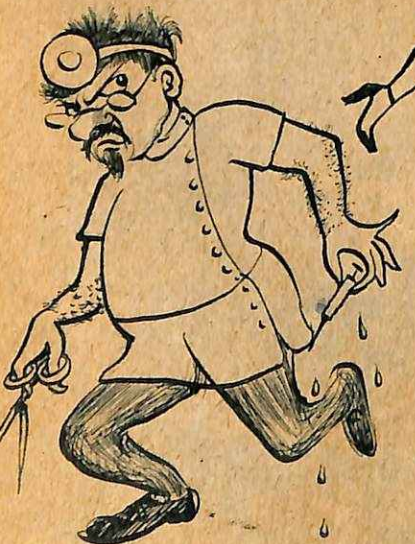
— Γιατί ο μαϊντάνος μπαίνει σ' όλα τα φαγητά, μου εξήγησε ο Πρόεδρος, όπως θα μπαίνετε σεις σ' όλα τα παιχνίδια...

— 'Ετσι, με τί όνομα «Μαϊντάνος» πολιτογραφήθηκε στη «Λέσχη των έπιστημονικών έρευνών και όλων τεχνών» και με τί όνομα αυτό με παρουσίασε η κυρία Μαίρη στα ενδιαφέροντα μέλη της λέσχης, όπως θα δοίμε στο παρακάτω κεφάλαιο.

— Καλητέρα σας, είπα.

— Μας συγχωρείτε που σας κάμαμε να περιμενετε, δικαιολογήθηκε η γυναίκα. Είχαμε συζητήσει με τον «Πρόεδρο»

— Άς.

πανούκλας, άρχισαν να έπισκέπτονται καθημερινώς και καθ' όμαδας τον άγαπημένο τους άστυνόμο, φορτώνοντάς τον με το κόσμους τα δώρα, ήτοι μπακαλιόρο με σκορδαλιά, σπληνάντερα και κοκορέτσια, καθώς και κοτόπουλα φετεινά, για τα όποια έτρεφε ιδιαίτερη άδυναμία ο Καραπίπερος. 'Από τις έπισκέψεις αυτές, δεν έλειψε ούτε η σκληρή χήρα Αλέξανδρα, που, έκτός των άλλων, του έφερε κι' ένα μπουκέτο ματζουράνες, το όποιο μάλιστα του πρόσφερε, άφού προηγουμένως το μύρισε και άναστέναξε βαθειά και με σημασία.

'Ο Καραπίπερος έπλεε σε πελάγη εύτυχίας και άυπνάνε πραγματικά, γιατί (όπως εξακριβώσαμε κατόπιν έπισταμένης έρευνής) δεν

και πού βρίσκονται οι κυριώτεροι σταθμοί. Κι' όταν τάμασε όλα αυτά, γεννήθηκε μέσα του η ακράδαντος πεποίθησις, ότι είναι άυθεντία στα ζητήματα της ραδιοφωνίας έν γένει — ιδιαίτέρως δε από τη στιγμή που πληροφορήθηκε, ότι οι ήχοι του ραδιόφωου μεταδίδονται διά των έρτζιανών κυμάτων. 'Ετσι, κάθε φορά που έρχονταν Κοντοχωρίτες για να του κάνουν έπίσκεψι, ο Καραπίπερος τους τράβαγε και μία διάλεξι περί ραδιοφωνίας.

'Εκείνη, λοιπόν, την καταραμένη ήμερα, ο Καραπίπερος, έσπληνμένος άναπαικτικώτα στα μαξιλάρια του, άπολάμβανε με αγαλλίασι το θαυμασμό των υπηκόων του και, ιδιαίτέρως, της χήρας Αλέξανδρας, που είχε καθίσει πάνω στο κρεβάτι του και άκούγε προσεκτικά τις άπόψεις του περί έρτζιανών κυμάτων. 'Αξαφνα, όμως, διέκοψε την όμιλις του, γιατί στάθηκε μπροστά στο κρεβάτι του ο βρωμο - Σουρπιώτης Βασιλάκης Τσιτσιμπίρης, ηλεκτρολόγος το έπάγγελμα, που υπηρετούσε τώρα σε κείνο το νοσοκομείο.

— Βάλε και λίγη μουσικούλα, καπετάνιε μου, ν' άκούση και το κορίτσι, του είπε ο σατανικός Βασιλάκης, κλείνοντας πονηρά το μάτι του και δείχνοντας με το κεφάλι τη χήρα.

'Ο Καραπίπερος τον άπέπεμψε με την δέουσα σκαϊότητά. 'Υστε-

λύψω και θα το διορθώσω.

— Άρχισε, λοιπόν, να στριφογυρίζει το κουμπί και να ψαχουλεύη την κεραία και την προσγείωσι, με ύφος ανθρώπου άπολύτως έξοικειωμένου με τα ραδιόφωνα, καθώς και με όλες έν γένει τις τελευταίες έφευρέσεις, έξασπλύνοντας, κάθε τόσο, τα συννησμένα «χμ... χμ...», που χρησιμοποιούσε πάντοτε, όταν βρισκότανε μπροστά σε μυστηριώδεις ύποθεσεις.

— Θά το άνακαλύψω... 'Αδύνατον να μ'ν το άνακαλύψω, έλεγε με πείσμα ο Καραπίπερος, νοιώθοντας ότι, άφού έπρόκειτο περί μυστηριώδους ζητήματος, διεικνύδυνε πιά, όχι το ραδιοφωνικόν, αλλά αυτό το ύτο το άστυνομικόν του γόητρον.

Και, πραγματικά, ύστερα από λίγο, το ροχάλισμα σταμάτησε κι' άκούστηκε η φωνή του στήθεα: — κάπως άλλιώτικη, είναι αλήθεια: «Ραδιοφωνικός Σταθμός 'Ενόπλων Δυνάμεων, ώρα 'Ελλάδος έπτά και σάράντα πέντε. 'Εσωτερικά είδήσεις».

— Κλείστο, είπε κάποιος.

— Ποτέ, άπάντησε ο Καραπίπερος, που θεωρούσε το κλείσιμο αυτού του Σταθμού ως διαίτησιν γιάν κατ' ανώτερο.

— 'Αι άποφάσεις του τακτικού στρατοδίκειου — άρχισε να λέη ο στήθεα — ο έννομότατος Κοντοχωρίου Ιωάννης Καραπίπερος, κατεδίκασθη εις θάνατον και

σταθμοί της ύψηλιος είχαν κηρύξει τον πόλεμο κατά του Καραπίπερου και έβριζαν το Κοντοχώρι, ένά, άντιθετα, έξυμνούσαν το Σουρπί, οι κακούργοι. 'Ο Φουσαράς, που παρευρίσκετο στην έπίσκεψι, έρμήνευσε αυτή την... πράξι του ραδιόφωου ως έξύβρισι κατά του προϊσταμένου του και τράβηξε πιστόλι.

— Να το ρίξω, καπετάνιε; ρώτησε εύσεβάτως.

— Όχι, μωρέ σκύλε, του λέει ο Καραπίπερος, σε πούν να ρίξης; 'Εδω μ'ας κάνουν έπίθεσι τα έρτζιανά. Δεν τα πιάνει σφαίρα αυτά τα άτιμα κύματα. 'Ενας μονάχα τρόπος ύπάρχει για να γλυτώσουμε άπ' αυτά.

— Ποιάς; Ποιάς, καπετάνιε μου; ρώτησαν όλοι μαζί οι Κοντοχωρίτες.

— Ποιάς; Ποιάς, καπετάνιε μου; ρώτησαν όλοι μαζί οι Κοντοχωρίτες.

Ήρθε ή στιγμή να σάς μιλήσω για την πιο άριστη επιτυχία της ζωής μου. Τό κόλπο, που είχα σκαρώσει με τόσο τέχνη, πήγε μια χαρά και σύμφωνα με το σχέδιο που είχα καταστρώσει. Άπαίσις επιτυχία. Ήταν το χειρότερο που μπορούσε να μου συμβεί, γιατί, τη στιγμή ακριβώς που ήθελά Τύχη μου χαμογέλουσε, ταυτόχρονα με χτυπούσε κατακέφαλα.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΕΣ

ΤΟΥ ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

Δεν έχω σκοπό να σας κάνω να χάσετε την ώρα σας, με το να σας λέω, πώς γνώρισα δυο αξιόπαιστες Βραζιλιάνες, την 'Ινές και την Αύγη. Μου είναι αρκετό να σας πω, ότι κι' οι δυο τους ήταν πολύ πλούσιες κι' ότι είχαν έρθει στο Παρίσι με διάθεση ν' αγοράσουν πολλά πράγματα. Σύντομα το τρίο μας έγινε αχώριστο. Τους είπα, πώς το επάγγελμά μου ήταν να πουλάω αριστουργήματα μεγάλων ζωγράφων. Κι' όταν αυτές εκδηλώσαν την επιθυμία να δούν τη συλλογή μου, άρχισα να τρέχω στα μαγαζιά που έχουν αντίκειμενα τέχνες, για ν' αγοράσω τίποτα και να τους το πουλήσω.

Στο δέκατο κατάστημα, που μπήκα, δρῆκα κάτι που φαινόταν να μου κάνει. Ήταν ή εικόνα μίας γυνίκης κολυμβήτριας, που στο μισοσκόταδο, κι' από μακριά, μπορούσε να δώσει την εντύπωση ότι ήταν έργο του Ρενουάρ. Κύτταξα τον πίνακα προσεκτικά να ιδώ αν είχε υπογραφή· εύτυχώς δεν υπήρχε τίποτα τέτοιο.

Φαίνεται σά Ρενουάρ, είπα, βάζοντας σέ πειρασμό το μαγαζάτορα.

Εκείνος με κύτταξε με άμηνανία: Νά σας πω... 'Ισως...

Τόν ρώτησα για την τιμή.

— Δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Μά αυτό, είναι καθαρή ληστεία, είπα.

Γέλασε.

— Είναι καλή ζωγραφική, και, καθώς είπατε και σεις, μοιάζει με Ρενουάρ, αποκρίθηκε.

Όταν του πρότεινα να του δώσω χίλια φράγκα ακόμα, για ναβάλω μια βαρεία χρυσή κορνίζα, φάνηκε σά νάπεφτε απ' τον ούρανό.

— Μά όχι, κύριέ μου, όχι, τί λέτε! φώναξε. 'Η κορνίζα αυτή, κοστίζει πιο πολύ απ' τον πίνακα.

— Έν τάξει. Δώδεκα χιλιάδες φράγκα κι' ως σταματήσουν τα παζάρια. Συμφωνοί.

Πέντε λεπτά αργότερα, έδωσαν απ' το κατάστημα, κρατώντας τον πίνακα. 'Επίασα ένα διαμέρισμα στο πολυτελές ξενοδοχείο «Γεώργιος ο Πέμπτος» και κρέμασα τον πίνακα σ' ένα τοίχο, βάζοντας από πάνω ένα πολύ μικρό λαμπιόνι. Από κάτω κάρφωσα μια πλάκα, που έγραφε μονάχα μια λέξη: «Ρενουάρ».

— Ήταν καλή Τύχη μου, είπα, κάλεσα την 'Ινές και την Αύγη να πάρουν ένα κοκτέιλ στο διαμέριμά μου.

Ή διαδικασία του κοκτέιλ κράτησε πολύ. Έχω δά την τέχνη μου σέ κάτι τέτοια, με το παραπάνω. Τίς έκανα να ζητούν ανυπόμονα να πάνε σ' άλλο δωμάτιο για να ιδούν τον πίνακα. Αύτην την τεχνική ακολουθώ πάντα, κάνοντας τους πελάτες μου να διαζώνται περισσότερο από μένα να κλείνουν τη συμφωνία.

Κάποτε, άφησα τον εαυτό μου να υποκύψει στις παρακλήσεις τους και τίς ώδηγησα στο πλαινό δωμάτιο, που ήταν κατασκότεινο. Άναψα, μονάχα, το μικρό λαμπιόνι και, γυρίζοντας προς αυτές:

— Δεν είναι περίφημο; ρώτησα.

— Όραιο είναι, είπε ή 'Ινές.

— Αύτός ο πίνακας, έχει γίνει ένα κομμάτι απ' τον εαυτό μου. Δεν μπορώ να τον αποχωριστώ. Κυττάζετε αυτήν την κολυμβήτρια: Είναι τόσο αγνή, τόσο γεμάτη αίσθηση. Ο Ρενουάρ κατάρωψε να υποτάξει τίς

λεπτομέρειες σ' ένα θείο σχήμα!

Ή Αύγη είπε:

— Είναι άριστούργημα.

Κι' ή 'Ινές, πρόσθεσε:

— Πόσο ζητάτε γι' αυτόν τον πίνακα, Χάρρυ;

— Δεν πρόκειται να τον πουλήσω, αποκρίθηκα.

— Αποοήτευσ.

— Δέ μ' άρέσει καθόλου ν' αλλάζω γνώμη οι άνθρωποι, είπε ή Αύγη.

— Φυσικά, θέλω τα χρήματα, αλλά καταλαβαίνετε, αυτό είναι ό,τι ωραιότερο είχα ποτέ στη ζωή μου.

Οι κοπέλλες προσπαθούσαν να με πείσουν ότι ήμουν έμπορος πινάκων, κι' ότι δεν έπρεπε ν' άθετήσω το λόγο μου. Αποκρίθηκα, πώς έπρεπε να το ξανασκεφτώ, κι' ότι τίποτα δέ μάς έδιαιζε.

— Εμείς, όμως, τόν θέλουμε τον πίνακα, έπέμεινε ή Αύγη.

— Σας καλώ να φάμε μαζί αύριο το μεσημέρι, ήταν ή απάντησή μου.

— Άν αποφασίζατε να τον πουλήσετε, πόσο θα μάς ζητούσατε; ρώτησε ή 'Ινές.

— Ποτέ δέ θα τόν πουλούσα, λιγώτερο από τέσσερα εκατομμύρια φράγκα.

— Τέσσερα εκατομμύρια! φώναξαν κι' οι δυο μαζί.

Πήρα ύψος θριαμβευτικό.

— Βλέπετε; τους είπα. Τα χρήματα αυτά, είναι πολλά για σάς και για μένα είναι πολύ δύσκολο ν' αποχωριστώ τον πίνακά μου.

— Έτσι, ως μένουμε καλοί φίλοι...

— Δέ με νοιάζει, πόσο κοστίζει, με διέκοψε ή Αύγη. Θα τόν αγοράσω όπωσδήποτε!

— Καλά, καλά, συναντιόμαστε, πάλι, αύριο στη μιάμιση, είπε ή 'Ινές, καθώς τίς συνάδευα στο διάδρομο.

ΔΕΝ είχε περάσει ένα λεπτό άφ' ότου έφυγαν, όταν άκούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα μου κι' άμέσως έμφανίστηκε ένα δυσάρεστο και στριμμένο πρόσωπο, ο Πάολ Μπαζέν. Δέ μου έκανε καμιά ευχάριστη ή παρουσία του. Με ρώτησε, αν τόν θυμάμουν.

Ο τόνος του, έδειχνε ότι ή συζήτησή μας, δέ θα ήταν απ' τίς πιο ευχάριστες.

— Δεν ξεχνάω ποτέ, τους παλιούς φίλους, αποκρίθηκα, όσο πιο θερμά μπορούσα. Κάποτε ήμασταν συνέταιροι.

Δέν μπορούσα να δρώ τίποτα χειρότερο για ν' άρχίσω την κουβέντα.

— Συνέταιροι, έ; γρύλλισε εκείνος. Την ώρα που με χώνανε στη φυλακή, έσύ, τσεπώνοντας τα λεφτά, τόβαλες στα πόδια για τη Ριβιέρα.

Τού παρετήρησα, πώς, τέτοιου είδους άτυχήματα, δέν είναι σπάνια στη ζωή μας.

— Καί σέ σένα πρόκειται να συμβεί κάποιο άτύχημα τώρα, αγαπητέ μου Χάρρυ, έπε, τραβώντας ένα περιστροφικό, πράγμα που έδειχνε, μάλλον καθαρά, για πού τραβούσαν και οι σκέψεις του.

— Τους κρεμάνε τους δολοφόνους, είπα εγώ.

— Άν τους πιάσουν, ήταν ή απάντησή του.

— Άρχισα τίς διαπραγματεύσεις. Ήταν ο μόνος τρόπος να γλυτώσω:

— Άν άφήσης αυτό το πιστόλι, θα σου πω για κάποια καλή δουλειά, που είναι να γί-

νη αύριο. Θα μοιραστούμε τα κέρδη. Το μερίδιό σου, θα είναι δυο εκατομμύρια.

Αύτός κάγχασε, κι' εγώ διάστηκα να συνεχίσω:

— Είδες εκείνες τίς δυο, που βγήκαν απ' το διαμέρισμά μου;

— Τίς είδα.

— Έ, λοιπόν, νομίζουν, ότι εκείνο το πράγμα που κρέμεται στον τοίχο, είναι πίνακας του Ρενουάρ. Θα μου δώσουν γι' αυτό τέσσερα εκατομμύρια. Είναι Βραζιλιάνες. Αύριο το μεσημέρι θα κλείσουμε τη δουλειά. Θάρρης και σύ, παριστάνοντας ένα φίλο μου, έμπορο πινάκων.

Σκέφτηκε λίγο κι' έπειτα μου είπε, ότι θα τηλεφωνούσε στις δυο κοπέλλες, για να δή άν τουλέγα αλήθεια.

— Δεν έχουν γυρίσει ακόμα στο ξενοδοχείο τους, τού παρατήρησα.

— Δεν πειράζει. Θα περιμένω.

Βυθιστήκαμε κι' οι δυο μας στις πολυθρόνες.

Περιμέναμε κάπου μια ώρα, ώσπου να γυρίσουν ή 'Ινές και ή Αύγη στο ξενοδοχείο τους. Ο Πάολ τηλεφώνησε, ένθουσιάζοντας που τού είχα πη αλήθεια κι' έφυγε, για να ξαναγυρίση την επομένη.

— Άρχισα να σκέπτομαι το πώς θα μπορούσα να ξεφορτωθώ αυτό το περσιτό βάρος. Βλέπετε, δέν μπορώ να άνέχωμαι ανθρώπους, που μνησικακούν επί τόσα χρόνια.

ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΑΜΕ την άλλη μέρα το μεσημέρι, όπως είχαμε συμφωνήσει. Στην αρχή, είδε κι' έπασε ο Μπαζέν να τά βγάλει πέρα σέ μια συζήτησι που άρχισαμε για έμπρεσιονιστική ζωγραφική και, σέ λίγο, έκρινε καλό να θυιστή σέ άπόλυτη σιωπή. Οι κυρίες τόν πήραν για έκκεντρικό καλλιτέχνη.

Σέ λίγο έφεραν τη συζήτησι στον πίνακα. — Άρχισα ν' απαντάω με άοριστίες, αλλά ή 'Ινές θέλησε να πιάση τόν ταύρο απ' τα κέρατα:

— Λοιπόν, θα τόν πουλήσετε ή όχι; — Έκανα τόν στενοχωρημένο.

— Θα τόν πουλήσω, δηλαδή, είμαι υποχρεωμένος να τόν πουλήσω, αποκρίθηκα. Συμβαίνει, όμως, κάτι. Μόλις φύγατε, χτές, είχα μια πρότασι απ' τη Γκαλλερι Φονταίν για πέντε εκατομμύρια. Τώρα, καταλαβαίνετε πολύ καλά, σέ πόσο δύσκολη θέσι βρίσκομαι.

Παρατήρησαν ότι, χτές, είχαμε πη τέσσερα εκατομμύρια.

— Δέ σας έδωσα καμιά ύπόσχεσι, τόνισα. Σας είχα πη, ότι θα μπορούσα να τόν πουλήσω τέσσερα εκατομμύρια. Πρέπει να με καταλάβετε. Είμαι έπιχειρηματίας. Πρέπει να πουλήσω το εμπόρεμά μου στη μεγαλύτερη τιμή που θα μου προσφερθή. Ξεχάστε, επί τέλους, αυτόν τόν Ρενουάρ. Θα σας δείξω πολύ ωραίους πίνακες, άλλων ζωγράφων, με πολύ λιγώτερα λεπτά.

Τά δυο τους κεφαλάκια πλησίασαν το ένα σ' άλλο, πάνω απ' τα φυτζάνια του καφέ. Μίλησαν για λίγο ψιθυριστά και, στο τέλος, ή 'Ινές με κύτταξε κατάντα:

— Σας δίνουμε πέντε εκατομμύρια. Θα σας υπογράψουμε ένα τσέκ αυτή τη στιγμή.

Προσπαθούσα με κάθε τρόπο να κρύψω το θρίαμβό μου. — Άρχισα να τους ξεγνώ, ότι, έχοντας να κάνω κάτι επείγουσες πληρωμές, προτιμούσα να μου δοθούν μετρητά. Θα κάνω μια δολόκληρη δδρομάδα, ώσπου να εισπράξω τα χρήματα απ' την Τράπεζα, κι' εγώ δέν μπορώ να περιμένω. Εξαργυρώστε την έπιταγή στην Τράπεζα σας κι' έλάτε με φάμε μαζί το βράδυ. Θα γιορτάσουμε τη συμφωνία μας.

— Θάρρητε κι' εσείς, κύριε Μπαζέν, δέν είν' έτσι; είπε ή Αύγη.

Δέ μου έκανε, δέβαια, και τόσο έκπληξι, το ότι δέχτηκε πρόθυμα την πρόσκλησι.

— Θα φέρω τόν πίνακα μαζί μου, είπα.

— Η 'Ινές με ρώτησε, που θα γινόταν ή συνάντησή μας.

— Το αγαπημένο μου έστιατόριο, είναι στην οδό Μαντλέν, απάντησα.

— Λοιπόν, θα τόν πουλήσετε ή όχι; — Έκανα τόν στενοχωρημένο.

— Θα τόν πουλήσω, δηλαδή, είμαι υποχρεωμένος να τόν πουλήσω, αποκρίθηκα. Συμβαίνει, όμως, κάτι. Μόλις φύγατε, χτές, είχα μια πρότασι απ' τη Γκαλλερι Φονταίν για πέντε εκατομμύρια. Τώρα, καταλαβαίνετε πολύ καλά, σέ πόσο δύσκολη θέσι βρίσκομαι.

Παρατήρησαν ότι, χτές, είχαμε πη τέσσερα εκατομμύρια.

— Δέ σας έδωσα καμιά ύπόσχεσι, τόνισα. Σας είχα πη, ότι θα μπορούσα να τόν πουλήσω τέσσερα εκατομμύρια. Πρέπει να με καταλάβετε. Είμαι έπιχειρηματίας. Πρέπει να πουλήσω το εμπόρεμά μου στη μεγαλύτερη τιμή που θα μου προσφερθή. Ξεχάστε, επί τέλους, αυτόν τόν Ρενουάρ. Θα σας δείξω πολύ ωραίους πίνακες, άλλων ζωγράφων, με πολύ λιγώτερα λεπτά.

Τά δυο τους κεφαλάκια πλησίασαν το ένα σ' άλλο, πάνω απ' τα φυτζάνια του καφέ. Μίλησαν για λίγο ψιθυριστά και, στο τέλος, ή 'Ινές με κύτταξε κατάντα:

— Σας δίνουμε πέντε εκατομμύρια. Θα σας υπογράψουμε ένα τσέκ αυτή τη στιγμή.

Προσπαθούσα με κάθε τρόπο να κρύψω το θρίαμβό μου. — Άρχισα να τους ξεγνώ, ότι, έχοντας να κάνω κάτι επείγουσες πληρωμές, προτιμούσα να μου δοθούν μετρητά. Θα κάνω μια δολόκληρη δδρομάδα, ώσπου να εισπράξω τα χρήματα απ' την Τράπεζα, κι' εγώ δέν μπορώ να περιμένω. Εξαργυρώστε την έπιταγή στην Τράπεζα σας κι' έλάτε με φάμε μαζί το βράδυ. Θα γιορτάσουμε τη συμφωνία μας.

— Θάρρητε κι' εσείς, κύριε Μπαζέν, δέν είν' έτσι; είπε ή Αύγη.

Δέ μου έκανε, δέβαια, και τόσο έκπληξι, το ότι δέχτηκε πρόθυμα την πρόσκλησι.

— Θα φέρω τόν πίνακα μαζί μου, είπα.

— Η 'Ινές με ρώτησε, που θα γινόταν ή συνάντησή μας.

— Το αγαπημένο μου έστιατόριο, είναι στην οδό Μαντλέν, απάντησα.

— Λοιπόν, θα τόν πουλήσετε ή όχι; — Έκανα τόν στενοχωρημένο.

— Θα τόν πουλήσω, δηλαδή, είμαι υποχρεωμένος να τόν πουλήσω, αποκρίθηκα. Συμβαίνει, όμως, κάτι. Μόλις φύγατε, χτές, είχα μια πρότασι απ' τη Γκαλλερι Φονταίν για πέντε εκατομμύρια. Τώρα, καταλαβαίνετε πολύ καλά, σέ πόσο δύσκολη θέσι βρίσκομαι.

Παρατήρησαν ότι, χτές, είχαμε πη τέσσερα εκατομμύρια.

— Δέ σας έδωσα καμιά ύπόσχεσι, τόνισα. Σας είχα πη, ότι θα μπορούσα να τόν πουλήσω τέσσερα εκατομμύρια. Πρέπει να με καταλάβετε. Είμαι έπιχειρηματίας. Πρέπει να πουλήσω το εμπόρεμά μου στη μεγαλύτερη τιμή που θα μου προσφερθή. Ξεχάστε, επί τέλους, αυτόν τόν Ρενουάρ. Θα σας δείξω πολύ ωραίους πίνακες, άλλων ζωγράφων, με πολύ λιγώτερα λεπτά.

Τά δυο τους κεφαλάκια πλησίασαν το ένα σ' άλλο, πάνω απ' τα φυτζάνια του καφέ. Μίλησαν για λίγο ψιθυριστά και, στο τέλος, ή 'Ινές με κύτταξε κατάντα:

— Σας δίνουμε πέντε εκατομμύρια. Θα σας υπογράψουμε ένα τσέκ αυτή τη στιγμή.

Προσπαθούσα με κάθε τρόπο να κρύψω το θρίαμβό μου. — Άρχισα να τους ξεγνώ, ότι, έχοντας να κάνω κάτι επείγουσες πληρωμές, προτιμούσα να μου δοθούν μετρητά. Θα κάνω μια δολόκληρη δδρομάδα, ώσπου να εισπράξω τα χρήματα απ' την Τράπεζα, κι' εγώ δέν μπορώ να περιμένω. Εξαργυρώστε την έπιταγή στην Τράπεζα σας κι' έλάτε με φάμε μαζί το βράδυ. Θα γιορτάσουμε τη συμφωνία μας.

— Θάρρητε κι' εσείς, κύριε Μπαζέν, δέν είν' έτσι; είπε ή Αύγη.

Δέ μου έκανε, δέβαια, και τόσο έκπληξι, το ότι δέχτηκε πρόθυμα την πρόσκλησι.

— Θα φέρω τόν πίνακα μαζί μου, είπα.

— Η 'Ινές με ρώτησε, που θα γινόταν ή συνάντησή μας.

— Το αγαπημένο μου έστιατόριο, είναι στην οδό Μαντλέν, απάντησα.

— Λοιπόν, θα τόν πουλήσετε ή όχι; — Έκανα τόν στενοχωρημένο.

— Θα τόν πουλήσω, δηλαδή, είμαι υποχρεωμένος να τόν πουλήσω, αποκρίθηκα. Συμβαίνει, όμως, κάτι. Μόλις φύγατε, χτές, είχα μια πρότασι απ' τη Γκαλλερι Φονταίν για πέντε εκατομμύρια. Τώρα, καταλαβαίνετε πολύ καλά, σέ πόσο δύσκολη θέσι βρίσκομαι.

Παρατήρησαν ότι, χτές, είχαμε πη τέσσερα εκατομμύρια.

— Δέ σας έδωσα καμιά ύπόσχεσι, τόνισα. Σας είχα πη, ότι θα μπορούσα να τόν πουλήσω τέσσερα εκατομμύρια. Πρέπει να με καταλάβετε. Είμαι έπιχειρηματίας. Πρέπει να πουλήσω το εμπόρεμά μου στη μεγαλύτερη τιμή που θα μου προσφερθή. Ξεχάστε, επί τέλους, αυτόν τόν Ρενουάρ. Θα σας δείξω πολύ ωραίους πίνακες, άλλων ζωγράφων, με πολύ λιγώτερα λεπτά.

Τά δυο τους κεφαλάκια πλησίασαν το ένα σ' άλλο, πάνω απ' τα φυτζάνια του καφέ. Μίλησαν για λίγο ψιθυριστά και, στο τέλος, ή 'Ινές με κύτταξε κατάντα:

— Σας δίνουμε πέντε εκατομμύρια. Θα σας υπογράψουμε ένα τσέκ αυτή τη στιγμή.

Προσπαθούσα με κάθε τρόπο να κρύψω το θρίαμβό μου. — Άρχισα να τους ξεγνώ, ότι, έχοντας να κάνω κάτι επείγουσες πληρωμές, προτιμούσα να μου δοθούν μετρητά. Θα κάνω μια δολόκληρη δδρομάδα, ώσπου να εισπράξω τα χρήματα απ' την Τράπεζα, κι' εγώ δέν μπορώ να περιμένω. Εξαργυρώστε την έπιταγή στην Τράπεζα σας κι' έλάτε με φάμε μαζί το βράδυ. Θα γιορτάσουμε τη συμφωνία μας.

— Θάρρητε κι' εσείς, κύριε Μπαζέν, δέν είν' έτσι; είπε ή Αύγη.

Δέ μου έκανε, δέβαια, και τόσο έκπληξι, το ότι δέχτηκε πρόθυμα την πρόσκλησι.

— Θα φέρω τόν πίνακα μαζί μου, είπα.

— Η 'Ινές με ρώτησε, που θα γινόταν ή συνάντησή μας.

— Το αγαπημένο μου έστιατόριο, είναι στην οδό Μαντλέν, απάντησα.

— Λοιπόν, θα τόν πουλήσετε ή όχι; — Έκανα τόν στενοχωρημένο.

— Θα τόν πουλήσω, δηλαδή, είμαι υποχρεωμένος να τόν πουλήσω, αποκρίθηκα. Συμβαίνει, όμως, κάτι. Μόλις φύγατε, χτές, είχα μια πρότασι απ' τη Γκαλλερι Φονταίν για πέντε εκατομμύρια. Τώρα, καταλαβαίνετε πολύ καλά, σέ πόσο δύσκολη θέσι βρίσκομαι.

Παρατήρησαν ότι, χτές, είχαμε πη τέσσερα εκατομμύρια.

— Δέ σας έδωσα καμιά ύπόσχεσι, τόνισα. Σας είχα πη, ότι θα μπορούσα να τόν πουλήσω τέσσερα εκατομμύρια. Πρέπει να με καταλάβετε. Είμαι έπιχειρηματίας. Πρέπει να πουλήσω το εμπόρεμά μου στη μεγαλύτερη τιμή που θα μου προσφερθή. Ξεχάστε, επί τέλους, αυτόν τόν Ρενουάρ. Θα σας δείξω πολύ ωραίους πίνακες, άλλων ζωγράφων, με πολύ λιγώτερα λεπτά.

Τά δυο τους κεφαλάκια πλησίασαν το ένα σ' άλλο, πάνω απ' τα φυτζάνια του καφέ. Μίλησαν για λίγο ψιθυριστά και, στο τέλος, ή 'Ινές με κύτταξε κατάντα:

— Σας δίνουμε πέντε εκατομμύρια. Θα σας υπογράψουμε ένα τσέκ αυτή τη στιγμή.

Προσπαθούσα με κάθε τρόπο να κρύψω το θρίαμβό μου. — Άρχισα να τους ξεγνώ, ότι, έχοντας να κάνω κάτι επείγουσες πληρωμές, προτιμούσα να μου δοθούν μετρητά. Θα κάνω μια δολόκληρη δδρομάδα, ώσπου να εισπράξω τα χρήματα απ' την Τράπεζα, κι' εγώ δέν μπορώ να περιμένω. Εξαργυρώστε την έπιταγή στην Τράπεζα σας κι' έλάτε με φάμε μαζί το βράδυ. Θα γιορτάσουμε τη συμφωνία μας.

— Θάρρητε κι' εσείς, κύριε Μπαζέν, δέν είν' έτσι; είπε ή Αύγη.

Δέ μου έκανε, δέβαια, και τόσο έκπληξι, το ότι δέχτηκε πρόθυμα την πρόσκλησι.

— Θα φέρω τόν πίνακα μαζί μου, είπα.

— Η 'Ινές με ρώτησε, που θα γινόταν ή συνάντησή μας.

— Το αγαπημένο μου έστιατόριο, είναι στην οδό Μαντλέν, απάντησα.

Τά πράγματα βρίσκονταν σέ πολύ καλό δρόμο και το μόνο που δέν στενοχωρούσε, ήταν ότι δέ βρίσκόντουσαν στην ανάγκη να φύγω διαστικά μακριά απ' το Παρίσι κι' απ' την Αύγη, που είχα άρχει, με την αλήθεια, να τη συμπαθώ. Ήταν ο τύπος μου: Όμορφη και με αρκετή δδσι ευχάριστου, έλαφρου πνεύματος. Καλά δλ' αυτά, αλλά, πρώτα απ' όλα, έπρεπε να γίνη ή δουλειά μας.

Το πρόβλημα ήταν ένα: Πώς να ξεφορτωθώ τόν Μπαζέν. Τόν έπεισα να πάη στο δωμάτιό του και να έτοιμάση τα πράγματά του, για να φύγουμε, άμέσως, μόλις θα παίρναμε τα χρήματα, και να ξαναγυρίση να με πάρη στις πέντε...

— Άναγκάστηκε να υποταχθή, γκρινιάζοντας.

— Έν τάξει, μου είπε. Άν, όμως, μου κάνης κανένα κόλπο, Χάρρυ, σου όρκίζομαι να σέ καθαρίσω, όπου κι' άν σέ πετύχω, χωρίς καμιά συζήτησι.

— Συμφωνοί, τού αποκρίθηκα. Σέ περιμένω στις πέντε.

Ήλπιζα να μην τόν ξαναϊδώ ποτέ.

Έτρεξα να έτοιμάσω τα πράγματά μου, και σέ λίγο πήρα στο τηλεφώνο τίς δυο Βραζιλιάνες μου. Τους είπα ότι έιαθα, πώς το έστιατόριο της οδού Μαντλέν ήταν κλειστό το βράδυ εκείνο, και πώς θα έπρεπε να συναντηθώμε σέ κάποιο άλλο, που το έλεγαν «Κάζα Μπελλιάν».

Ετοιμάσα γρήγορα τίς δολιτσες μου, τύλιξα τόν πίνακα, κι' ήμουν έτοιμος να φύγω. Καταλάβαινα καλά, ότι, όσο πιο γρήγορα έξαφανιζόμουν από κεί, τόσο το καλύτερο θα ήταν για μένα, γιατί μπορεί ο Μπαζέν ν' άλλαζε γνώμη και να έρχόταν ναρίτερα.

Καθώς προχωρούσα προς την πόρτα, κρατώντας τα πράγματά μου, την είδα ν' ανοίγη και να μπαίνει ο Μπαζέν. Χωρίς να τά χάσω, άρχισα να τού ξεγνώ, ότι κατέβαινα ναρίτερα για να κανονίσω το λογαριασμό μου. Με την άνοητη φιλοποψία του, άρχισε να φαντάζεται, ότι ήμουν έτοιμος να τού ξεφύγω, κι' ότι με είχε άσπάζει την τελευταία στιγμή. Μάταια προσπαθούσα να τόν πείσω, πώς είχα δδικο, κι' ότι οι προθέσεις μου ήταν άγνές. Στο τέλος, θύμωσα πολύ για την προσβολή, που μου έκανε, και τού είπα:

— Άκουσε, αγαπητέ μου, έχουμε ακόμα τρείς δολόκληρες ώρες μπροστά μας, ώσπου να πάμε στην οδό Μαντλέν. Δέ φαντάζομαι να θέλεις να περάσουμε εδώ όλο τ' απόγευμά μας και να σέ βλέπω να χαϊδεύς το περιστροφικό, μέσα στην τσέπη σου!

— Κι' όμως, αυτό ακριβώς, πρόκειται να συμβή, είπε εκείνος, καθώς στοργυλοκαθόταν σέ μια πολυθρόνα.

Άρνήθηκε να πη κάτι, άρνήθηκε να παίξη μαζί μου χαρτί. Άρνήσαν τα πάντα.

Καθόταν στην πολυθρόνα κι' είχε το μάτι καρφωμένο επάνω μου. Δέ στενοχωριέμαι όταν με κυττάζει ο κόσμος, αλλά, μαζί με τόν Μπαζέν, με κύτταζε και το περιστροφικό του, κι' αυτό δέν ήταν, δέβαια, πολύ ευχάριστο.

Στενοχωρήθηκε. Σηκώθηκε, κάθισε σέ μια καρέκλα κι' άρχισε να κουνιέται. Είπα, πώς ένα ξαφνικό χτύπημα στα πίσω πόδια της καρέκλας, την ώρα που τά μπροστινά δέγαζον, θα ήταν πολύ άπο-τελεσματικό.

Θά ζήσετε δοφίεροι

* Όταν οι Εύρωπαίοι ανέκαλυσαν την 'Αμερική, οι Ιθαγενείς της τελευταίας, παρ' όλο το σχετικά υψηλό πολιτισμό τους, άγνοούσαν τον τροχό και ότι το γάλα των ζώων είναι κατάλληλο για τροφή.

* Η πυξίδα χρησιμοποιήθηκε πρώτα από τους Κινέζους, που την έφευρον για ταξίδια στην ξηρά, κι' όχι στη θάλασσα.

* Η 'Ελλάς είναι από τις λίγες χώρες στον κόσμο, όπου η πυξίδα δείχνει ακριβώς το γεωγραφικό Βορρά, και δεν παρουσιάζει καμιά απόκλιση.

* Ένας μεταλλικός σωλήνας, είναι ανθεκτικώτερος από μίαν μεταλλική δέρυα ίσου μήκους και πάχους.

* Η Γη, εκτός της περιστροφής της και της περιφοράς της γύρω απ' τον 'Ηλιο, εκτελεί και 12 άλλες κινήσεις, μία εκ των οποίων επαναλαμβάνεται κάθε... 300 εκατομμύρια χρόνια.

* Οι ανατολικές ακτές, όλων των ηπείρων, στο Βόρειο ημισφαίριο, έχουν πολύ ψυχρότερο κλίμα απ' τις δυτικές.

* Οι κερανοί προκαλούν το σχηματισμό αζωτούχων ενώσεων από τα συστατικά του αέρος, που με τα νερά της βροχής παρασύρονται εις το έδαφος και αποτελούν την κυριώτερα φυσική λίπανση του.

* Το ένα τέταρτο των λαχανικών και χορταρικών, που υπάρχουν σήμερα στην αγορά, ήταν άγνωστο πριν από 25 χρόνια.

* Στην 'Αγγλία, αποτελεί άδίκημα ή εκτύπωση της Βίβλου, χωρίς την άδεια του βασιλέως, ο οποίος έχει τα συγγραφικά δικαιώματα.

* Οι αλιείς μαργαριταριών σε ώρισιμένα νησιά του Ειρηνικού, μπορούν να μείνουν σε μεγάλο βάθος επί τρία λεπτά, χωρίς να χρησιμοποιούν σκάφανδρο ή οποιαδήποτε άλλη αναπνευστική συσκευή.

* Στο άρχιπέλαγος Φίτζι της Πολυνησίας, την επομένη της κηδείας ενός φυλάρχου, οι άντρες κι' οι γυναίκες της φυλής, ξυρίζουν το κεφάλι τους και κόβουν τα μικρά δάκτυλα των παιδιών τους. Πιστεύουν ότι, έτσι, θ' αποτρέψουν την ξηρασία και τις αρρώστιες, που θα συνέβαιναν μετά το θάνατο του φυλάρχου.

* Στην Ουγγαρία, η φιλοξενία ήταν, στα παλιά χρόνια, τόσο μεγάλη, ώστε οι ξένοι έζυγιζον όταν έφθαναν κι' όταν έφευγαν, για να διαπιστωθεί ότι είχαν παχύνει από την καλοπέραση, στο διάστημα της φιλοξενίας.

* Ο άμερικανικός εμφύλιος πόλεμος άρχισε και τελείωσε στο κτήμα του ιδίου ανθρώπου, ενός Ουίλμπερ Μάκ Πήν. Εκεί, έγινε η πρώτη μάχη κι' εκεί παραδόθηκε στους Βορείους ο στρατηγός Λή.

* Στη Βόρειο Καρολίνα, των 'Ηνωμένων Πολιτειών, ένας τοπικός νόμος, τιμωρεί το φτάρνισμα, όταν αυτό ένοχη κάποιον άλλον.

* Ο όρος 'εκάου - μπόυ', χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στην 'Αμερική, για να χαρακτηρίσει τους ζωοκλέπτες.

* Κατά τον 15ον αιώνα οι Σουηδοί χρησιμοποιούσαν κανόνια καμωμένα από δέρμα.

* Σε μερικές χώρες της 'Ανατολής, πρό πάντων στην Περσία, τα χρώματα, που χρησιμοποιούνται στα χαλιά, έχουν ειδική σημασία. Το μαύρο, σημαίνει ανησυχία, το άσπρο και το πράσινο χαρά, το κόκκινο και το αλικο τιμή και αρετή.

* Το πηρούνι είναι Ιταλική επινόηση. Όταν, για πρώτη φορά, εισήχθη στην 'Αγγλία, η χρήση του έθεωρήθη γελοία και πολύ... θηλυπρεπής.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ

Ο θρυλικός καπετάν 'Ανδρέας, με το καΐκι του «'Αγιος Ευστράτιος», ξεκουράζεται ύστερα από ταξίδι.

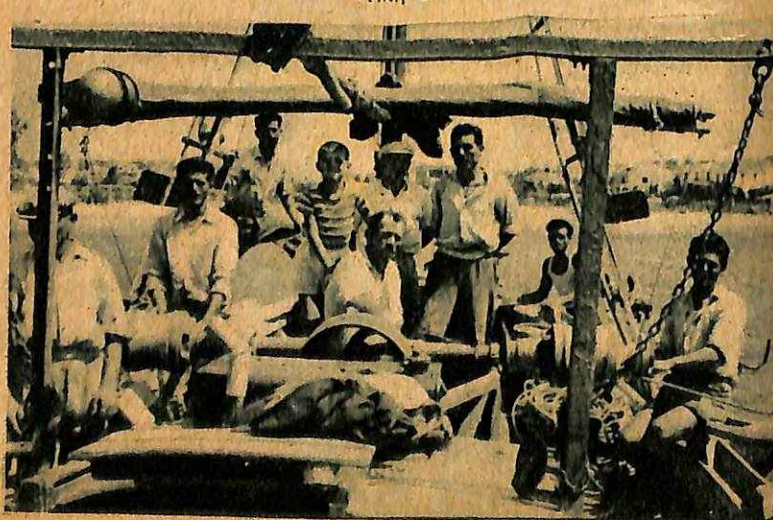
Ο καπετάν 'Ανδρέας Ζέππος! Ποιος δε γνωρίζει το λαϊκό τραγουδάκι του συνθέτου Γιάννη Παπαϊωάννου, που πέρασε όλες τις στερές και τις θάλασσες της 'Ελλάδος κι' έκαμε θρόλο το θαλασσόλυκο του 'Αϊβαλιού.

Πολλοί ρωτήθηκαν αν ο καπετάνιος, που απόκτησε πανελλήνια φήμη, υπήρξε στην πραγματικότητα ή ήταν εύρημα μόνον του τραγουδιστή. Ο Ζέππος δεν είναι πρόσωπο φανταστικό, αλλά μία μορφή της ελληνικής θάλασσας, γέννημα και θρέμμα της γής της Αιολίας, που ανέστησε διαλεχτά παλληκάρια. Από επτά χρόνων παιδί, που έμεινε ορφανός, ο Ζέππος αγωνίζεται με τη θάλασσα, που τον έβλεπε με τα μάγια και τα τερτίπια της.

Ολόκληρη η ζωή του — είναι σήμερα μόλις σαράντα ετών — κυλάει σε μίαν αδιάκοπη πάλη με τα κύματα, που ξέρουν να πλανεύουν έτσι έντονα τις λεβέντικες καρδιές. Ο Ζέππος δεν είχε καλά - καλά συμπληρώσει τα δε-

καεννά του χρόνια, αμούστακος σχεδόν, και κατώρθωσε να αποκτήσει καΐκι δικό του. Τ' όνειρό του έγινε πραγματικότητα! 'Ηθελε να κουμαντάρη μόνος του και το «πλευμένο» και να τραβά όπου εκείνος ήθελε, πάνω στις άφρισμένες ελληνικές θάλασσες. Με το καΐκι του ταξιδεύει παντού. Ξέρει κάθε «τερτίπτι» και δεν είναι υπερβολή αν αναφέρουμε πως αυτός μόνος, καταφέρνει πάντοτε να δγάζη το περισσότερο ψάρι από όλους τους θαλασσίνοους μας, σε κάθε εποχή. 'Ετσι, την εποχή της μεγάλης σαρδέλλας, το Μάιο, και την εποχή του μπαρμπουνιού, το Γενάρη, οι θάλασσες της Μυτιλήνης καμαρώνουν το Ζέππο να ανασύρη τα δίχτυα του ασφυκτικά γεμάτα, από τους λαχταριστούς θησαυρούς τους. 'Αλλά και την ώρα της σπαρταριστής φαληριώτικης μαρίδας, τον Αύγουστο, πάλι πρώτος έρχεται ο 'Αϊβαλιώτης καπετάνιος. Πώς να

Το «τσούρμιο» του Ζέππου, με τον καπετάνιο στη μέση, ποζάρει χαρούμενο μετά από μία καλή αλιευτική σοδειά.

ΖΕΠΠΟΣ

μην' είναι, λοιπόν, δικαιολογημένος ο έπαινος του τραγουδιού; ... 'Όλοι καλάρουνε, μα δεν πιάνουν ψάρια, (λανάρια!)

Είναι εκπληκτικό το γεγονός ότι και στις δυσκολότερες φουρτούνες, την ώρα που πολλοί «καϊ-ξηδες» φοβούνται ν' ανοιχτούνε στο πέλαγος, ο Ζέππος ξεκινά και γυρίζει, ύστερα από παλληκαρίσιο αγώνα με τη μανία των κυμάτων, χωρίς καμιά βλάβη! Για το Ζέππο η «λεβεντοπνίχτρα» ή θάλασσα κι' η φαρμακερή, όπως λέει το δημοτικό, νησιώτικο τραγούδι, είναι ένας κάμπος ώργωμένος και γνωστός. Σε τίποτα δεν τον τρομάζει. Χιλιάδες φορές έχει αντικρύσει τα μπουρίνια της, χιλιάδες φορές έχει μετρήσει τη δύναμή του μ' όλες τις αναντίτητες των καιρών. Σταθερός, με το χέρι στο τιμόνι, φωνάζει στους ναύτες του να «μανοβράσουν» τα πανιά κι' εκείνος, μέσα από το σκοτάδι της νύχτας ή τη θαλούρα της συννεφιάς, οδηγεί το καΐκι του επάνω στη σωστή «ρότα». Η εθύνη που έχει έπωμισθη είναι βαρεία. Η ζωή των ναυτών του είναι στα χέρια του και ξέρει ότι πίσω μιά μάνα, μιά αδερφή, μιά γυναίκα, περιμένουν. Και ο καπετάνιος, όλοι οι Ζέπποι των καϊκιών μας, φυλάνε αυτό το όραμα, της ανάμνησης στο μώλο, μες στην ψυχή τους.

Το πλήρωμα των καϊκιών του Ζέππου, που δεν είναι μεγαλύτερο από 8 — 10 άντρες, αποτελείται από πατριώτες του θαλασσινούς, που τρέφουν μιά ιδιαίτερη αγάπη στο πρόσωπό του. Μαζί του στις χαρές, που άφθονα προσφέρουν οι νεράιδες των θαλασσών στους λάτρεις τους, αλλά και μαζί του στις πίκρες, που τόσο συχνά ποτίζουν, τους πιστούς τους, τα πελάγη.

... 'Όλοι στο τσούρμιο του είναι (Ιππότες...)

τραγουδά ο θαλασσίνοος τροβαδούρος και αυτό αποτελεί μιά ξεχωριστή τιμή για τους ναυτικούς της πατρίδας μας. Ντόμτροι στις πράξεις τους, δεν αφήνουν

«'Όλοι καλάρουνε» λέει το τραγουδάκι, μα ο Ζέππος μαζεύει τα δίχτυά του, πάντοτε γεμάτα.

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΣ

Ο θαλασσόλυκος δίνει το πρώτο μάθημα στο γυιό του, για το «κουμαντάρισμα» του τιμονιού.

περιθώρια για αμφιβολίες σχετικά προς την ήθική ποιότητά τους. Ο Ζέππος και το «τσούρμιο» του είναι η προσωποποίηση της ελληνικής θαλασσίνης λεβεντιάς, που είναι καύχημα για όλο τον κόσμο. Γι' αυτούς, η θάλασσα δεν είναι το άβυσσάλεο έχθρικό στοιχείο, αλλά, μ' όλες τις πίκρες της, μένει πάντα μιά μεγάλη αγαπημένη με τις αστείρευτες χάρες, που χουν δεθή μαζί της κι' είναι η ίδια τους η ζωή.

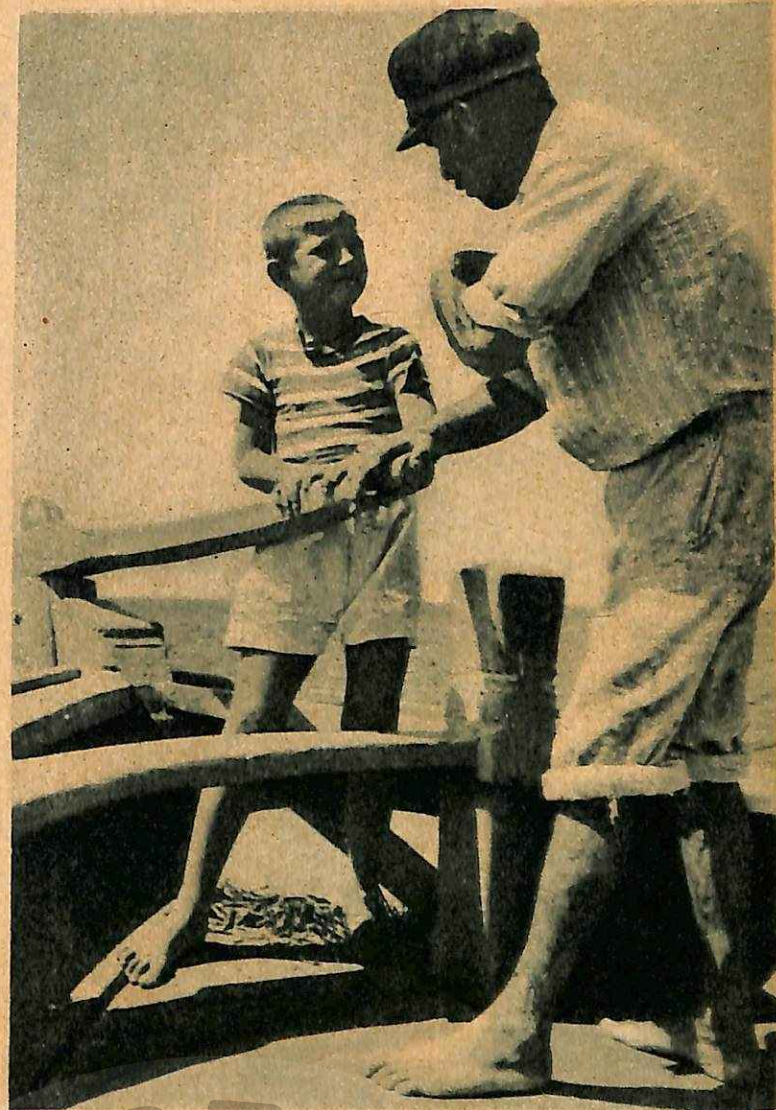
Το τελευταίο καΐκι του χιλιοτραγουδισμένου καπετάνιου, ο «'Αγιος Ευστράτιος», έχει τ' όνομα του πατέρα του, που σήμερα φέρνει κι' ο δέκαχρονος γυιός του.

Ο μικρός Στρατής, που δέ λείπει από κανένα ταξίδι του πατέρα του, μυσείται από τώρα για μυστικά της θάλασσας, όπως όλα τα παιδιά των ναυτικών μας, έτσι, ώστε, όταν αύριο θα κουραστούν οι καπετάνιοι, νάναι έτοιμα και άξια να τους διαδεχτούν και να τους ξεκουράσουν. 'Αν, φυσικά, είναι ποτέ δυνατόν. Γιατί ο έρωτας της θάλασσας δε σβήνει εύκολα από την καρδιά του ναυτικού. Πασχίζει εκεί, από μικρός, να υποτάξει τα πέλαγα κάτω απ' το «δοιάκι» του, να νικήση τα κύματα κάτω από τη δύναμη του χεριού του, να γευτεί τη θαλασσίνη άρμη τόσο πολύ, ώστε να γίνη ένα με το πετάλι του. Και αυτός ο αγώνας, τραχύς και δύσκολος, μεθ' τους θαλασσίνοους, έτσι που δεν μπορούν να τον άρνηθούν ως την τελευταία ώρα.

... Οι θάλασσες με μάγεψαν και (τον καμώ μου έπληραν, να πισωστρέψω δεν μπορώ, τί ο (νους μου έχει πλαντάξει...)

τραγουδά ο γέρο-καπετάνιος, σκυμμένος στην κουπαστή του καϊκιού.

Νά γιατί ο Ζέππος έγινε τραγούδι και θρύλος στις καρδιές

των θαλασσινών. Είναι ο ανυπότακτος, ο θαρραλέος, που ξεπερνά τις ανίκητες δυνάμεις των κυμάτων, που ξέρει τα «χούγια» τους, τα μυστικά μονοπάτια και τα ρεύματα της ελληνικής θαλάσσης, τα θράχια, τις ξέρες, τα έρημονήσια, τους ανέμους, τα περάσματα των ψαριών, ξέρει να βλέπη, από τα σύννεφα και τ' άστρα, τον καιρό, κι' έχει τη σιγουριά πώς, παρ' όλες τις αγριό-

δες της, έχει κατακτήσει την ψυχή της.

'Ετσι, όταν καμιά ρομαντική δραδυά, γεύεστε στα ταβερνάκια του Τουρκολίμανου την «αθερίνα» και το καλαμαράκι, πίνοντας τη ρετινιά σας, αναλογισθήτε όλους τους ψαράδες — θαλασσόλυκους της πατρίδας, όλους τους Ζέππους που οργάνουν τους κάμπους του Ποσειδώνος για κάθε ταξίδι...

Η βάρκα, βαρυφορτωμένη από τις ψαροκασέλλες, πάει προς το μώλο. Το σπαρταριστό ψάρι θα μοσχοπουληθή.

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

Τὰ μεγάλα κοφίνια, γεμάτα ἀπ' τὸ χρυσάφι τῆς Κορίνθου, φορτώνονται στὰ εἰδικὰ κάρρα καὶ μεταφέρονται γιὰ τὴν ἀποξήρασι.

Ἄεθ' καθαρῖσιν τὰ σταφύλια ἀπὸ τὶς χαλασμένες ρόγες καὶ τὰ κόβουν σὲ μικρότερα τσαμπιά, τὰ ἀπλώνουν στὸν ἥλιο γιὰ νὰ ξεραθοῦν.

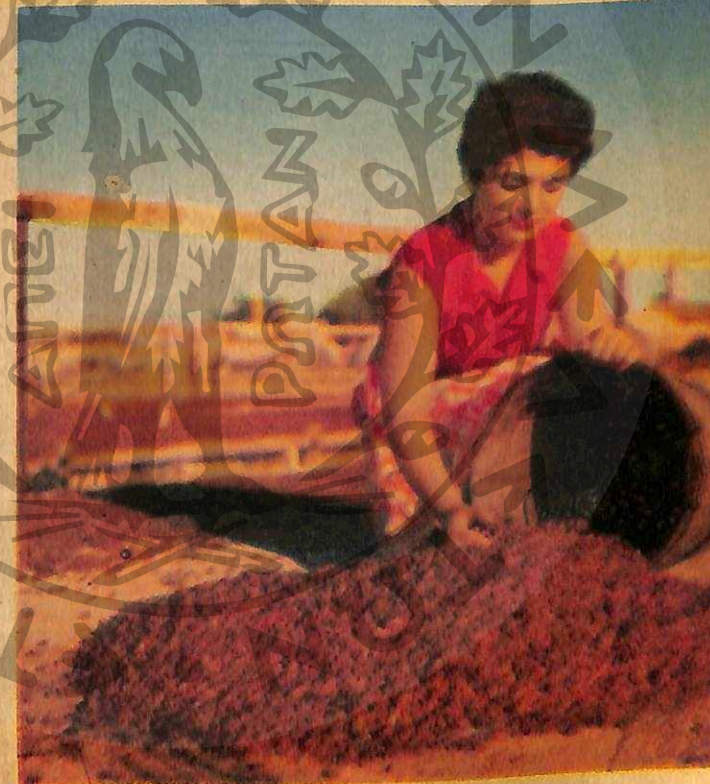
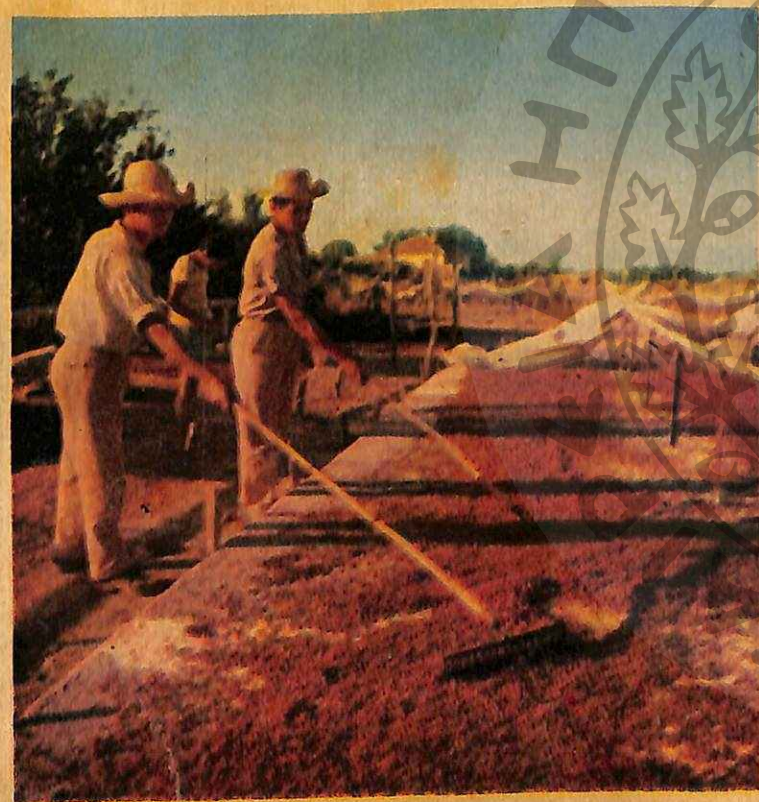
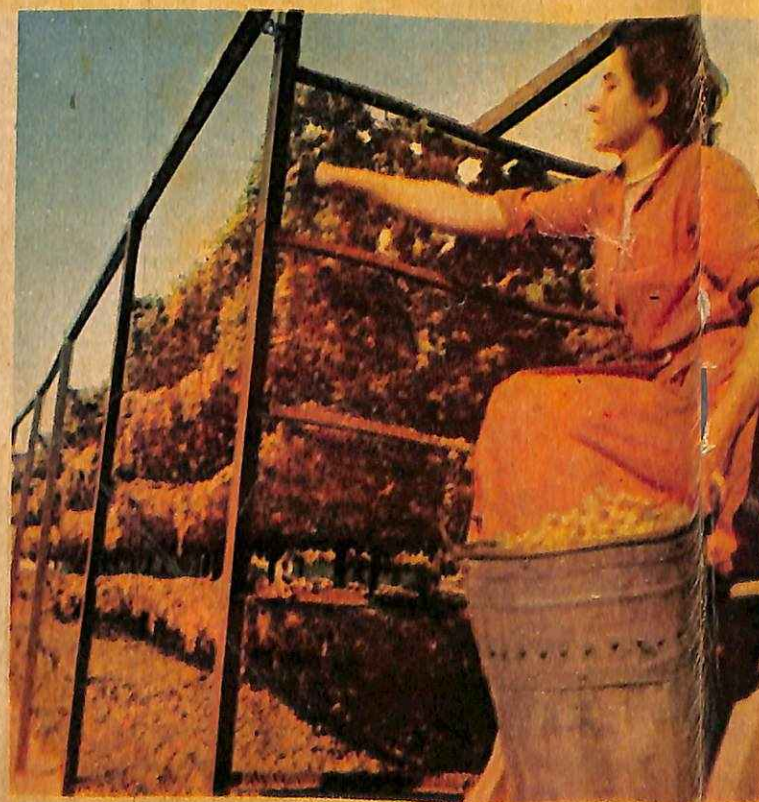
ΣΤΑΦΙΔΑ, ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗΣ ΓΗΣ

Ἐπάνω: Μία χαριτωμένη κοπέλλα τῆς Κορίνθου θαυμάζει ἓνα κε-
χρίμπαρένιο τσαμπί. Κάτω: Ὁριμὸ τὸ κλήμα, βαρυφορτωμένο,
περιμένει τὸ μαχαίρι τοῦ τρυγητῆ.

Μακρὺς καὶ πολυδρόφες «σκιές», ὅπου λιάζουν τὰ σταφύλια,
πετυχαίνοντες καλύτερη ποιότητα ἀπὸ ὅ,τι δίδει ἡ ἀποξήρα-
σις στὸ ἀλώνι.

Στὸ ἀλώνι ἀφ' οὗ «ξεραθῇ» ἡ σταφίδα μὲ τσουγγράνες ξεχωρί-
ζουν τὶς ρόγες ἀπὸ τὰ κοτσάνια.

Μία πανέμορφη ἀγρότισσα τοῦ Κορινθιακοῦ κάμπου ἀδειάζει
τὸ κοφίνι τῆς σταφίδας καὶ κομάρωνει τὸ πολυτίμο ἑλληνικὸ
προϊόν.

ΤΣΙΝΤΣΙΛΑ, ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΖΩΟ

ΤΑ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΔΙΝΕΙ

Τα «τσιντισίλα» είναι από τα σπανιότερα ζώα, που το δέρμα τους γίνεται γούνα. Γι' αυτό, οι γούνες «τσιντισίλα» είναι από τις ακριβότερες. Τα ζώα αυτά, μοιάζουν με τα ποντίκια. Βρίσκονται, σε πολύ μικρό αριθμό, στη Νότια Αμερική, στις «Ανδεις», και διατρέχουν κίνδυνο να εξαφανισθούν εντελώς, γιατί οι ντόπιοι τα κυνηγούν με μανία. Για ν' αποτρέψουν την εξαφάνισή του σπανιωτάτου αυτού ζώου, η Χιλή, η Βολιβία και το Περού — οι τρεις χώρες διασχίζονται από την οροσειρά των «Ανδεων» — έχουν απαγορεύσει το κυνήγι των «τσιντισίλα» και την εξαγωγή των δερμάτων τους. Το μέτρον αυτό, είχε συνέπεια ν' ακριβήναι ακόμα περισσότερο η τιμή της γούνας «τσιντισίλα», ώστε ένα επανωφόρι να στοιχίζει αστρονομικά ποσά. Μπορεί να πη κανένας, ότι μια γούνα «τσιντισίλα» άξιζε, τότε, το βάρος της σε χρυσάφι.

Ωστόσο, πριν από λίγα χρόνια, ένας Αμερικανός μετέφερε πέντε ζευγάρια «τσιντισίλα» στην Καλιφόρνια και έπειτα να τα πολλαπλασιάσει. «Ετσι, σήμερα, πολλοί Αμερικανοί τρέφουν «τσιντισίλα», αλλά και πάλιν οι γούνες αυτές είναι πανάκριβες, γιατί ένα «τσιντισίλα» στοιχίζει τουλάχιστο 300 δολάρια και για ν' γίνει ένα γούνινο πανωφόρι χρειάζονται 100 ως 150 ζώα.

Το δέρμα του «τσιντισίλα», που είναι κάτασπρο, γκριζοκίτρινο, όταν το ζώο κινείται. Είναι λεπτό και ελαφρό, αλλά θερμότατο.

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟ ΣΠΙΡΤΟ

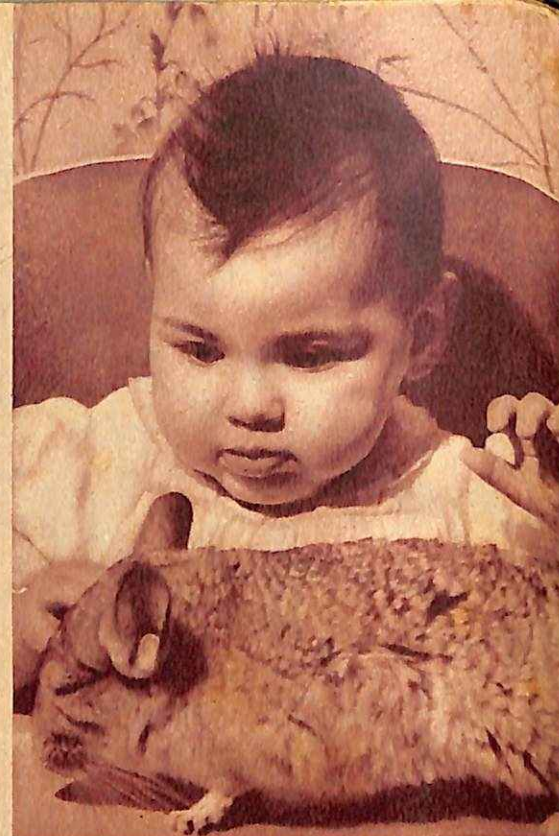
Είμαι το φθηνότερο προϊόν της βιομηχανίας και συγχρόνως το πιο χρήσιμο. Όλα τα νοικοκυριά, ακόμη και των πιο πρωτόγονων λαών, με γνωρίζουν. Σε μερικές, μάλιστα, περιοχές της Αφρικής, οι ιθαγενείς με χρησιμοποιούν για νόμισμα, που ισοδυναμεί με... 20 δραχμές.

Εφευρέτης μου, είναι ο Γάλλος χημικός Μπερτολλέ, που παρατήρησε, στα 1806, πως το χλωρικό κάλι, όταν βουτηχτεί σε θειικό οξύ, μπορεί ν' ανάψει εύφλεκτες ύλες. Στα 1812, ο χημικός αυτός, κατεσκεύασε τα πρώτα «καταδυτικά σπέρτα», δηλαδή ξυλάκια, που είχαν στην άκρη τους λίγο «χλωρικό». Τα σπέρτα αυτά, άναβαν, όταν τα βουτούσε κανείς σε θειικό οξύ.

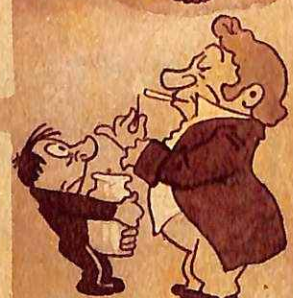
Η νέα εφεύρεσις, όμως, δεν είχε μεγάλη επιτυχία, γιατί, εκτός από το κουτί με τα σπέρτα, ο κάτοχός τους έπρεπε να κουβαλάει μαζί του κι' ένα φιαλίδιο θειικού οξέος, πολύ επικίνδυνο ύγρο: είναι το γνωστό σ' όλους διτρί-όλι. Τα πρώτα πρακτικά σπέρτα δόθηκαν το 1843, όταν, αντί χλωρικού, χρησιμοποίησαν φώσφορο.

Τα «μετά θείου και φωσφόρου» σπέρτα άναβαν αν τα έτριβες πάνω σε τραχεία επιφάνεια και γι' αυτό ήταν πολύ επικίνδυνα. Επειδή δε η εργασία για την παραγωγή τους ήταν ανθυγιεινή — οι εργάτες αναγκάζονταν να εισπνέουν τους δηλητηριώδεις ατμούς του φωσφόρου — τα περισσότερα κράτη, απαγόρευσαν τη χρήση τους στα 1903.

Σήμερα, χρησιμοποιούνται τα «σοουδικά» λεγόμενα σπέρτα, που κατασκευάζονται σε πολλές χώρες. Ορισμένα, μάλιστα, κράτη, όπως η Ελλάδα, η Γερμανία κ. α., έχουν μονοπωλήσει τα σπέρτα. Το ένα άκρο αυτών των σπέρτων αλείφεται με μίγμα θείου και αντιμονίου και χλωρικού καλίου. Αναφλέγονται με την τριβή στα πλάγια του κουτιού, που φέρουν ειδικό επίχρισμα. Η ποσότης της ξυλείας που απαιτείται για την παραγωγή σπέρτων, έρχεται δεύτερη μετά από εκείνην που χρειάζεται για χαρτί εφημερίδων.

Πολλά παιδιά θα ήθελαν ένα μικρό, χαριτωμένο «τσιντισίλα» για ν' παίξουν. Ωστόσο, είναι πάρα πολύ ακριβό και πολύτιμο παιχνίδι για τα παιδικά χέρια.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΥ

1208 Ούτε οι άλλοι δρῆκαν το πράγμα άστέιο και άσήμαντο, όταν, το ίδιο πρωί, τους το είπε ο Δημήτρης.

Αφήνοντας τη Μυρτώ, είχε πάει κατ' ευθείαν στο διαμέρισμα του Μακρή. Ο δημοσιογράφος είχε μόλις ξυπνήσει — ή ώρα ήταν περασμένες δέκα — και τριγύριζε άχτένιστος και νυσταγμένος ακόμη στο μικρό σπιτάκι, πίσω απ' το Μουσείο.

Είδοποίησαν άμέσως τον Μπέκα, που ήρθε σε λίγη ώρα.

— Δεν είναι άδύνατο, είπε, κι' ύστερα δεν έχουμε τίποτε καλύτερο να κάνουμε. Άς δοκιμάσουμε.

— Έτσι νομίζω, είπε ο Μακρής.

— Θα το αναλάβω εγώ.

— Πότε;

— Σήμερα κιόλας.

Ο Μπέκας κατέβηκε στον Πειραιά. Σύντομα εξήγησε στον άστυνόμο του τη ματος τί ήθελε. Ο άλλος ήταν φίλος του και προθυμοποιήθηκε να τον βοηθήσει.

Το καφενείο δρέθηκε εύκολα. Ήταν ένα μικρό δρώμικο μαγαζί στα Ταμπουρία. Ο Μπέκας έφτασε εκεί μαζί μ' έναν αρχιφύλακα με πολιτικά που του έδωσε ο συνάδελφός του.

Όταν μπήκαν στο καφενείο, στη μικρή αίθουσα δε βρίσκονταν παρά μερικοί τύποι, που έπαιζαν το κυριακάτικο τάβλι τους.

Καθώς έπιναν τον καφέ που είχαν παραγγείλει, ο αρχιφύλακας, σκύβοντας προς τον Μπέκα, ψιθύρισε:

— Ο καφετζής είναι δικός μας. Λιγάκι λαθρέμπορος, λιγάκι κλεπταποδόχος, μα άνθρωπος που μας έχει ανάγκη και μας βοηθά.

— Εν τάξει.

Τον φώναξαν. Ο άλλος γνώριζε τον άστυνομικό.

— Μπορούμε να μιλήσουμε; ρώτησε ο αρχιφύλακας.

— Όσο θέλεις.

Τραβήχτηκε σ' ένα μικρό δωματάκι, που ήταν στο βάθος του καφενείου κι' οι άστυνομικοί τον άκολουθήσαν σε λίγο.

Ο Μπέκας έβγαλε την εφημερίδα. Του έδειξε την άγγελία.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Την νύχτα που ο Μακρής προσπαθεί να κερδίσει την θούβια του άστυνόμου Μπέκα κι' ο Δέλλιος κουνιγιά τον άνθρωπο με την τραγιάσκα, ο Δημήτρης συναντά την Μυρτώ. Ύστερα από μια παρεξήγηση, που τον τρελλαίνει από ζήλεια, της μιλά για την άγάπη του. Οι δυο νέοι είναι εύτυχιμένοι. Την άλλη μέρα ο Μπέκας έρχεται σ' έπαφή με τους τρεις φίλους. Πρέπει να προλάβουμε τον άνθρωπο με την τραγιάσκα — λέει — πριν απ' τον άλλον. Αν ο δολοφόνος μ'ας προλάβει, θα τον σκοτώσω, για να εξαφανισθόν τον τελευταίο άνθρωπο που τον ξέρει. Σε λίγες μέρες η Μυρτώ δ'αδάζει μια παράδοση άγγελία στις εφημερίδες. Ο άνθρωπος που έχασε τον Σωτήρη άς τηλεφωνήσει, αν τον βέλη στο κτλ. Ο αριθμός είναι του τηλεφώνου ενός μικρού καφενείου.

— Τί ξέρεις γι' αυτό;

Ο άνθρωπος έμεινε έκπληκτος.

— Τίποτε.

— Δεν την έβαλες εσύ;

— Όχι.

— Δεν ξέρεις ποιός την έβαλε;

— Όχι.

Ο Μπέκας τον κύτταξε με ύποψία. Ο αρχιφύλακας έπενέβη.

— Ο Άποστόλης δε λέει ψέμματα.

— Τότε;

Κι' όμως αυτό ήταν το τηλέφωνο του καφενείου. Δεν μπορούσε να γίνεται λάθος. Ο αριθμός ήταν ο ίδιος.

— Ποιόν άλλος έχεις εδώ; ρώτησε έξαφνα ο Μπέκας.

— Ένα γκαρσόνι μόνο, είπε ο άνθρωπος.

— Πού είναι τώρα;

— Τον έχω στείλει σε μια δουλειά. Θα γυρίσει.

— Θα περιμένουμε.

Βγήκαν στην αίθουσα και κάθισαν σ' ένα τραπέζι. Το καφενείο ήταν φτωχό, δρώμικο και άτερήγραπτα θλιβερό.

Ο αρχιφύλακας είπε:

— Λέτε να είναι ο άλλος;

— Δεν είναι δυνατόν να μην είναι.

Πέρασε έτσι κάμποση ώρα. Δυο — τρεις φτωχοί διάβολοι μπήκαν στο μαγαζί. Στο τέλος το γκαρσόνι φάνηκε. Φορούσε ένα λεωμένο άσπρο πουκάμισο, πέδιλα στα ξυπόλυτα πόδια του και είχε άχτένιστα τα μαλλιά του. «Δε θάκανε για τη Μεγάλη Βρετανία», σκέφτηκε ο Μπέκας και χαμογέλασε για το άστέιο που χάρισε στον έαυτό του.

Οι δυο άστυνομικοί έμειναν άκίνητοι παρακολουθώντας τον. Έξαφνα το τηλέφωνο χτύπησε. Το γκαρσόνι έτρεξε κατ' ευθείαν για το άκουστικό.

— Είναι για σένα, είπε στον καφετζή. Γύρισε στον πάγκο και δάθηκε να τον σκουπίσει με μια δρώμικη πετσέτα.

Ο Μπέκας χτύπησε τα χέρια.

— Φίλε, φώναξε.

Το δρώμικο γκαρσόνι ήρθε χωρίς να διατάξει.

— Διαταγές.

Ο Μπέκας είπε:

— Μπορούμε να κουβεντιάσουμε λιγάκι;

Ο άνθρωπος τινάχτηκε. Κύτταξε τους δυο ξένους φιλόποπτα. Από κοντά ήταν πιο θλιβερός και πιο δρώμικος.

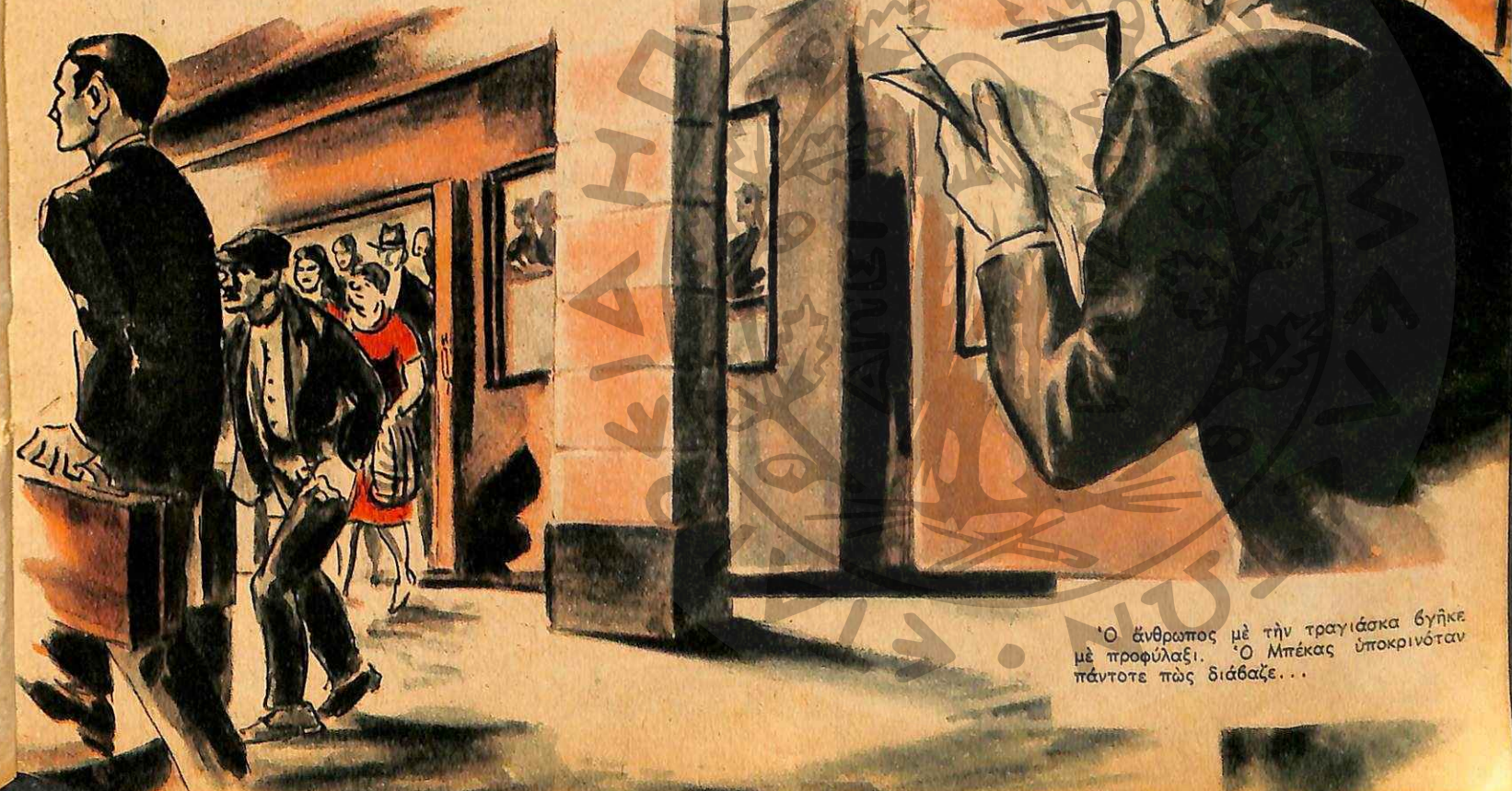
— Τί έχουμε να πούμε; είπε μ' αυθάδεια.

— Κάμποσα πράγματα. Πώς σε λένε;

Ο άλλος δεν καταλάβαινε.

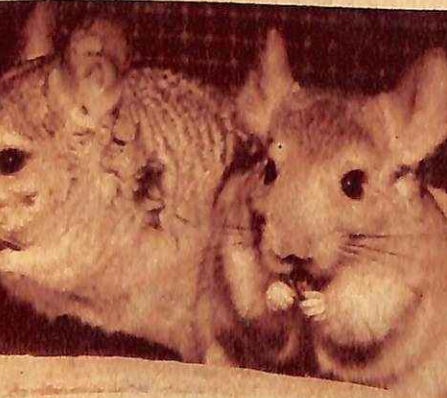
— Χρήστο, είπε.

Ο αρχιφύλακας έμεινε σιωπηλός. «Άφηνε κάθε πρωτοβουλία στον άνωτερό του.

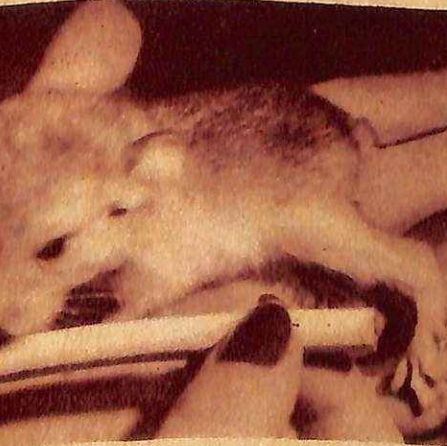

Ο άνθρωπος με την τραγιάσκα βγήκε με προφύλαξη. Ο Μπέκας ύποκρινόταν πάντοτε πως διάβαζε...

Η ύπερπολυτελής αυτή γούνα είναι καμωμένη από 103 «τσιντισίλα». Για την τιμή κρατήστε την άναπνοή σας. Κοστίζει, μόνον... 30.000 δολάρια! Άλλά τα άξίζει.

Η Σούζη και ο Μάικ παίρνουν το καθημερινό τους «άμμόλουτρο». Τα πολυτιμα αυτά τρωκτικά, για ν' διατηρήσουν το τρίχωμά τους, έχουν ανάγκη αυτού του λουτρού.

Ένα νεογέννητο «τσιντισίλα», δεν είναι μεγαλύτερο σε μήκος, από ένα τσιγάρο. Το τρίχωμά του μοιάζει με μετάξι και θέλει ιδιαίτερη προσοχή.

— Κάθισε, Χρήστο, είπε ο Μπέκας χαμογελαστός.

Το βρώμικο γκαρσόνι έμενε πάντα δροθιο, διαταχτικό.

— Κάθισε, είπε.

— Ο άλλος κάθισε στην άκρη της καρέκλας. Τί γύρευαν απ' αυτόν;

— Λοιπόν, Χρήστο; Πώς πάει η δουλειά;

— Καλά, αυτό το άνθρωπος, ξέροντας πως

δεν ήταν από τους ενδιέφερε.

— Ο Μπέκας μίλησε ήρεμα. Η φωνή του ήταν ήσυχη, χαμηλή, μα τα μάτια του είχαν καρφωθή δυνατά στα μάτια του άλλου.

— Μπράβο. Κι' ο Σωτήρης τί γίνεται;

Μια κίνηση πέρασε απ' το πρόσωπο του άλλου, κάτι σαν κύμα σε ήσυχη λίμνη, κι' έσβησε απότομα.

— Ποιός Σωτήρης;

— Ο Μπέκας χαμογέλασε.

— Ξέρεις ποιός...

— Ο άνθρωπος σήκωσε τους ώμους.

— Δεν ξέρω κανένα, Σωτήρη.

— Ο αστυνομός έβγαλε τα τσιγάρα του.

— Άνοιξε το κουτί του μπροστά στον άλλο.

— Τσιγάρο;

— Ο Χρήστος έμεινε για μια στιγμή αμήχανος. Ύστερα πήρε το τσιγάρο που του προσφερόταν.

— Ο Μπέκας έβγαλε τον φηνό αναπτήρα του.

— Λοιπόν, τί γίνεται ο Σωτήρης;

— Δεν ξέρω κανένα Σωτήρη.

— Τσάκ. Η μικρή φλόγα απ' τον αναπτήρα τινάχτηκε.

— Ο Μπέκας έδωσε φωτιά στον άλλον. Την ώρα που το γκαρσόνι έσκυβε για ν' ανάψει, είπε:

— Τον ξέχασες;

— Δεν τον ξέρω.

— Ο Μπέκας άναψε το δικό του τσιγάρο.

Μια βαρειά σιωπή απλώθηκε. Ο αρχιφύλακας παρακολουθούσε χωρίς να μιλά.

— Ο τρόπος του αξιωματικού του τον ενδιέφερε.

— Τσάκ. Ο φηνός τενεκεδέσιος αναπτήρας

έκλεισε. Ο Μπέκας έγειρε πίσω στην καρέκλα του.

— Τράβηξε μια θαδικιά ρουφηδιά και την άφησε να φύγει ήδονικά από το στόμα του.

— Ο Χρήστος παρακολουθούσε, αλλά ήταν φανερό πως ήταν ανήσυχος.

— Πέρασαν έτσι κάμποσα δευτερόλεπτα. Στο τέλος ο Μπέκας είπε:

— Κρίμα.

— Ο άλλος τον ρώτησε με τα μάτια. Ο Μπέκας ρούφηξε ακόμα μια φορά το τσιγάρο του.

— Κρίμα, είπε. Πίστευα πως θα τελειώναμε, χωρίς να αναγκαστούμε να σε πάρουμε στο τμήμα.

— Αφού, όμως, θέλεις...

— Γύρισε στον αρχιφύλακα:

— Πάρτον. Μέσα θα τον βοηθήσουμε να θυμηθεί.

— Ο αρχιφύλακας έκανε να σηκωθεί. Ο άλλος τινάχτηκε.

— Άστυνομικοί είστε;

— Τόξερε πως είναι από την πρώτη στιγμή.

— Ο Μπέκας χαμογέλασε ειρωνικά:

— Όποτε δεν το κατάλαβες;

— Όχι.

— Τα μάτια του αστυνομίου γελοούσαν. «Το ξέρεις πως δεν το πιστεύουμε», έλεγαν, «αλλά δεν πειράζει».

— Και τώρα που τ'μαθαρες; Μήπως τον θυμήθηκες τώρα τον Σωτήρη;

— Ο άλλος σήκωσε τους ώμους:

— Ξέρεις έννοιες. Δέ μ' ενδιαφέρουν έμένα. Τί θέλετε;

— Τον θυμήθηκες;

— Ναί.

— Ποιός είναι;

— Ένας φοκαράς. Δεν ξέρω το επίθετό του.

— Σωτήρη τον ξέρω. Δουλεύει τότε - πότε στο λιμάνι. Περνά από δω, όταν είναι χαρτζηλικιωμένος και πίνει κανένα καφέ.

— Ο Μπέκας κύτταξε το γκαρσόνι στα μάτια.

— Λες αλήθεια, Χρήστο;

— Γιατί να μ'η πω;

— Τον ξανακύτταξε. Έλεγε αλήθεια. Έβγαλε την εφημερίδα με την άγγελία από την τσέπη του.

— Αυτό το ξέρεις;

— Ναί.

— Τί είναι;

— Ο άλλος δέ φαινόταν να θέλει να κρύψει τίποτε.

— Άπ' τ' άνοιχτό παράθυρο, ή άνοιξιάντι-

— Είχε μια δουλειά με κάποιον κύριο. Τον έχασε. Δημοσίευσε την άγγελία για να τον βρή. Μούπε νάχω το νού μου και κάτι θα βγύ. Άν ο κύριος τηλεφωνούσε θα τον είδοιούσα.

— Πού;

— Θα περνούσε ο ίδιος από δω.

— Τηλεφώνησε κανείς;

— Όχι ακόμα.

— Ο Μπέκας γέλασε.

— Για το καλό το δικό σου ελπίζω, Χρήστο, πως δέ λες ψέματα.

— Ο άλλος κατάλαβε πως ή κουβέντα είχε τελειώσει. Σηκώθηκε.

— Δέ θέλω τραδήγματα με την άστυνομία.

— Τώρα ο Μπέκας ήταν σοβαρός.

— Θα το δούμε. Και τσιμουδιά.

— Ο άλλος κατάλαβε πως ή κουβέντα είχε τελειώσει. Σηκώθηκε.

— Τίποτε άλλο;

— Τίποτε.

— Έφυγε. Ο Μπέκας έμεινε μόνος με τον αρχιφύλακα. Του έδωσε τις οδηγίες του.

— Ο αρχιφύλακας θαμεινε εκεί.

— Πρόσεχε τον.

— Άν φανή αυτός ο Σωτήρης; ρώτησε ο άλλος.

— Μην τον πειράξης. Προσπάθησε μόνο να μ'η τον χάσεις.

— Τούδωσε το τηλέφωνο της «Πρωϊνής».

— Ο καταστηματοάρχης ήρθε κοντά τους.

— Έν τάξει;

— Έν τάξει.

— Ο Μπέκας χαιρέτησε με χειραψία τον αρχιφύλακα. Στο δρόμο μελετούσε το ζήτημα.

— Άν ο άλλος τηλεφωνούσε, κάτι θα μπορούσε να γίνη. Μα θα τηλεφωνούσε άρα γε;

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΕΙΧΑΝ περάσει κι' άλλες δυο μέρες κι' ο δολοφόνος δεν είχε φανή. Ο αρχιφύλακας έμενε πάντα στο μικρό καφεενδάκι. Τις ώρες που έπρεπε να λείπει, υπήρχε πάντοτε κάποιος άλλος για να τον αντικαθιστά. Τηλεφωνούσε τακτικά στην «Πρωϊνή».

— Την τρίτη μέρα φάνηκε ή πρώτη πρόσδος.

— Ο άνθρωπος με την τραγιάσκα είχε φανή. Ο αρχιφύλακας το τηλεφώνησε.

— Έμεινε έξω από το καφεενείο και φώναζε τον Χρήστο. Τον ρώτησε αν ήρθε το τηλεφώνημα.

— Όχι; Θα έλυσαστε τον άνθρωπο;

— Ήταν κι' αυτό κάτι. Τούλάχιστο ο άνθρωπος με την τραγιάσκα είχε φανή.

— Το νού σου στο Χρήστο, τού είπε ο Μπέκας απ' το τηλέφωνο.

— Άν το γκαρσόνι ή ή τίποτε, χαθήκαμε.

— Δέ θα πη, τον δεβαίωσε ο αρχιφύλακας. Κατάλαβε καλά πως θα το πληρώσει.

— Τό νού σου.

— Έν τάξει, κύριε άστυνόμε.

— Όταν το τηλέφωνο έκλεισε, ο Μπέκας γύρισε στους φίλους του.

— Ο άλλος λέτε να φανή; ρώτησε ο Δημήτρης με άγωνία.

— Ίσως. Δέ μάς μένει, παρόι να περιμένουμε. Στο κάτω - κάτω της γραφής, έχουμε αυτόν τον Σωτήρη, τον άνθρωπο με την τραγιάσκα.

— Άν χορησιώση για δόλωμα, ακόμη καλύτερο. Όπωσδήποτε κάτι θα μάθουμε απ' αυτόν. Τον έχουμε τώρα στα χέρια μας.

— Ο Δέλλιος κινήθηκε στην καρέκλα του.

— Ο αστυνομός γύρισε σ' αυτόν.

— Πάε;

— Όχι. Δεν είχε πη τίποτε. Κι' όμως, από το βρόδυ εκείνο που είχε την κουβέντα με τον άνθρωπο με την τραγιάσκα, ή ιδέα θέρεινε μέσα του.

— Ο άνθρωπος με την τραγιάσκα δεν ήξερε το δολοφόνο ως εκείνη τη στιγμή. Μα από κείνη την στιγμή, τότε που ο Δέλλιος του είχε δείξει τις φωτογραφίες της «Πρωϊνής», τον ήξερε.

— Η ιδέα ήταν τρελή, ήταν έξω από κάθε λογική, μα είχε καρφωθή στο μυαλό του και δυνάμωνε μέσα με τη μέρα.

— Ο Δέλλιος θυμόταν την άστραπη στο βλέμμα του ανθρώπου με την τραγιάσκα, καθώς κυττούσε τις φωτογραφίες. Δεν είχε κρατήσει παρά ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου. Μα ο Δέλλιος πρόλαβε να τη δη. Τού είχε δει-

ζει τον Καραντζόγλου. Τον ρώτησε.

— Είναι αυτός;

— Ο άνθρωπος είχε κυττάξει τη φωτογραφία.

— Όχι, είπε, άμέσως. Με σιγουριά.

Κι' ύστερα το βλέμμα του είχε σταματήσει, για τόσο όμως λίγο, στην άλλη φωτογραφία.

— Ήταν μια ιδέα που δέ θα τολμούσε να την πη, αλλά μια ιδέα που δυνάμωνε κάθε μέρα μέσα στο μυαλό του.

— Ο Μπέκας ρώτησε:

— Πιστεύεις, Μπέκα, πως ο άνθρωπάκος ξέρει ποιός είναι ο δολοφόνος;

— Ο Μπέκας απάντησε ήσυχα:

— Την ταυτότητα του ίσως όχι. Ξέρει όμως τον ίδιο. Άν δεν ξέρη το όνομά του, μπορεί να τον περιγράψω. Κι' αυτό είναι που φοβάται ο δολοφόνος. Γι' αυτό πιστεύω πως θα τηλεφωνήση.

— Ο άνθρωπάκος σάθηκε χρειάζεται. Για να τον κάνει να σωπάση.

— Κι' ο άλλος; Ο άλλος γιατί τον ζήτη;

— Τότε μίλησε ο Δέλλιος.

— Ίσως για να τον εκδιώξη. Έγώ πιστεύω πως τον ξέρει. Ξέρει ακόμα και ποιός είναι. Και τ' όνομά του. Άλλά δέ θα το πη. Άν έχω δίκιο, ο άνθρωπάκος μας βασίζεται σ' αυτό για να γίνη πλούσιος. Δέ θα μιλήση ότι κι' αν του κάnete. Γι' αυτό τον ζητά. Για να τον εκδιώξη.

— Οι άλλοι έμειναν σιωπηλοί. Ο Μπέκας είπε:

— Μπορεί.

— Ο Δημήτρης δέν κρατήθηκε. Όλο αυτό το μυστήριο που έμοιαζε ταινία κινηματογράφου, τον ευύριζε.

— Ποιός είναι, ποιός είναι, ποιός είναι; Μά, ποιός άλλος, απ' αυτόν το Νέστορα Καραντζόγλου. Άποκλείσαμε όλες τις άλλες πιθανότητες. Μπορεί νάναι άλλος;

— Με το αιώνια γαλήνιο ύφος του και με την σιγανή του φωνή ο Δέλλιος είπε:

— Μπορεί.

— Ποιός;

— Ο Δέλλιος σήκωσε τους ώμους.

— Κάποτε θα το μάθουμε.

— Ο Μπέκας γύρισε και κύτταξε στα μάτια αυτόν τον άδύατο άνθρωπο με το ξύπνιο πρόσωπο. «Αυτός κάτι έχει στο νού του», σκέφτηκε. Μα δέν είπε τίποτε.

ΔΕΝ υπάρχει τίποτε χειρότερο απ' το να περιμένεις κάτι που είναι τόσο σημαντικό, κι' όμως να μ'η μπορείς να κάνης τίποτε για να έπιστεύσης αυτό το κάτι.

Οι φίλοι μας δέν μπορούσαν να κάνουν τίποτε άλλο απ' το να περιμένουν. Και περιμέναν.

— Ο Δέλλιος σιωπηλός, ο Μαρκής θορυβώδης κι' άνυπομονας, ο Μπέκας φαινομενικά ήσυχος κι' ο Δημήτρης σε μια ύπερντασι που έσπαζε τα νεύρα.

— Δεν μπορώ άλλο.

— Η Μυρτώ τον κύτταξε στα μάτια μ' άγάπη.

— Ήταν μαζί στο μικρό καλοβαλμένο διαμερισμάκι της. Ήταν ξαπλωμένη, όπως συνήθως στα πόδια του και τον τύλιγε ολόκληρο με την ζέστα του άγαπημένου της βλέμματος.

— Δέ μ' μπορώ.

Είχε άνάψει το τρίτο κατά συνέχεια τσιγάρο. Η νέα γυναίκα τού το πήρε απ' το στόμα και κάπνισε. Περισσότερο για να τον γλιτώση από την αλλεπάλληλη νικότη, και λιγώτερο γιατί ήθελε να καπνίση ή ίδια.

— Είδες τον πατέρα σου; ρώτησε.

— Τόν είδα.

— Πώς είναι;

— Ο Δημήτρης τινάξε τα χέρια του θυμωμένα:

— Περιμένει. Κι' αυτός περιμένει. Πίσω απ' τα σίδερα, σ' ένα κελλί, συντροφιά με καταχραστες και λωποδύτες.

— Η Μυρτώ τού χαίδεψε το χέρι.

— Ήσυχασε.

— Της χαμογέλασε. Έσκυψε και τη φίλησε στην άκρη της μύτης.

— Είμαι άνυποφόρος.

— Είσαι γλυκύς.

— Μεί συγχωρείς.

— Έγειρε το κεφάλι στα γόνάτα του.

— Όλα θα τελειώσουν, τού είπε.

— Την κύτταξε άπογοητευμένα.

— Πότε;

— Άπ' τ' άνοιχτό παράθυρο, ή άνοιξιάντι-

κη Άθήνα έστελνε τ' άρώματά της στο μικρό δωμάτιο.

— Μυρτώ. Μόνο μπελάδες είχες μαζί μου.

— Πάψε!

— Μυρτώ.

— Είσαι πρελλός. Ό πιο άγαπημένος, ο πιο γλυκύς πρελλός που έχω γνωρίσει.

— Την φίλησε.

ΚΙ' Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ φάνηκε. Το τηλέφωνο χτύπησε στη «Συνάντησι» στις έντεκα το πρωί.

— Ο Χρήστος, το βρώμικο γκαρσόνι, έτρεξε. Ο αρχιφύλακας σάθηκε δίπλα του, κυττάζοντάς τον με σημασία.

— Η φωνή ήρθε από μακριά. Άλλαγμένη.

— Τόν Σωτήρη.

— Δεν είναι εδώ.

— Ο άλλος, στην άλλη άκρη του σύρματος, έμεινε για μια στιγμή σιωπηλός. Το γκαρσόνι κατάλαβε πως θάκλεινε.

— Έδώ ένας φίλος του, είπε, που περιμένει το τηλέφωνημά.

— Ο άλλος έμεινε πάλι για μια στιγμή σιωπηλός. Ύστερα ή φωνή ήρθε πάντοτε σθημένη και χαμηλή.

— Την ίδια ώρα να περιμένη αύριο και μεθαύριο στ' άκουστικό. Ο ίδιος, όμως. Μιά απ' αυτές τις δυο μέρες θα του τηλεφωνήσω.

— Καλά.

Το τηλέφωνο έκλεισε πριν το γκαρσόνι τελειώση το «καλά» του. Ο Χρήστος γύρισε στον αρχιφύλακα:

— Αυτός ήταν.

— Τού είπε γρήγορα τί έγινε, μα ο αρχιφύλακας είχε άκούσει ο ίδιος τη συμμιλία.

— Τώρα; ρώτησε το γκαρσόνι.

— Θα περιμένης τον άλλον.

— Πήρε εύθως κατόπιν την «Πρωϊνή». Ο Μπέκας δέν ήταν εκεί.

— Ο αρχιφύλακας ήταν κατατοπισμένος. Τά είπε στο Μαρκή.

— Αύριο. Την ίδια ώρα.

— Έπί τέλους. Κάτι θετικό αρχίζει. Οι τέσσερις φίλοι έμειναν σύμφωνοι σ' αυτό το ίδιο βράδυ.

— Η ιστορία πλησίαζε ίσως στο τέλος της.

— Ήταν τυχεροί. Το ίδιο βράδυ, ο άνθρωπος με την τραγιάσκα φάνηκε. Είχε μια ώρα που είχε άρχισει να νυχτώχε. Αυτή τη φορά, μ'ηκέ μέσα στο καφεενείο.

— Ο αρχιφύλακας διάβαζε την εφημερίδα του.

— Ο άνθρωπάκος δέν τον φημερίδα του.

— Τράβηξε σ' ένα τραπέζι της πρόσεξε. Τράβηξε σ' ένα τραπέζι της γωνίας και κάθισε.

— Ήταν ντυμένος πάντοτε με το ίδιο παλιό χακί πουκάμισο και φορούσε την αιώνια τραγιάσκα του.

— Ο Χρήστος τον πλησίασε.

— Ένα ούζο, είπε ο άνθρωπάκος.

— Το βρώμικο γκαρσόνι τού τόφερε. Πίσω από την εφημερίδα του ο αρχιφύλακας δέν έχανε ούτε μ'η κινήσι τους. Σκύβοντας για ν' άφήση το ούζο, ο Χρήστος ψιθύρισε:

— Τηλεφώνησε.

— Ο άλλος έμεινε ήσυχος. Τά χείλη του σχεδόν δέν κινήθηκαν όταν ρώτησε:

— Πότε;

— Σήμερα το πρωί. Στις έντεκα. Είπε να περιμένω μόος σου στο τηλέφωνο την ίδια ώρα αύριο και μεθαύριο.

— Καλά.

— Ο άνθρωπάκος πλήρωσε. Ύστερα ήπιε το ούζο του.

— Έφερε μια φορά ακόμα το βλέμμα του γύρω. Για ένα λεφτό το σταμάτησε στον αρχιφύλακα.

— Εκείνος έμεινε άδιάφορος. Έν τάξει σκέφτηκε ο άνθρωπος με την τραγιάσκα «δέν με προ- σέχει». Κατόπιν σηκώθηκε άργά και πέρασε την αίθουσα. Στην πόρτα κοντοστάθηκε λίγο. Ύστερα χάθηκε στη νύχτα.

ΤΗΝ ίδια νύχτα ο Μπέκας κατέθηκε στον Πειραιά.

— Ήταν ή μεγάλη ώρα. Άν κι' αυτή τη φορά τον έχαναν, θα τον έχαναν όριστικά. Ξέροντας πως τον παρακολουθούσαν πιά, θα φρόντιζε να μ'η δώση για καιρό κανένα σημάδι ζωής.

Οι συνάδελφοι του τού Πειραιώς υπήρξαν πρόθυμοι. Άν πραγματικά αύριο ο δολοφόνος τηλεφωνούσε, δέ θάπρεπε να χάσουν από τα μάτια τους τον άνθρωπο με την τραγιάσκα. Ο αρχιφύλακας μόνος

δέν μπορούσε τώρα να κάνη τίποτε. Χρειάζονταν πολλοί. Τά κανόνισαν.

— Η νύχτα υπ

— Καλά, άκούστηκε ή βαρεία φωνή του άστυνόμου Μπέκα.

Μόλις ο Μπέκας άφησε τó άκουστικό, γύρισε στους φίλους του.
— Έρχεται έδώ, είπε. 'Η συνάντησις φαίνεται θά γίνη στην 'Αθήνα. 'Ο Πειραιάς έγινε επικίνδυνος γι' αυτόν.

Χαμογέλασε.
— Πάω νά τόν περιμένω στο σταθμό.
'Ο Δημήτρης έκανε νά πάη κοντά του. 'Ο άστυνόμος τόν έκοψε με μιά χειρονομία.

— 'Οχι έσείς. Σας ξέρει από την άλλη φορά. Θα πάω μόνος.

Έφτασε στο σταθμό τού ηλεκτρικού σέ λίγα λεπτά. Οι άνθρωποι τού ειδοποιημένοι τόν περίμεναν. Τό τραίνο δέν είχε φτάσει ακόμα. Δέ μίλησε σέ κανένα.

Έξαφνα άκούστηκε ό θόρυβος από την άμαξοστοιχία πού έρχόταν.

Ο άνθρωπος με την τραγιάσκα βγήκε κυτάζοντας γύρω του με προφύλαξη. 'Ο Μπέκας διάβαζε τά περιοδικά στο περίπτερο. Οι άνθρωποι τού Πειραιά βγήκαν πίσω τού από τó διπλανό δαγόνι. Πέρασαν κοντά στον άνθρωπο κι' άπομακρύνθηκαν άδιάφορα. Τόν είχαν δειξεί.

'Ο άνθρωπος με την τραγιάσκα ανέθηκε στην 'Ομονοιά. 'Η ώρα πλησίαζε έντεκα. 'Ο άνθρωπάκος προχώρησε πρós την Γ' Σεπτεμβρίου. Έξω από την 'Ελλάδα σταμάτησε. Κύτταξε γύρω του. Δέν είδε τίποτε ύποπτο και συνέχισε.

Έφτασε στη στάση τών λεωφορείων 'Αχαρνών. 'Ανέθηκε. 'Ο άνθρωπος πού ανέθηκε πίσω τού δέν είχε τίποτε τó ύποπτο. Τό λεωφορείο ξεκίνησε.

'Ο Μπέκας είδε τούς ανθρώπους τού πού ήταν σκορπισμένοι γύρω. 'Ο ένας είχε άνέβει στο λεωφορείο. Μά έφτανε. Έκανε μιά κίνησι με τó χέρι. Δυό άστυνομικοί ήθσαν κοντά τού. Πήραν ένα ταξί. Τρείς άλλοι έκαναν τó ίδιο.

Τό λεωφορείο τώρα προχωρούσε μ' ένα ταξί πού τó προσπέρασε κι' ένα ταξί πού έρχόταν πίσω τού. Έφτασε στο τέρμα. 'Ο άνθρωπάκος κατέβηκε.

'Ο άλλος φορτωμένος μ' ένα πακέτο ψώνια κατέβηκε πίσω τού. 'Ο άνθρωπος με την τραγιάσκα σταμάτησε και τόν άφησε νά προχωρήσει. 'Ο άστυνομικός με τά ψώνια χάθηκε στο βάθος τού δρόμου.

'Ο άνθρωπος με την τραγιάσκα προχώρησε. Πέρα από τó τέρμα, ένα μικρό ύποπτο καφεενάκι άπλωνε τά τραπέζια τού κάτω από τά δέντρα. Κέντρο γιά έρωτευμένα ζευγάρια χωρίς φωτισμό. 'Ο άνθρωπος μπήκε και κάθισε. 'Η δροσιά ήταν άρκετή και δέν ύπήρχε εκεί παρά ένα ζευγάρι ανθρώπων όχι πολύ νέων.

'Ο Μπέκας άπλωσε τούς άστυνομικούς τού γύρω. Θά ήταν επικίνδυνο νά προχωρήσουν πιο πολύ.

Κύτταξε τó ρολόι τού. Έντεκα και κάτι. Είχαν μιά ώρα ακόμα. Οι άνθρωποι τού στέκονταν πολύ μακριά. 'Ο δολοφόνος θά μπορούσε νά ξεφύγει. 'Αν, όμως, πλησίαζαν, μπορούσαν νά τά χαλάσουν όλα.

Σκέφτηκε νά πάη νά καθίση μόνος στο μικρό καφεενάκι, κάτω άπ' τά δέντρα. 'Ηταν επικίνδυνο. Ένας άντρας μόνος σ' αυτό τó κέντρο τών έρωτευμένων θά ήταν ύποπτος. Έμεινε χωμένος στη θέση τού, σέ μιά γωνία άρκετά μακριά.

Οι άστυνομικοί, άλλωστε, κυριαρχούσαν στο δρόμο. 'Απ' όπου κι' άν έρχόταν ό άλλος, θά περνούσε μπροστά τούς. Δέ φαινόταν κανείς. Ξαγκυττάζε τó ρολόι τού. Έντεκα και μισή. 'Ακόμα μισή ώρα.

Προσπάθησε μέσα στο σκοτάδι νά διακρίνη τόν άνθρωπο με την τραγιάσκα. Καθόταν δίπλα σ' ένα τραπέζακι, κάτω άπ' δέντρα. Οι άνθρωποι τού περίμεναν σκορπισμένοι.

Και τότε ό δολοφόνος φάνηκε. Έρχόταν από κεί πού δέν τόν περίμεναν. Μέσα άπ' τó μικρό καφεενάκι. Προχώρησε πρós τó μέρος τού ανθρώπου με την τραγιάσκα. Μέσα στο σκοτάδι ό Μπέκας προσπάθησε νά διακρίνη τά χαρακτηριστικά τού. Δέν τó κατάφερε. Δέν είδε παρά τó ψηλό τού άνάστημα και μιά ρεμπτούπλικα βαθεία φορεμένη.

'Ο άνθρωπάκος τόν είδε και σηκώθηκε.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

'Ο Μπέκας έγνεψε στους ανθρώπους τού. Έμεναν δυο άκίνητοι και σιωπηλοί, με τά μάτια καρφωμένα στους δυό άνδρες. Δέν μπορούσαν νά άκούν τί έλεγαν, μά καλά. 'Ο άγνωστος στεκόταν πάντοτε όρθιος. 'Ο άνθρωπάκος, δίπλα τού, είχε σήτους έδλεπαν, μέσ' στο σκοτάδι, άρκετά κωθή κι' αυτός. Πλάι στον ψηλό δολοφόνο φαίνόταν μικρός, κωμικά μικρός. Μιλούσαν. 'Ο Μπέκας έρριξε μιά ματιά στους ανθρώπους τού. Περίμεναν όλοι ένα νόμά τού. Και τότε άκουσαν την κραυγή...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ με την τραγιάσκα είχε ξαφνιαστή. Περίμενε κι' εκείνος τόν άλλον από τó δρόμο. 'Η εμφάνισις τού, μέσα από τó μικρό καφεενάκι, ήταν άπροσδόκητη. Γιά μιά στιγμή, όπως τόν είδε νά προχωρή πρós τó μέρος τού, αισθάνθηκε πώς χάνει τó θάρρος τού. Όλα όσα είχε άποφασίσει, τού φάνηκαν αυτή τη στιγμή δύσκολα. Τρομερά δύσκολα. Σηκώθηκε και χαμογέλασε. 'Ο άλλος ήταν σιωπηλός και άγέλαστος.

— Με ζήτησες, είπε.

'Ο άνθρωπάκος μουρμούρισε:

— Ναι.

— Γιατί;

— Έλεγα μήπως με χρειασθής. Μιά πού χαθήκαμε...

'Ο δολοφόνος έμενε πάντοτε όρθιος. 'Ο άνθρωπος με την τραγιάσκα αυτή τη συνάντησι. Τό βλέμμα τού άλλου ήταν ψυχρό και έπικίνδυνο. Είπε:

— Ξέρει κανείς πώς ήρθες έδώ;

'Ο άνθρωπάκος διάσπηκε νά άπαντήση:

— Και βέβαια, όχι.

Γιά πρώτη φορά τά χαρακτηριστικά τού δολοφόνου μαλάκωσαν. Χαμογέλασε κι' όλα.

— Λοιπόν...

'Ο άνθρωπάκος κύτταξε τó δμορφο πρόσωπό τού. Σκέφτηκε πώς έπρεπε νά τελειώνη.

— 'Αφεντικό, είπε.

'Ο άλλος τόν κύτταξε. Συνέχισε:

— 'Αφεντικό, πρέπει νά φύγω. Με κυνηγούν.

— Ποιός;

— 'Η άστυνομία.

Τό πρόσωπο τού δολοφόνου σκοτεινίασε πάλι.

— Γιατί;

— Με πιάσαν στο σπίτι σου. Ξέφυγα. Μά με κυνηγούν.

Τού διηγήθηκε γρήγορα γιά την πρώτη συνάντησι τού με την άστυνομία. Δέν είπε λέξι γιά την άλλη. Με τόν Δέλλιο.

— Τότε νά κρυφθής.

'Ο άνθρωπάκος κόμπιασε. 'Υστερα τó άποφάσισε.

— Δέν έχω λεφτά.

'Ο άλλος έκανε νά βάλη τó χέρι στην τσέπη τού. 'Ο άνθρωπος με την τραγιάσκα, τόν έκοψε:

— Χρειάζομαι πολλά λεφτά. Πρέπει νά φύγω μακριά. Στην Αίγυπτο, άν μπορέσω.

'Ο άλλος έμεινε σιωπηλός. 'Ο άνθρωπάκος συνέχισε:

— Πολλά λεφτά.

— Πόσα;

— Χίλιες λίρες.

'Ο άλλος γέλασε. Τό γέλιο τού ήταν ψυχρό, θανάσιμο.

— Τόσα λίγα;

Γιά μιά στιγμή ό άνθρωπος με την τραγιάσκα σταμάτησε. Κύτταξε γύρω τού. Δέν είδε παρά τó ηλικιωμένο ζευγάρι. Γιά μιά στιγμή σκέφτηκε νά φύγη. 'Οχι. Θά τάπαιζε όλα γιά όλα.

— Έχεις έσύ.

'Ο άλλος τινάχτηκε. Κύτταξε τόν άνθρωπο στα μάτια. Συγκρατήθηκε. Με χαμηλή, σφυριχτή φωνή ρώτησε:

— Πώς τó ξέρεις;

— Τό ξέρω.

— 'Η λέξι ήταν σαν σφύριγμα.

— Πώς;

'Ο άλλος μάζεψε όλο τού τó θάρρος.

— Ξέρω ποιός είσαι, είπε.

'Η σιωπή πού άκολούθησε ήταν τέτοια, ώστε άκούστηκε ό ήχος άπ' τά φύλλα τών δέντρων πού κινούσε τó βραδυό αεράκι.

— 'Υστερα ό άλλος μίλησε. Μαλακά, σχεδόν γλυκά:

— 'Ωστε, ξέρεις.

— Ναι.

Χαμογέλασε. Ένα χαμόγελο ψυχρό. 'Ο άνθρωπος με την τραγιάσκα τó αισθάνθηκε νά μπαίνει μέσα τού. Γιά μιά άκομη φορά σκέφτηκε νά φύγη.

— Πώς τάμαθες;

Τό ύφος τού άλλου ήταν τώρα φιλικό. Σχεδόν παιχνιδιάρικο.

'Ο άνθρωπάκος γέλασε κι' εκείνος. Ψεύτικα. Τρομαγμένος.

— Είδα τη φωτογραφία σου στην εφημερίδα. Διάβασα τ' όνομά σου.

— 'Ωστε έτσι. Και θέλεις λεφτά. Πολλά λεφτά...

'Ο άνθρωπος με την τραγιάσκα δικαιολογήθηκε.

— Γιά νά φύγω.

'Ο άλλος ήταν τώρα ήσυχος. Φιλικός.

— Μ' έβιάζεις λιγάκι. 'Ε;

— 'Οχι.

— Λιγάκι.

— 'Αφεντικό...

'Ο άλλος τόν έκοψε:

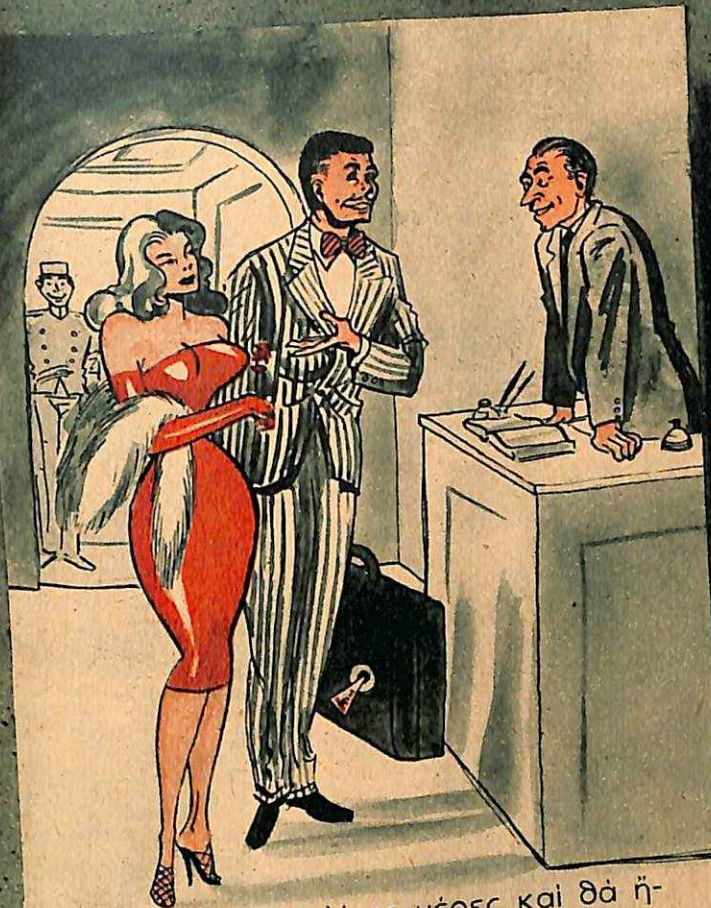
— Έχεις δίκιο. Ξέρεις πολλά και πρέπει νά πληρωθής. Είσαι πιστός φίλος έσύ.

— Σίγουρος.

— Έν τάξει.

Έβαλε τó χέρι στην τσέπη.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

— Φεύγω γιά λίγες μέρες και θά ήθελα νά μού φυλάξετε τά τιμαλφή μου

— Είπα: έχω κλειδώδει έξω, άγάπη μου, ρίξε μου τó κλειδί σου!

Η ΧΟΝΤΡΗ: — 'Αραγε, ποιάν από τις δυό μας σκέπτεται νά ζητήσει;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: — Λοιπόν γράφετε, δεσποινίς: Διά την τρίτην ήμέραν της διαίτης συνιστώ καρότα και μισό κουτάλι μέλι...

Τὸ Ἐγκλήμα τοῦ μετανάστη

ΔΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

στηκε δροντερή ἡ φωνή τοῦ διοικητῆ τοῦ σταθμοῦ Χωροφυλακῆς ἐνωμοτάρχου Γεωργίου Χρυσοχέρη:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἀπευθυνόταν στὸ Θανάση, δείχνοντάς του ταυτοχρόνως ἕνα σχεδιάγραμμα. Μόλις ὁ μετανάστης εἶδε τὸ σχεδιάγραμμα ἔγινε κίτρινος σὰν τὸ λεμόνι. Μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα ἔδωσε μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸν ἐκπρόσωπο τῆς ἐξουσίας, τὸν ἔριξε κάτω λιποθύμιο κι' ὥρμησε πρὸς τὰ χωράφια, πρὶν προφτάσουν οἱ ἐκπληκτοὶ χωρικοὶ νὰ κινηθοῦν.

Σὲ δύο μέρες τὸ ἀπόσπασμα τῆς Χωροφυλακῆς ἔβωσε τὴν συμμορία τοῦ καπετὰν Φέκα, στὴν ὁποία εἶχε καταφύγει ὁ Θανάσης. Κατὰ τὴν συμπλοκή, πού ἐπακολούθησε, ὁ μετανάστης τραυματίστηκε στὸ πόδι, καί, βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ σωθῇ, τίναξε τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα μ' ἕνα πιστόλι.

Οἱ ὑπόνοιες τοῦ Χρυσοχέρη γιὰ τὴν ὁμαδική δολοφονία τῆς οικογενείας τοῦ γέρο Τσέλιου, εἶχαν στραφῇ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἐναντίον τοῦ μετανάστη. Ὁ ἐνωμοτάρχης εἶχε σκεφθῇ — καὶ πολὺ λογικά — ὅτι ὁ μόνος πού εἶχε συμφέρον νὰ πεθάνουν ὅλοι οἱ συγγενεῖς του γιὰ νὰ μείνῃ αὐτὸς μοναδικὸς κληρονόμος τοῦ γέρο - Τσέλιου ἦταν ὁ Θανάσης. Βέβαια, αὐτὴ ἦταν μιὰ τρελλὴ σκέψις γιὰτὶ ὁ Θανάσης βρισκόταν χιλιάδες χιλιόμετρα ἀπὸ ἐ-

κεί, μὰ ἄλλη ἐκδοχὴ δὲν ὑπῆρχε κι' ὅλες του τὶς ἐρευνες ὁ ἱκανὸς ἐκείνος ἐνωμοτάρχης τὴ διηύθυνε πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι. Πραγματικά, λίγες μέρες μετὰ τὴν τραγωδία τῶν ὁμαδικῶν θανάτων βρήκε τυχαία στὰ χωράφια ἕνα σχεδιάγραμμα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ γέρο Τσέλιου μὲ τοπογραφία τῆς γύρω περιοχῆς. Τὸ σχεδιάγραμμα ἦταν λεπτομερέστατο καὶ εἶχε ἀπὸ κάτω ἕνα σωρὸ ἐπεξηγηματικῆς σημειώσεως. Τὸ σχεδιάγραμμα αὐτὸ δὲν ἀνῆκε στὸ γέρο Τσέλιο, ὅπως ἐξακρίβωσε ὁ Χρυσοχέρης. Μὰ τότε τίνας ἦταν; Μὲ τρόπο, γιὰ νὰ μὴ φέρῃ μεγαλύτερη ἀκόμα ταραχὴ στὸ γέρο, ὁ ἐνωμοτάρχης, βρήκε ἕνα παλὸ μθητικὸ τετράδιο τοῦ Θανάση καὶ διεπίστωσε ὅτι ὁ γραφικὸς τὸν χαρακτήρας ἦταν ὁ ἴδιος μὲ τὸν χαρακτήρα τοῦ σχεδιαγράμματος.

Τὸ πράγμα πιά ἦταν ὀλοφάνερο. Ὁ Θανάσης εἶχε δάδει νὰ σκοτώσουν τοὺς συγγενεῖς του γιὰ νὰ κληρονομήσῃ αὐτὸς τὴν τεράστια περιουσία τοῦ παπποῦ του καὶ εἶχε στείλῃ στὸ δολοφόνو πλήρες σχεδιάγραμμα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ κτήματος.

Δυστυχῶς, ὅμως, μὲ τὴν αὐτοκτονία τοῦ Θανάση, παρέμεινε ἀγνωστὸς ὁ φυσικὸς αὐτουργὸς τῆς ὁμαδικῆς δολοφονίας.

Ὁ γέρο - Τσέλιος δὲν μπόρεσε ν' ἀνῆλθῃ καὶ στὸ καινούργιο αὐτὸ πλῆγμα καὶ τὸ ἴδιο δράδου πέθανε ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιάς.

Ν. ΚΕΛΠΕΡΗΣ

Μπορεῖτε ν' ἀπαντήσετε;

1.— Ἐνας σεισμός, μπορεῖ νὰ κἀν τὸ γύρο τοῦ κόσμου;

2.— Πόσων εἰδῶν σεισμικαὶ δονήσεις ὑπάρχουν;

3.— Ὁ σεισμός μεταδίδεται καὶ εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν;

4.— Μὲ πόση ταχύτητα μεταδίδονται τὰ σεισμικὰ κύματα διὰ τοῦ ἐδάφους;

5.— Τί ἀέριο περιέχουν οἱ «τρύπες» τοῦ τυριοῦ;

6.— Ὑπάρχουν ζῶα, πού πετάνε χωρὶς περὰ;

7.— Ποιὸ εἶναι τὸ σχῆμα τῆς τροχιάς τῆς Γῆς, γιὰ ἕναν παρατηρητὴ, πού βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ πλανητικὸ σύστημα;

8.— Πῶς μετροῦμε ἐπιστημονικῶς τὴ δύναμι τῶν σεισμῶν;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Τὸ κτιριακὸν συγκρότημα τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου, ὅπως εἶναι σήμερα, μετὰ τὴν ἀνακαίνισι τοῦ 1930.

Ἐπάνω: Μιά σκηνὴ ἀπὸ τὴν «Ἠλέκτρα» τοῦ Σοφοκλέους. Κάτω: Ἡ μεγάλη μας τραγωδὸς κ. Μαρίας Κοτοπούλη, φωτογραφουμένη μετὰ τοῦ σκηνοθέτου κ. Δ. Ροντήρη καὶ τῶν συνεργατῶν της, μετὰ ἀπὸ τὴν παράστασι τῆς «Ὀρέστειας» τοῦ Αἰσχύλου. Στὸ ἄκρον ἀριστερὰ ὁ κ. Γ. Γληνὸς στὸ «Χειμῶνιάτικο παραμῦθι» τοῦ Σαΐτση. Κάτω δεξιὰ: Ἡ κ. Κατίνα Παξινού καὶ ὁ ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ «Βασιλικοῦ» κ. Θάνος Κωτσόπουλος σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς «Ἠλέκτρας»

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐξήντα ἐξὸν χρόνια περίμενε ἡ Ἀθήνα, ἀπὸ τότε πού ἀνεκρῦχθῃ πρωτεύουσα τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους γιὰ ν' ἀποκτήσῃ κρατικὴ σκηνή. Τὸ «Βασιλικὸν Θεάτρον» ἰδρύθηκε μόλις τὸ 1900! Μέχρι τότε, βέβαια, οἱ πρωτευουσῖanoi δὲν ἔμειναν ὁλωσθιόλου χωρὶς θεάτρο, ἀλλὰ οἱ διάφοροι ξένοι καὶ ἐντόπιοι θίασοι, δὲν ἦσαν ἐπαρκεῖς γιὰ τὴν ψυχαγωγία καὶ τὴν αἰσθητικὴν τοὺς ἱκανοποίησι. Ἡ κατὰστασις αὐτὴ ἐπικραίνει βαρύνουσα τὴν ρηθικὴν ἐλευθερίαν Γεώργιο Α' καὶ τοὺς πνευματικούς ἡγέτες τοῦ τόπου. Ἀλλὰ ὁ προϋπολογισμὸς μας ἦταν πολὺ ἀδύνατος γιὰ νὰ ἐπιδαρυνθῇ μὲ τὰ μεγάλα ἐξόδα ἰδρύσεως καὶ συντηρήσεως κρατικῆς σκηνῆς. Ὁ αἰνιγματοῦς βασιλεὺς, ὡστόσο, κατάρθωσε μὲ πολλοὺς κόπους νὰ ὑπερνηκίῃ ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ἐτσι, ἀφού ἐπέισε διαφόρους πλουσίους ὁμογενεῖς τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀφού συνεισέφερε ἕνα γενναῖο χρηματικὸ ποσὸ ἀπὸ τὸ προσωπικὸ του ταμεῖο, ἐπέτυχῃ τὴν ἱδρυσι τοῦ ἐθνικοῦ θεάτρου, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «Βασιλικὸν Θεάτρον».

Τὸ κτιριακὸν συγκρότημα τῆς οδοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου στεγάζει ἔκτοτε τὴν κρατικὴν μας σκηνή, πού τὰ ἐγκαίνια τῆς ἔγιναν, μὲ κάθε ἐπισημότητα, στίς 24 Νοεμβρίου τοῦ 1901. Πρώτος διευθυντὴς τοῦ θεάτρου διαρίσθη ὁ Ἀγγελος Βλάχος καὶ πρῶτος σκηνοθέτης ὁ Θωμὰς Οἰκονόμου, πού εἰδικὰ ἐκλήθη ἀπὸ τὴν Γερμανία. Ἐναρκτήρια ἔργα τοῦ νεοσύστατου ὁργανισμοῦ ἦσαν τὰ «Μαρία Δοξαπατρή» τοῦ Δ. Βερναρδάκη, ὁ «Θάνατος τοῦ Περικλέους» τοῦ Δ. Κορομηλά καὶ ἡ κωμῳδία τοῦ Μπάμπη Ἀννινου «Ζητείται ὑπηρέτης». Ὡστόσο, τὸ θεατρόφιλο ἀθηναϊκὸ κοινόν, φαίνεται ὅτι δὲ συνεκινήθη ἀπὸ τὴν προστάθεια αὐτὴ καὶ μετὰ ἀπὸ μιὰ ἐπταετία τὸ θέατρο ἔκλεισε, γιὰ λόγους οικονομικῶν.

Ἡ κυβερνήσις τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, εἰκοσι δύο χρόνια ἀργότερα ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἀναστήσῃ, μὲ κρατικὰς δαπάνες, ὡς «Ἐθνικὸν Θεάτρον». Ὁ ἐπανασταθεῖς ὁργανισμὸς, δάσει τοῦ νόμου 4615 τοῦ 1930 εἶχε τὰρα ὡς διευθυντὴ τὸν ποιητὴ Ἰω. Γρυπάρη καὶ ὡς σκηνοθέτῃ τὸ μεγάλο μας κριτικὸ Φῶτο Πολίτη. Ἡ ἐπίσημη ἐναρξὶς τῆς δευτέρας περιόδου τοῦ «Ἐθνικοῦ», ἔγινε τὴν 19η Μαρτίου 1932 μετὰ τὸν «Ἀγαμέμνονα» τοῦ Αἰσχύλου καὶ τὸ μονόπρακτο τοῦ ἀλχημικοῦ Γρηγ. Ξενοπούλου, ὁ «Θεὸς ὄνειρος».

Ἀπὸ τότε τὸ «Ἐθνικόν» λειτουργεῖ χωρὶς διακοπὴν. Ἐχει ἀνεβάσει, ὡς σήμερα, πάνω ἀπὸ 145 ἔργα, πού περιλαμβάνουν 13 ἀρχαῖα δράματα, 16 ἔργα τοῦ Σαΐτση, 31 ἑλληνικὰ καὶ πᾶνπολλά ἔργα διαφόρων Εὐρωπαίων καὶ Ἀμερικανῶν δραματουργῶν. Σημαντικὴν σὴ χρονικὰ τοῦ «Ἐθνικοῦ Θεάτρου» ὑπῆρξε ἡ μακρὰ περίοδος αὐτοῦ, τὸ 1939, στὴν Ἀγγλία καὶ τὴ Γερμανία. Οἱ παραστάσεις τῆς «Ἠλέκτρας» τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ «Ἀμλετ» τοῦ Σαΐτση, ἀπέσπασαν τότε τὰ ἐνθουσιώδη σχόλια τῶν κριτικῶν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου.

Μιά δεύτερη, θριαμβευτικὴ ἐπίσημη, περίοδος τοῦ κρατικοῦ μας θιάσου, ἔγινε τὸ 1947 στὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Κύπρον μας. Ἡ τρίτη περίοδος αὐτοῦ στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, μὲ τὶς δύο τραγωδίες τοῦ Σοφοκλέους «Ἠλέκτρα» καὶ «Οἰδίπους Τύραννος», ἐσημείωσε μίαν ἀκόμη ἐπιτυχία στὸ ἐνεργητικὸν τοῦ θεάτρου μας. Τὸ δραματολόγιον τῆς κρατικῆς μας σκηνῆς, πού διευθύνει ὁ γνωστὸς λογοτέχνης καὶ κριτικὸς κ. Ἀγγ. Τερζάκης, περιλαμβάνει ἔργα ἑλληνικὰ τοῦ ἀρχαίου, μεσαιωνικοῦ καὶ νεωτέρου θεάτρου, καθὼς καὶ τὰ ἀριστουργήματα τῆς διεθνούς δραματογραφίας, ὅλων τῶν ἐποχῶν. Τὸ Βασιλικὸν Θεάτρο διοργανώνει ἐπίσης φεστιβάλ ἔργων τῶν μεγάλων τραγικῶν, στὰ σωζόμενα θεάτρα τῆς Ἑπιδάουρου καὶ τῶν Δελφῶν καὶ στὸ Ὡδεῖο τοῦ Ἡράδου τοῦ Ἀττικοῦ. Ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἐσημείωσαν ἡ «Ὀρέστεια» μὲ συμπραξί τῆς Μαρίας Κοτοπούλη κι' ὁ «Πόλυτος».

Γ. Β.

ΧΙΑΝΤΕΓΚΡΑΝΤ ΝΕΦ

Η διάσημη Γερμανίδα βεντέττα που ύστερα από σύντομη παραμονή στο Χόλλυγουντ, ξαναγύρισε στα στούντιο της πατρίδας της.

Η γλυκειά Έλιζαμπεθ Τάιλορ στο ρόλο της μαμάς. Ο νεαρός που σφιγγει στην αγκαλιά της είναι γιος του άντρός της Μ. Γουάιλντιγκ.

ΟΙ ΣΤΑΡ

Η ΜΕΚΚΑ του κινηματογράφου, το Χόλλυγουντ, φημίζεται για τα σκάνδαλά του, ως προς τις σχέσεις των αστέρων, και για τα διαζυγιά τους. Κατά βάθος, ωστόσο, οι Αμερικανοί είναι ο περισσότερο αυστηρός στα ήθη του λαός του κόσμου. Μιά καλή, ήθικη οικογένεια είναι, τι πιο πολύ εκτιμούν στην Αμερική. Φυσικά, και για λόγους καθαρά έντυπωσης, διατυμπανίζεται, με κάθε μέσο και το παραμικρό φλερτάκι κάθε στάρ, παντός μεγέθους. Μιά, όλωςδιόλου τυπική συναναστροφή ενός ήθοποιου με μιάν στάρλετ, αρκεί για να δημιουργήσει πλήθος φανταστικών ιστοριών, που μόνον οι σεναριογράφοι έχουν στο μυαλό τους.

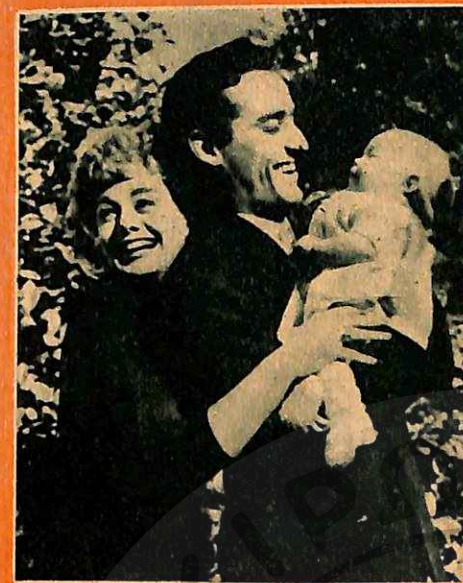
Παραλλήλως, όμως, η παγκόσμιος κινηματογραφούπολις δεν παραλείπει να εξάιρη και τις περιπτώσεις των ήθοποιων, που διακρίνονται για τα οικογενειακά

Η γνωστή μας απ' το φιλμ «Τραγουδώντας στη Βροχή» Τζην Χέγκεν χαίρεται τη συντροφιά των δυο παιδιών της τις ώρες που της αφήνουν ελεύθερο το θέατρο και ο κινηματογράφος.

ΜΗΤΕΡΕΣ

τους χαρίσματα. Έτσι, τα ζευγάρια των ήθοποιων, που ζουν αρμονικά στο Χόλλυγουντ, αποτελούν πρότυπα προς μίμηση. Ο επίσημος τίτλος της «στάρ-μητέρας» είναι σήμερα πιο έλκυστικός από τον τίτλο της «στάρ-μοιραίας». Και οι μητέρες στάρ φέρουν, περήφανα, τους μπεμπέδες τους στα πάρκα, φωτογραφίζονται μαζί τους σε στιγμές τρυφερότητας, ασχολούνται με την κάθε λεπτομέρεια της ζωής τους και, πάνω από όλα, τους ενδιαφέρει η ανάπτυξη και η ανάπτυξη των τρυφερών βλαστάν τους. Είναι γνωστόν, ότι η μεγάλη βεντέττα Τζόαν Κράουφορντ, έχει υιοθετήσει τέσσερα παιδιά, που είναι η πολυτιμότερη συντροφιά της. Στις φωτογραφίες, που παραθέτουμε, σας δίδεται η ευκαιρία να θαυμάσετε μερικές από τις διασημότερες πρωταγωνίστριες της οθόνης να επιδεικνύουν το μητρικό ταλέντο τους.

Η Σέλλεϋ Γούντερς φημίζεται για τη δυστροπία της και τα σκάνδαλά της. Από τότε, όμως, που παντρεύτηκε τον Ιταλό «γύφτο» Βιτόριο Γκάσμιν έγινε υποδειγματική σύζυγος. Ίδου και ο καρπός του... σφραγισμού της.

Ατμόσφαιρα μητροθυγατρικής συνεργασίας στο σπίτι της Ντέμπορα Κέρρ. Η Άγγλιδα στάρ, που έχει εγκατασταθεί στο Χόλλυγουντ, προπονήει την κορούλα της για να γίνει σπουδαία χορεύτρια.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

Το περίφημο δράμα του Άλεξάνδρου Δουμά «Η Κυρία με τας Καμελίας», έχει γυρισθεί ως τώρα πολλές φορές στον κινηματογράφο και μένει αθέαστη η ταινία στην οποία πρωταγωνιστούσε η Γκρέτα Γκάρμπο. Η τελευταία, όμως, ταινία, που τη σκηνοθέτησε ο γνωστός Γάλλος σκηνοθέτης Ραϋμόν Μπερνάρ, με σεναριο του Νικαντόν, λέγεται ότι είναι η καλύτερη. Τουλάχιστον αυτή είναι η όμορφη γνώμη της γαλλικής κριτικής. Οι σκηνογραφίες και τα κοστούμια του Μπερνάρ, η φωτογραφία του Άγκοστινι και το πλήθος των ωραίων γυναικών που εμφανίζονται στην ταινία, συντελούν στην επιτυχία της. Πρωταγωνιστεί η Μισελίν Πρεσλ και ο Ρ. Άλεξάντρ, που είναι ιδεώδεις Μαργαρίτα και Άρμάνδος. Το κύριο, όμως, προτέρημα της ταινίας είναι ότι πάλλεται από συγκίνηση, η οποία μεταδίδεται στο θεατή.

ΟΙ ΤΑΙΝΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΥΜΕ

Ο ΗΛΙΟΣ ΛΑΜΠΕΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Η τελευταία αυτή ταινία του μεγάλου Τζων Φόρντ παίρνει το θέμα της από την αιώνια αντιζηλία μεταξύ των Λευκών και των Μαύρων στις Ην. Πολιτείες. Το κεντρικό πρόσωπο του έργου, ο δικαστής Πρήστ, είναι ένας έχρωμος γέρος με άσπρα μαλλιά και με θάρρος και μαχητικότητα, που δεν έχουν επηρεασθεί από την ηλικία. Τίμιος και αδέκαστος, αντιτίθεται στο λυντσάρισμα ενός νέγρου, που το αξίζουν οι φίλοι του πολιτικού αντιπάλου του, διατάσσει να κηδευθί με όλες τις θρησκευτικές τιμές μιά γυναίκα έλευθερίων ήθων, παρά την αντίδραση των κατοίκων, και εκδηλώνει διαρκώς τη συμπάθειά του στους αδικημένους και τους καταφρονεμένους. Η ταινία αυτή είναι γεμάτη από συγκινητικά έ-

πεισόδια και από βαθειά ανθρωπιά. Είναι το χρονικό μιάς μικρής πολιτείας του Κεντάκυ, που ο πληθυσμός της αποτελείται από νέγρους και από λευκούς και χαρακτηρίζεται από ένα πνεύμα ανεξαρτησίας, σπάνιο σήμερα στο Χόλλυγουντ. Το νέγρικο τραγούδι, η ζωή στις βαμβακοφυτείες, η προεκλογική μάχη κι' οι εκλογές δίνουν στην ταινία αυτή μερικές από τις ωραιότερες σκηνές της. Ο Τσάρλς Ουίλλιγκερ, που πρωταγωνιστεί στο ρόλο του δικαστή Πρήστ, είναι πραγματική απόκαλυψις.

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

«Στρατιώτες, ο Μαντρέν φάνηκε στην περιοχή σας, έτοιμασθήτε να τον κυνηγήσετε!». Ο Μαντρέν είναι ο δημοφιλής Ράιφ Βαλλόνε, με το όξυ βλέμμα και

την ευγενική κορμοστασιά. Ο Μάριο Σολινάτι, ο γνωστός Ιταλός σκηνοθέτης, τον χρησιμοποιεί για τον κεντρικό ήρωα της ταινίας του και ο νεαρός Ιταλός πρωταγωνιστής είναι πραγματικά περίφημος στο ρόλο του Μαντρέν, του «Ιππότη εκτός νόμου», της εποχής του Λουδοβίκου ΙΣου. Καταδικασμένος από τη Χωροφυλακή, γιατί τόλμησε να προσβάλει την εύνοια του Λουδοβίκου, τη μαρκησία ντε Μωπριό, ο Μαντρέν ξεφεύγει, περνά ένα ποταμό, καταφεύγει στο Πεδεμόντιο, όπου ξελογιάζει μια κοπέλα (Συλβάνα Παμπανίνι), ξαναγυρίζει στη Γαλλία, όπου εξευτελίζει ένα επιβεωρητή των τελωνίων, που δλοι τον μισούν, τον αιχμαλωτίζει και παίρνει τη θέση του για να υποδεχθί τη μαρκησία ντε Μωπριό, η οποία ξεγελιέται και... άπατά μαζί του το Λουδοβίκο. Γλυτώνει, όμως, απ' τον κίνδυνο να τον κρεμάσουν αυτό και παντρεύεται την κοπέλα που τον αγαπά.

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τα έλλογα πληρώνονται ακριβότερα στο Χόλλυγουντ, παρά οι ωραίες κοπέλλες. Μιά «στάρλετ» αρχίζει τη σταδιοδρομία της με 300 δολάρια το μήνα, ενώ ένα έλλογο, που έχει κάποιο ρόλο σε μιά ταινία, πληρώνεται, δηλαδή ο ιδιοκτήτης του, χίλια διακόσια δολάρια το μήνα.

Ο Ξαβιέ Κούγκατ, ο περίφημος διευθυντής ελαφρών όρχηστρας, ήταν καλεσμένος στο Χόλλυγουντ, στην πρεμιέρα μιάς ταινίας. Μπροστά του, καθόταν μιά κυρία μ' ένα πελώριο καπέλλο κι' ο Κούγκατ δεν έβλεπε τίποτε. Την παρακάλεσε να δγάλη το καπέλλο της κι' η κυρία το έβγαλε. Μετά δέκα λεπτά, ο Κούγκατ, που είχε απογοητευτεί από τη μετριότητα της ταινίας, παρακάλεσε την κυρία να ξαναφορέσει το καπέλλο της.

Ένας παραγωγός του Χόλλυγουντ, συνδεδεμένος από τη ζηλότυπη σύζυγό του, πήγε σ' ένα νυκτερινό κέντρο, όπου του κίνησε την προσοχή και το θαυμασμό μιά νεαρή ήθοποιός, που καθόταν στο διπλανό τραπέζι.

Κύτταξε, τί απλά και σεμνά που είναι ντυμένη, είπε στη γυναίκα του. Δεν είναι καν μακιγιαρισμένη.

Μερικές γυναίκες, απάντησε η σύζυγος, είναι ικανές να κάνουν, τιδήποτε, για να προσελκύσουν την προσοχή.

Ένας παραγωγός πηγαίνει στο στούντιο για να παρακολουθήσει το γύρισμα της ταινίας του, που το θέμα της είναι παρμένο από τη ζωή του Ναπολέοντος και βλέπει ένα κοντό ήθοποιό να παίζει το ρόλο του Ναπολέοντος.

Ποιος είναι αυτός; ρωτά.

Ο Ναπολέων, απάντα ο σκηνοθέτης. Και ο παραγωγός, που δεν ήξερε ότι ο Ναπολέων ήταν κοντός, φωνάζει με αγανάκτηση:

Γιατί δώσατε, σ' ένα τόσο κοντό ήθοποιό, το ρόλο ενός τόσο μεγάλου ανδρός;

Η Μισέλ Μοργκάν γύρισε από το Μεξικό, όπου πρωταγωνίστησε στην ταινία «Οι υπερήφανοι». Δε γύρισε, όμως, μόνη. Έφερε μαζί της και τον άντρα της, Έντ Μεξικάνο ήθοποιό, που τον γνώρισε, τον έρωτεύτηκε και τον παντρεύτηκε, ενώ έπαιζαν μαζί στην ταινία.

Ο Γκάρι Κούπερ εκμυστηρεύτηκε στη Γαλλίδα στάρ Ζιζέτ Πασκάλ: «Όταν πρωτόπαιξα στον κινηματογράφο, στην ταινία «Η νίκη της Βαρβάρας Ουόρθ», ήμουν τόσο άσημαντος ήθοποιός, ώστε τις ημέρες που γυρίζαμε τις εξωτερικές σκηνές στο ύπαιθρο, με είχαν βάλει στην ίδια σκηνή μαζί με τον Κινέζο μάγειρο του σκηνοθέτη».

Τα Απομνημονεύματα του Μπίγκ Κρόσμπυ, αγοράστηκαν από το περιοδικό «Σατερνταϊν» «Ηβόνικ Πλάστ» αντί 75.000 δολαρίων. Στη Γαλλία και την Ιταλία, όμως, δε βρήκαν ακόμα κανέναν αγοραστή — έκδοτη η περιοδικό — μολονότι ο Μπίγκ Κρόσμπυ τα προσέφερε αντί 500 μόνο δολαρίων.

Το Τέννις

ΣΠΟΡ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΤΟ ΤΕΝΝΙΣ, «το σπόρ των ολίγων» ή το άριστοκρατικό άθλημα, όπως το θέλουν οι όπαδοί του, είναι λιγότερο ένα άγώνισμα και περισσότερο εύκαιρία επιδείξεως. Επίδειξες όχι μόνον ωραίας ή ιδιόρρυθμης αθλητικής περιβολής, που να τονίζει τις όμορφες γραμμές των τεννιστριών, αλλά και της μόδας των καινούργιων μοντέλων της εποχής.

Γιατί, λόγω της δαπάνης που απαιτεί ή εκλεπτυσμένη αυτή παιδιά — ρακέτες, μπάλλες, στολή, τερραίν, βοηθοί κλπ. — έχει γίνει, στη χώρα μας τουλάχιστον, σπόρ πολυτελείας και όπως είναι επόμενο το παρακολουθούν συνήθως, ή ασχολούνται μ' αυτό οι... κατέχοντες όχι, βέβαια, μόνον αθλητικά προσόντα.

Το περιβάλλον και η ατμόσφαιρα των γηπέδων αντίσφαιρισεως — όπως... δε λέγεται συνήθως το τέννις, στα ελληνικά, γιατί προτιμάται η ξενική του ονομασία — αποπνέουν πλούτο, πολυτέλεια, άρώματα και... αβύσσους ξένων εκφράσεων από τα διαρκώς τιτιβίζοντα δεσποινίδια, αλλά και από όλους τους θαμώνες των. Στη σύγχρονη αυτή Βαβέλ, η ελληνική γλώσσα είναι από τα σπανιότερα πράγματα. "Οχι μόνον δε εις τους ψιθυρισμούς της κριτικής για το παίξιμο, ή μάλλον για την εμφάνισή του ενός ή της άλλης, αλλά και από της... επίσημου έδρας του διαιτητού —

συγγνώμην του ρέφερι — όπου, μικροφωνικώς ή όχι, το μέτρημα των βαθμών και όλες οι σχετικές εκφράσεις λέγονται αγγλιστί. "Ολα αυτά γίνονται με μία τέτοια τελετουργική επίσημότητα στους αγώνες, που θα νόμιζε κανείς ότι οι προσπάθειες των αγωνιζομένων αποτελούν ιεροτελεστία. Οι θεαταί, όμως, συνήθως, περιόχως, στην Πρωτεύουσα...

Το πόσο διαδεδομένο είναι το τέννις στη χώρα μας φαίνεται καθαρά και από το γεγονός ότι ένας Μακεδών, ο Λάζαρος Στάλιος κρατά τον τίτλο του πρωταθλητού συνεχώς επί μίαν εικοσαετία...

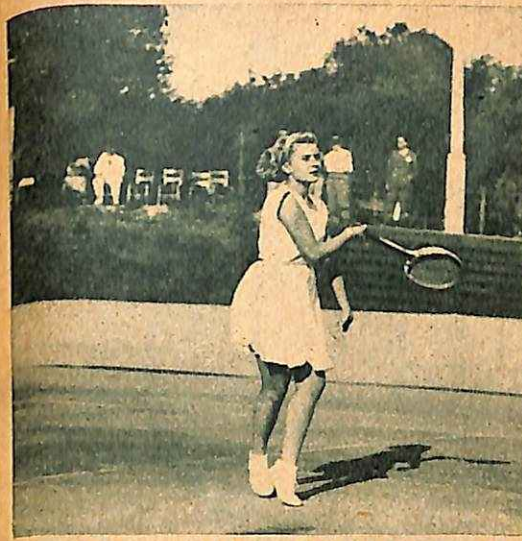
Αυτό, φυσικά, συμβαίνει γιατί οι ασχολούμενοι με το τέννις, ενδιαφέρονται περισσότερο να περάσουν την ώρα τους ευχάριστα ή απλώς να διασκεδάσουν και λιγότερο να κάνουν σπόρ, εκτός εάν θεωρηθεί ένα είδος αθλήματος και τότε... κουτσουμπολιά. "Οπωςδήποτε τα γηπέδα των όμιλων που καλλιεργούν την άριστοκρατική αυτή παιδιά, όπως ο "Όμιλος "Αντισφαιρίσεως "Αθηνών, ο Πανελληνιος Γυμναστικός Σύλλογος και ο "Αθλητικός "Όμιλος Κηφισιάς μπορεί να πη κανείς ότι αποτελούν τις μαγευτικότερες περιοχές του κέντρου με την καθαριότητα, την πολυτέλεια και το άβυσσο πράσινο, που τόσο σπανίζει, δυστυχώς, στην Πρωτεύουσα.

Σ. ΑΥΛ.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Να και μία ξένη τεννίστρια διεθνούς φήμης, απ' αυτές που μετέχουν στους αγώνες "Ανατολικής Μεσογείου, που οργανώνει ο "Όμιλος "Αντισφαιρίσεως "Αθηνών κάθε χρόνο το φθινόπωρο

Άριστερά: "Ο καλύτερος "Ελλην τεννίστας από το 1934 μέχρι σήμερα είναι ο Λάζαρος Στάλιος, που διακρίνεται ανωτέρω σ' ένα από τα δυναμικά σερβιρίσματά του. Δεξιά: "Η δεσποινίς "Ακριβού, που εικονίζεται σε μία κίνηση απόκρουσεως, είναι από τις δυναμικότερες τεννίστριες.

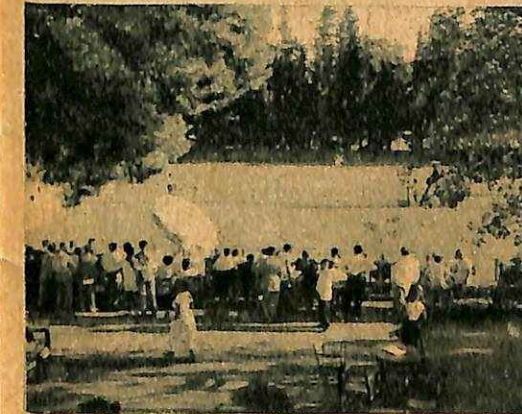
"Η ωραία αυτή νέα με το θαυμάσιο στυλ είναι η δίσ Βίκυ Γεωργαντά, ή υπ' αριθ. 1 "Ελληνίς τεννίστρια εφέτος.

"Ο διπλούς «μικτός», δηλαδή ο αγών κατά ζεύγη. Πρόκειται περί επίσημου διεθνούς συναντήσεως του έτησιου πρωταθλήματος "Ανατολικής Μεσογείου. Οι θεαταί όμως περιόχως περιόχως...

Στο κεντρικό «κούρ», όπου γίνονται συνήθως οι μεγαλύτερες συναντήσεις, μία ξένη τεννίστρια αγωνίζεται πρό κενών κερκίδων.

Σ' ένα απ' τα τέσσερα «κούρ» του "Ομίλου "Αντισφαιρίσεως "Αθηνών, που περιβάλλεται από το πιο ωραίο πράσινο της πρωτεύουσας, διεξάγεται ενδιαφέρον αγών τέννις.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΠΩΣ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ

ΚΑΙ ΠΩΣ ΚΑΤΑΓΡΑΦΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΓΡΑΦΟΥΣ

"Η Γη μας, είναι ένας πλανήτης, νεαρός ακόμα, γεμάτος ζωή. Και λέγοντας ζωή, δεν εννοούμε τα εκατομμύρια των φυτών και των ζώων που αβυθύνουν στην επιφάνειά του, αλλά την εσωτερική ζωή που συγκλονίζει τα σωθικά του, τα άπροσιτα βάθη της γήινης σφαίρας, όπου πάλλουν οι μυστηριώδεις δυνάμεις που δημιουργούν τις μεγάλες γεωλογικές εξελίξεις του μέλλοντος.

"Η εσωτερική αυτή ζωή της Γης εκδηλώνεται με συνεχείς, σχεδόν, παλμούς και δονήσεις, που αναταράσσουν την επιφάνειά της, και που αποτελούν τους σεισμούς. "Υπολογίζεται, ότι, κάθε έτος, γίνονται μέχρι 100.000 σεισμικές δονήσεις σ' όλη τη Γη. Εύτυχώς, μόνον οι 100 απ' αυτές, είναι αρκετά ισχυρές, ώστε να προκαλούν καταστροφές, ενώ οι άλλες είναι μόλις αισθητές ή καταγράφονται μόνον από ευαίσθητες ειδικές συσκευές, τους σεισμογράφους.

"Ενας σεισμογράφος αποτελείται από μιά μάζαν σιδήρου ή άλλου μετάλλου, θάρους, συχνά, μέχρι ενός τόννου, που κρεμείται κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί να κινηθεί, ανεξάρτητα απ' το στρώμα της. Συνήθως, έχει σχήμα κανικό, και στηρίζεται στην αίχμη της, ενώ, πλαγίως, ακουμπάει σε λεπτά ελατήρια που την συγκρατούν σε κατακόρυφη στάσι. "Η χαλαρή εξάρτησι, επιτρέπει στη μάζα αυτή να ταλαντεύεται ελεύθερα, με τον παραμικρό κραδασμό του εδάφους. Οι ταλαντεύσεις της καταγράφονται, με ειδική επέννα, σ' ένα κυλινδρικό φύλλο χαρτί, που περιστρέφεται άποκάτω της, κινούμενο από ένα ωρολογιακό μηχανισμό.

Σε περίπτωση σεισμού, ή πέννα του σεισμογράφου καταγράφει μία πολύπλοκη κυματιστή γραμμή, που ή κάθε καμπύλη της, αντιστοιχεί σε μία δόνησι. Συγχρόνως, πάνω στο ίδιο χαρτί, καταγράφονται οι ένδειξεις ενός χρονόμετρου, σε τρόπο ώστε ή έναρξίς κάθε κραδασμού, να είναι δυνατόν να υπολογισθή με ακρίβεια ενός εκατοστού του δευτερολέπτου.

"Από το σχήμα του σεισμογραφήματος αυτού, οι ειδικοί μπορούν να υπολογίσουν, όχι, μόνον την ισχύ και την κατεύθυνσι των σεισμικών δονήσεων, αλλά και την απόσταση που χωρίζει τον σταθμό παρατηρήσεως από το επίκεντρο του σεισμού. Κι' αυτό, γιατί κάθε δόνησις, κάθε κρούσις σφαίρας, προκαλεί, όχι ένα, αλλά σμήνη δόκλων διαφόρων σεισμικών κυμάτων, που ξεκινούν, ταυτόχρονα, από την έστία τους, αλλά μεταδίδονται με διαφορετική ταχύτητα, διά μέσου του φλοιού της Γης. "Οπως οι δρομείς, που ξεκινούν όλοι μαζί, αλλά φθάνουν ένας - ένας στο τέρμα, αναλόγως της ταχύτητός τους, έτσι και τα σεισμικά κύματα, γεννιούνται όλα μαζί στην έστία του σεισμού, αλλά φθάνουν στους σταθμούς παρατηρήσεως το ένα κατόπιν του άλλου. "Οταν ο σεισμός προέρχεται από μακρινή περιοχή, ή καταγραφή τους διαρκεί ώρες δόκλων, ενώ στην έστία τους είχε διαρκέσει λίγα δευτερόλεπτα.

Τρία είναι τα κυριώτερα είδη κυμάτων, που καταγράφουν οι σεισμογράφοι. Τα διαμήκη κύματα, που προκαλούν ταλαντεύσεις του εδάφους κατά μήκος της διαδρομής τους, τα εγκάρσια, που είναι κάθετα στα προηγούμενα, και τα επιφανειακά, που μοιάζουν με τα κύματα της θάλασσας και απλώνονται, αποκλειστικώς, στην επιφάνεια της Γης. Τα διαμήκη κύματα έχουν ταχύτητα 10 χιλιομέτρων, περίπου, το δευτερόλεπτο. Τα εγκάρσια φθάνουν τα πέντε μόνο χιλιόμετρα, και τα επιφανειακά διαδίδονται με ταχύτητα, που εξαρτάται πολύ από το είδος των πετρωμάτων, που συναντούν στο δρόμο τους.

Είναι, συνεπώς, εύκολο, από τη στιγμή της άφιξης των κυμάτων αυτών, να υπολογισθή ο χρόνος και το σημείον της εκκινήσεώς τους, δηλαδή ή ακριβής θέσις του επί-

κέντρου. "Αν, π.χ., ή πρώτη κρούσις έρχεται 100 δευτερόλεπτα πριν από τη δεύτερη, ή, όπως λένε οι σεισμολόγοι, τα κύματα Ρ (διαμήκη), έλθουν 100 δευτερόλεπτα πρό των S (εγκάρσιων), αυτό σημαίνει ότι το επίκεντρο βρίσκεται σε απόστασι 1000 χιλιομέτρων, αφού, στην περίπτωση αυτή, τα κύματα Ρ θέλουν 100 δευτερόλεπτα για να κáνουν τη διαδρομή και τα κύματα S 200.

"Εκτός της πρακτικής σημασίας της, ή σεισμολογία παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον και από καθαρώς θεωρητικής απόψεως, κι' αυτό, γιατί τα σεισμικά κύματα είναι το μόνο φαινόμενο, που μάς επιτρέπει να σχηματίσουμε μίαν ιδέα για το εσωτερικό της Γης. Οι «άκτινες κρούσεις», που παράγουν οι σεισμοί, συγκλονίζουν, όχι μόνον την επιφάνεια του πλανήτη μας, αλλά διεισδύουν και στα άπροσιτα βάθη του, τον διασχίζουν, πέρα ως πέρα, και εμφανίζονται στην επιφάνεια, στους αντίποδες του επίκεντρου, παραλλαγμένες απ' όλες τις άντανακλάσεις, που έχουν ύποστη κατά το πέρασμα μέσα από τα διάφορα πετρώματα. Είναι σαν τις άκτινες «Χ», και μάς επιτρέπουν να βλέπουμε στο εσωτερικό της Γης, σά να ήταν διάφανη.

Με τη βοήθεια των άκτινων αυτών, μάθαμε πως ο στερεός φλοιός της Γης έχει πάχος, το πολύ, 500 χιλιόμετρα. Πέρα από το βάθος αυτό, εκτείνονται δύο στρώματα εύπλαστων πετρωμάτων, πάχους 1200 και 1700 χιλιομέτρων. Στο κέντρο της Γης βρίσκεται ένας μεταλλικός πυρήνας, διαμέτρου 7000 χιλιομέτρων, που αποτελείται, πιθανόν, από νικελιούχο σίδηρο, όπως οι μετεωρίτες.

"Ετσι, μελετώντας τη Γη «άκροαστικά», όπως ο Ιάτρος που εξετάζει τον άρρωστο, οι επιστήμονες κατάρθωσαν να αποκαλύψουν μερικά μυστικά απ' τη ζωή, που συνταράζει τα σωθικά του πλανήτη που κατοικούμε. Καί, ίσως, κάποτε, μπορέσουν να προβλέψουν τα ριγη του, που, πολλές φορές, σκορπίζουν τον όλεθρο στην ανθρωπότητα.

"Η κατεστραμμένη Ζάκυνθος.

JOHN BARTLOW MARTIN
Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ
(ΤΗΣ ΓΟΥΛΛΑΣ ΣΤΡΗΤ)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣ Ε. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Την άνοιξη του 1893, ο δρ Χόλμς αποφασίζει να εγκαταστήσει στο έφιαλτικό μέγαρό του, στο Σικάγο, και δεύτερη επίσημη έρωμένη. Είναι η Μίννυ Γουλιέλμς, μία πανέμορφη και πλούσια νέα, την οποία ο φοβερός κακούργος γνώρισε στο Ντάλλας, όπου και την παντρεύτηκε ως Χάρρυ Γκόρντον. Σε διάστημα λίγων ημερών, η Μίννυ, που η διαγωγή της ως εκείνη την εποχή ήταν άψογη, μεταβάλλεται σε πειθήνιο όργανό του. Η Τζούλια Κόννερ δεν μπορεί ν' ανεχτεί την παρουσία της επικίνδυνης αυτής ανιψιφίλης και απειλεί να εγκαταλείψει τον Χόλμς. Από τη στιγμή εκείνη η τύχη της Τζούλια έχει κριθεί.

1 Χάρης στις δηλώσεις του Μπέν Πίτσελ, κατά τη δίκη του Χόλμς, το τραγικό τέλος της Τζούλια Κόννερ είναι γνωστό σ' όλες τις λεπτομέρειές του. Πέντε ημέρες μετά την επιστροφή του από το Τέξας, ο Χόλμς, συνοδευόμενος από τη νέα παλλακίδα του και τον Πίτσελ, παρουσιάστηκε άργα το βράδυ στο διαμέρισμά της. Η Τζούλια, αποφασισμένη να φύγει το άλλο πρωί, είχε κιόλας ετοιμάσει τις βαλίτσες της κι' έγραφε, τη στιγμή εκείνη, ένα αποχαιρετιστήριο σημείωμα προς τον έραστή της. Η είσοδος του Χόλμς και των δύο άλλων, που είχαν έρθει από τη μυστική σκάλα, την έκανε να πεταχτεί τρομαγμένη από το μικρό γραφείο της. Τσαλάκωσε νευρικά το γραμμένο χαρτί και προσπάθησε να το κρύψει στο σφιγμένο χέρι της.

2 Ο Χόλμς της μίλησε με γλυκερά φωνή, δείχνοντας τις κλειστές βαλίτσες: «Είσαι γι' αταξίδι, Τζούλια;», τη ρώτησε. «Ναί, θα φύγω», αποκρίθηκε εκείνη, αποφεύγοντας το βλέμμα του: «Τό ξέρεις... Σου το είπα από προχτές... Θα γυρίσω κοντά στη μητέρα μου...». Ο Χόλμς δεν άλλαξε τόνο: «Γιατί επιμένεις να μ' εγκαταλείψεις, Τζούλια; Έπαφες να μ' αγαπάς;», είπε. Με μιάς, εκείνη ξέσπασε: «Πώς τολμάς να ρωτήσεις ένα τέτοιο πράγμα, αφού ξέρεις, ότι ποτέ δε θα λυτρωθώ από το κολασμένο πάθος που νοιώθω γι' αένα! Δεν είναι, όμως, δυνατό να συνυπάρξουμε δίπλα σου ή γυναίκα αυτή κι' εγώ...».

3 Η Μίννυ, άπιστευτα όμορφη μέσα στη θαυμάσια βραδυή τουαλέττα που φορούσε, δλο βροσιά και χάρη, παρακολουθούσε χαμογελαστή τη σκηνή. «Κύτταξέ με στα μάτια, Τζούλια», είπε ο Χόλμς. «Εκείνη, όμως, κούνησε το κεφάλι: «Όχι! Ξέρω τι θα συμβή αν σ' κυττάξω στα μάτια. Σε μισό λεπτό, θα κυλιέμαι στα πόδια σου, ζητώντας τη συγγνώμη σου...» Αν ήμασταν μόνοι, ίσως να μη μου κακοφαίνονταν να κάνω ένα τέτοιο πράγμα. Μπροστά σ' αυτήν, όμως, ποτέ!...». Ο Χόλμς έκανε ένα βήμα προς το μέρος της κι' εκείνη άμέσως αποτραβήχτηκε προς τον τοίχο. «Δεν μπορώ να σ' αφήσω να φύγεις, Τζούλια», της είπε ο κακούργος, με την ίδια πάντα ήσυχη φωνή.

4 «Αν δε βγίτη αμέσως, και οι τρεις, από το δωμάτιο, θα δώλω τις φωνές!», απείλησε εκείνη: «Θα μ' ακούσουν οι ένοικοι των διπλανών διαμερισμάτων και θάρθουν να ιδούν τι συμβαίνει...». Μ' ένα πήδημα, ο Χόλμς βρέθηκε επάνω της, την άρπαξε με τα δυο χέρια από τα μαλλιά, την υποχρέωσε να ατενίσει το βλέμμα του. «Τι θα πής σ' αυτούς που θάρθουν να σε βοηθήσουν, Τζούλια;» ρώτησε: «Ότι πότισες δηλητήριο τον άντρα σου;» «Ότι μου τον παρέδωσες γι' α να τον αποτελειώσω επάνω στη χειρουργική τράπεζα;» «Η μήπως θα προτιμήσεις να διηγηθής πώς άφησες τον Μπέν Πίτσελ να πάρη την κορούλα σου από την άγκαλιά σου και να μου τη φέρη κάτω;»

7 Ύστερα από λίγο, η Τζούλια Κόννερ ήταν δεμένη σε μιά από τις χειρουργικές τράπεζες του υπογείου. Με θεατές τη Μίννυ και τον Πίτσελ, ο Χόλμς ετοιμαζόταν να επιδοθ' στο φριχτό έργο του. Είχε αφαιρέσει το φιμωτρο από το χλωμό πρόσωπο της γυναίκας, που ως χτές ακόμα ήταν έρωμένη και συνενοχός του και τώρα είχε γίνει θύμα του. «Εδώ, Τζούλια, είσαι έλευθερη να φωνάξεις όσο θέλεις, αν αυτό σε ανακουφίσει», είπε: «Κανένας ήχος, όπως ξέρεις, δεν μπορεί να περάση τα τοιχώματα αυτά... Θα σε κάνω να υποφέρεις αρκετά, αγάπη μου, αλλά, πιστέψέ με, δεν μπορεί να γίνη διαφορετικά. Έξ' άλλου, σου έγγωμαι, ότι ο πόνος δε θ' αφήσει τη σφραγίδα του στη γλυκερά μορφή σου, ούτε το νυστέρι μου το παραμικρό ίχνος στο εξάισιο σώμα σου. Και το πιο έμπειρο μάτι δε θα μπορή να διακρίνη τις τομές!...»

8 «Ανα!» άφωνα να ζήσης», συνέχισε ο άπαίσιος δράκος, «η όμορφιά σου θα μαραινόταν. Ενώ τώρα, Τζούλια, η υπέροχη αυτή σάρκα, οι απάραμλλες γραμμές, η θελκτική φυσιογνωμία σου, θα μείνουν αναλλοίωτες στην αιωνιότητα...»

Ύστερα από δυο μέρες, το ταριχευμένο σώμα της Τζούλια Κόννερ κατελάμβανε εξέχουσα θέση σε μιά από τις διτρίνες του μυστικού γραφείου του Χόλμς, στο δεύτερο πάτωμα του Πύργου της Κολάσεως. Η Μίννυ είχε κιόλας αναλάβει τη διεύθυνση της πανσιόν της Γουάλλας Στρήτ....

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

5 Εκείνη είχε κλείσει τα μάτια. «Σατανά!», ψιθύρισε: «Τα θυσιάσα όλα γι' αένα!... Γιατί δε μ' αφήνεις τώρα να φύγω; Όρκίζομαι να μην αποκαλύψω ποτέ σε κανένα το μυστικό σου». Ο Χόλμς την έσφιξε στην άγκαλιά του: «Όχι, χρυσή μου!» είπε: «Θέλω να σε κρατήσω πάντα κοντά μου. Άνοιξε τα μάτια σου! Κύτταξέ με!... Έτσι, μπράβο!... Θα χης πάντα την πρώτη θέση εδώ μέσα, Τζούλια...». Εκείνη κρεμόταν κιόλας εξουθενωμένη από το λαιμό του, άνικανη ν' αντισταθ' άλλο στη διαβολική γοητεία του. Ούτε καν κατάλαβε τον Πίτσελ, που πέρασε πίσω της, κι' έξαφνα, με αστραπιαίες κινήσεις, τη φίμωσε και της έδωσε πιθαγκώνα τα χέρια.

6 Άκούστηκε το κρυστάλλινο γέλιο της Μίννυ. «Το διαμέρισμα αυτό μου άρεσει πολύ περισσότερο από το δωμάτιο, όπου έμενα ως τώρα... Σ' εύχαριστώ, Χάρρυ!» (Η Μίννυ Γουλιέλμς αποκαλούσε πάντα τον έραστή της «Χάρρυ», αν και ήξερε, ότι τον έλεγαν Χέρμαν). «Ένα άνεξιχνίαστο χαμόγελο έπαιξε, γι' α λίγο, στα χείλη του Χόλμς: «Θα μείνη γι' α πάντα δικό σου, τ' άραιο αυτό διαμέρισμα, Μίννυ, αν φανής έξυπνότερη από την Τζούλια... Και τώρα, πάμε, γιατί έχουμε πολλή και δύσκολη δουλειά...». Ο Μπέν Πίτσελ φορτώθηκε το σώμα της Τζούλια Κόννερ και μπήκε πρώτος στο σκοτεινό άνοιγμα, στο βάθος του δωματίου. Οι δυο άλλοι τον άκολουθ' ασαν. Η μυστική πόρτα έκλεισε άθόρυβα πίσω τους.

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΑΝΑΠΝΕΕΤΕ

ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΕΙΣΠΝΕΕΤΕ ΒΑΘΕΙΑ

ΤΟ γενικό παράγγελμα, μέχρι σήμερα, ήταν: μάθετε να εισπνέετε βαθειά. Κι' ακόμα: μαθεύτε να κρατάτε το θώρακα σε εισπνευστική στάσι. Δηλαδή: το στήθος φουσκωτό, η κοιλιά μέση, το πηγούνι στο στήθος, το κεφάλι ψηλά, οι ώμοι πίσω. Αυτά μας μάθαιναν και μας λέγανε, ακόμα, να περπατάμε διατηρώντας την φυσική αυτή στάσι! Λάθος. Λάθος φοβερό. Έτσι αποδεικνύεται σήμερα.

έκπνέουμε βαθειά. Ν' αδειάζουμε, όσο μπορούμε καλύτερα, τα πνευμόνια μας από τον αέρα.

Βέβαια, οι βαθιές αναπνευστικές κινήσεις είναι χρησιμώτατες. Βαθειές, δηλαδή, εισπνοές, που συνοδεύονται, όμως, από βαθιές εκπνοές. Οι κινήσεις αυτές αποτελούν πολύ καλή εξάσκηση των αναπνευστικών μυών. 'Επί πλέον, προκαλούν οξυγόνωση του αίματος — καθαρίσμα, όπως το λένε — και δίνουν αίσθηση ευφορίας. Παλλός έμπειρος γιατρός, συνιστά, για ξεκούρασι, δέκα βαθιές αναπνευστικές κινήσεις, κάθε φορά που θα αισθανθώ κόπωση. Και πράγματι, όταν μείνη κανείς άδρες σκυμμένος στο γραφείο του, στη δουλειά του, μερικές τέτοιες αναπνοές ξεκουράζουν, ανανεώνουν τις δυνάμεις του οργανισμού.

Το ζήτημα, όμως, είναι άλλο: 'Η σημασία που έχει η βαθειά εκπνοή και η υπεροχή της έναντι της βαθειάς εισπνοής. Διότι έχει αποδειχθεί, ότι η εκπνευστική φάσι είναι σπουδαιότερη και πρέπει να προσπαθούμε, κυρίως, να

Γ. Κ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Η ΛΕΥΚΟΡΡΟΙΑ

ΚΥΡΙΑΝ Π. ΣΙΔΗΡ. ΑΘΗΝΑΙ. — 'Εγράψαμε κατ' επανάληψιν για την λευκορροία. Θα σας παρέπεμπα σ' ένα από τα προηγούμενα τεύχη της «Οικογενείας», αν δεν ήθελα να εξαντλήσω σήμερα το θέμα με την ευκαιρία του ερωτήματός σας, καθώς και πλήθους αναγνωστών, οι οποίοι ζητούν πληροφορίες για το ίδιο θέμα. Φαίνεται ότι η λευκορροία απασχολεί πολύ κόσμο τώρα τελευταία.

'Ακούστε λοιπόν:

'Η λευκορροία, ή ασπροφυτική ούρηθριτις, είναι μία φλεγμονή της ούρηθρας που οφείλεται σε κοινά μικρόβια. Τα μικρόβια που συνήθως ζουν μέσα στην ούρηθρα, όπως σ' όλες τις κοιλότητες, σαν παράσιτα ή σαπροφυτικά ούρηθριτις. 'Υστερα από κάποια, από άρρώστια, ή και χωρίς να φαίνεται η αιτία, τα μικρόβια αυτά αναζωπυρώνονται και γίνονται παθογόνα προκαλώντας τη φλεγμονή της ούρηθρας όπως περίπου συμβαίνει με το κοινό συνάχι.

'Αλλ' όπως μερικές φορές το συνάχι μεταδίδεται από άτομο σε άτομο, έτσι μπορεί να συμβεί και με την ούρηθριτιδα. Να κολλησώμε, δηλαδή, την αρρώστια από άλλο άτομο. Φυσικά η μετάδοσις γίνεται από την γυναίκα στον άνδρα και αντίστροφως, γιατί και η γυναίκα παρουσιάζει την ίδια αρρώστια.

'Η πενικιλίνη δεν δρά κατά της λευκορροίας, γιατί αφίνει ανεπηρεάστα τα περισσότερα μικρόβια της αρρώστιας αυτής.

Γι' αυτό και συνδυάζεται η πενικιλίνη με μικρές δόσεις στρεπτομυκίνης, μόνον στις βαρύτερες μορφές. Ποτέ στις ελαφρές συνηθισμένες μορφές, όπου η τοπική θεραπεία, μαζί με τις σουλφamideς, άργα ή γρήγορα θα γιατρέψη την μικρή αυτή αρρώστια.

Λέγω άργα ή γρήγορα γιατί δεν είναι καθόλου σπάνιο η διάρκεια της θεραπείας να είναι 10 και 15 ημερών, και πολλές φορές η υποτροπή δεν λείπει.

Ενώ λοιπόν η θλευνόρροια γιατρεύεται συνήθως σε 24 ώρες, η λευκορροία άργει πολύ περισσότερο, αν και είναι ελαφρότερη πάθησις. 'Ετσι εξηγείται η ανυπομονησία των αναγνωστών μας, τους οποίους πιστεύω ότι θα καθυσχύσω ύστερα από όλα όσα είπα που πάνω.

Προσθέτω, τελειώνοντας, ότι δεν έχουν να φοβούνται μελλον-

Οι απαντήσεις μας στις επιστολές των αναγνωστών, δεν απευθύνονται μόνο στους αναγνώστες που τις προκάλεσαν. Με την ευκαιρία επιστολής αναγνώστη, δίνουμε χρήσιμες πληροφορίες και συμβουλές που, ελπίζουμε, ενδιαφέρουν όλους.

τικές συνέπειες, ότι οι επιπλοκές είναι εξαιρετικά σπάνιες και πάντοτε ελαφρές.

'Αλλωστε, υπάρχει έλπις, τα νέα αντιβιοτικά — και μελετώνται συνεχώς νέα — να διαδραματίζουν και τη λευκορροία. 'Ελαφρά πάθησις λοιπόν η λευκορροία, που ένοχος όμως τους ανθρώπους, όπως ένα κοινό συνάχι που η επίστασή δεν καθώρθωσεν ακόμη να γιατρευθεί σε 24 ώρες.

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ

Κυρίαν ΠΗΝ. ΦΩΤ. ΘΗΒΑΙ. — Βεβαίως ο καρκίνος της μήτρας είναι μία σοβαρωτάτη νόσος.

'Εάν διαγνωσθή στην αρχή, όταν ακόμη εντοπίζεται στον τράχηλο της μήτρας — είναι η συχνότερη εντόπισις — κατόπιν έλαφρα θεραπευόμενος, επιτρέπεται να ελπίζουμε πολλών έτών ζωής, ακόμη και την ίασι.

ΑΠΑΝΤΑ

'Η θεραπευτική άγωγή του καρκίνου της μήτρας έχει τελειοποιηθεί σήμερα. Βασίζεται στην εγχείρησι και την ακτινοβολία με ράδιο ή ακτίνες Χ. 'Ο χειρουργός θα χρησιμοποιήσει τα 3 αυτά ισχυρά μέσα ανάλογα με τις περιπτώσεις.

Το σπουδαιότερο όμως σημείο στο ζήτημα του καρκίνου είναι η έγκαιρη διάγνωσις.

Πάνω σ' αυτό το εξαιρετικά ενδιαφέρον σημείο έγγραφσαν πολλά. 'Εκείνο που πρέπει να ξέρη κάθε γυναίκα, είναι να επισκέπτεται το μαιευτήρα της κάθε έξι μήνες. 'Η κυτταρολογική εξέτασις, κατά την μέθοδο Παπανικολάου, είναι απλή, όχι πολυδάπανη. 'Αποτελεί τον καλύτερο τρόπο πρώτης διαγνώσεως του καρκίνου.

Γ. Κ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Εύτ. Εύτ., Ευλόκαστρο. — 'Η κύστις της ωδοθήκης θεραπεύεται δι' εγχειρήσεως. Ούδέποτε αυτόμάτως. Κάθε αναβολή της άφαιρέσεως συνεπάγεται κι ανόητους πόνους συνδυασμένους με ένδοχες επιπλοκές, εκτός του ότι η κύστις μεγαλώνει.

Δίδα 'Ιωσ. Περ., 'Αθήναι. — 'Οφείλετε να έχετε έμπιστοσύνην εις τον γιατρόν σας. 'Επιτέλους, αφού άμφιβάλλετε, συμβουλευθήτε έναν καθηγητή του Πανεπιστημίου, αφού προηγουμένως ειδοποιήσετε τον κορυντή, για την απόφασί σας. Αυτό θέλει η δεοντολογία.

Καν Ζαφ. Τρ., Πειραιεύς. — 'Η όπισθία κάμψις της μήτρας, στην οποία οφείλονται όλα τα ένοχλημάτά σας, θεραπεύεται με εγχείρησι. 'Εγχειρήσις απλή, άπασα σε έξι ή οχτώ, αλλά πάντοτε εγχειρήσις, η οποία θα σας έμποδίζει να εργασήτε περισσότερο από ένα μήνα.

Γεώργ. Τσιν., Πάτραι. — Για την άνικανότητα έγραψα πολλές φορές. Σας παραπέμπω σε προηγούμενα τεύχη της «Οικογενείας». 'Αν θέλετε συγκεκριμένη απάντησι, εξιστορήστε μου το περιστατικό σας λεπτομερώς.

ΓΑΛΑΚΤΟΣ

- 7) Να είναι φρέσκο.
- 8) Να μην περιέχει ξένες χημικές ουσίες, που προσθέτουν, καμιά φορά, για τη διατήρησή του.
- 9) Μη μη μυρίζει άσχημα ή έστω και βαρεία.
- 10) Να μην είναι νοθευμένο με νερό, μαργαρίνη ή άλλες ουσίες.

Πρέπει, τέλος, να γνωρίζουμε, ότι, κατά την άνοιξι, το γάλα είναι πλουσιώτερο σε συστατικά και, κυρίως σε βιταμίνες. 'Οτι, στο τέλος της άμέλειας, περιέχει περισσότερο λίπος, παρά στην αρχή. Και ότι είναι προτιμότερο τα ζώα να άρμέγονται δυο φορές την ημέρα.

Κ. ΖΕΡΒΟΣ
Χημικός

Η ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ

ΜΑΡΙΑΝ 34, 'Ενταύθα. — 'Υπάρχουν πολλοί τρόποι έγκαιρου διαπιστώσεως μιας πιθανής εγκυμοσύνης. Σε όλες, όμως, τις περιπτώσεις, πρέπει να άποταθήτε σε γυναικολόγο ή ιατρό, ο οποίος θα σας καθοδηγήση σχετικά.

Σας λέγω, πάντως, ότι η διακοπή της περιόδου δεν άποτελει διάλου βεβαίον σημείο. Μπορεί να οφείλεται σε πολλούς και διαφόρους λόγους. Στην έγκυμοσύνην αλλα και σε πολλές παθολογικές αιτίες: Σε όρμονικές διαταραχές. Σε ψυχικούς λόγους. Σε χρόνιες άρρώστειες, στη φυσιολογική, ή σφιγλι κ. ά. Σε όξείες λοιμώδεις ασθένειες, στην παρωτίτιδα μεταξυ άλλων. Σε χρόνιες δηλητηριάσεις. Στο κρύο και το κρουστικό. Στην απότομη αλλαγή του κλίματος. Σε ύπνοιστισμό, στην υποβιταμίνωσι. Σε τοπικές παθήσεις των γεννητικών οργάνων.

'Εξ άλλου, υπάρχουν και άλλα σημεία γενικά και, κυρίως, τοπικά — ανατομικές μεταβολές του τράχηλου και του σώματος της μητρας — που βοηθούν τον έμπειρο γυναικολόγο να διαπιστώσει μίαν έγκυμοσύνην στην αρχή της.

'Ολα αυτά, όμως, τα κλινικά μέσα δεν είναι άπόλυτου βεβαίοντος, παρά μόνον μετά την τέταρτη έβδομοσας της έγκυμοσύνης. Σίγουρη απάντησι μπορεί να μας δώσει μόνο το έργαστήριο. Και, μάλιστα, από τις πρώτες μέρες της κύσεως.

'Υπάρχουν, πράγματι, διάφοροι τρόποι βιολογικής εξέτασεως των ούρων της γυναίκας, οι όποιοι επιτρέπουν την διαπίστωσις της έγκυμοσύνης με άπόλυτο σχεδόν βεβαίοντος.

'Η άπαρίθμησις και η περιγραφή των τρόπων αυτών θα ήταν άνιστη. 'Αρκούμαι να σας πω ότι ένας από τους πιο συνηθισμένους τρόπους είναι ο ακόλουθος: Ποσότητα αυτών των ούρων της γυναίκας, που θέλουμε να εξετάσουμε, εισάγουμε με σύριγγα σε σμύναλο ενός άνδρου — νεαρού δηλαδή — θηλυκού κοινου. 'Αν δηλαδή είναι έγκυος — έστω και από λίγες μόνο μέρες — μετά από μερικά είκοσιτετάρωρα, το κοινού θα παρουσιάσει στις ωδοθήκες του χαρακτηριστικές μεταβολές. 'Ο τρόπος αυτός μας δίνει — εκτός από σπάνιες εξαιρέσεις — σωστό άποτέλεσμα.

Τελευταία, χρησιμοποιείται και ένας άλλος τρόπος, πολύ πιο άπλος και γρήγορος. Συνίσταται στην μικροσκοπική εξέτασι των έκκριμάτων του τράχηλου.

'Οπως καταλαβαίνετε, με όσα σας είπα, είναι άδύνατο να διαπιστώσετε μόνη σας ή δι' άλλη λογραφίας την ύπαρξι έγκυμοσύνης. Ούτε, εξ άλλου, με τη βοήθεια της «γείτονισσας» και των διάφορων άλλων άνευθύνων ατυμων, που είναι πάντα πρόθυμα να δώσουν άνόητες και συχνά επικίνδυνες συμβουλές. Σας συμβούλευω το ταχύτερο να έπισκεφθήτε το γιατρό σας και σε καμμία περίπτωση να μην προσπαθήσετε να λύσετε μόνη το ζήτημα, ζαλιζόντας διάφορα μέσα και φάρμακα. 'Ολα αυτά, εκτός του ότι είναι τελείως περιττά, είναι συχνότατα και πολύ επικίνδυνα...

Π. Κ. 11.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

'Ενας είναι ο τρόπος για να άδυνατίσει κανείς. Το είπαμε και άλλοτε. Να περιορίση την τροφή που τρώει. Σε ποσότητα και σε ποιότητα. Αυτό είναι το βασικό μέσο για τη καταπολέμησι της παχυσαρκίας. 'Υπάρχουν, βέβαια, περιπτώσεις, που πρέπει να αντιμετώπιζονται με πιο ειδικά μέσα. 'Οταν το υπερβολικό πάχος οφείλεται σε παθολογικούς λόγους, σε όρμονικές ανωμαλίες κλπ., χρειάζεται η έφαρμογή άριστων φαρμάκων και άλλων ειδικών μέσων. Τις περισσότερες, όμως, φορές η παχυσαρκία οφείλεται σε πολύ απλούστερους λόγους και υποχωρεί όταν έφαρμακωθή ή κατάλληλη διαίτα.

Δυστυχώς, όμως, πολλοί χρησιμοποιούν φάρμακα για να άδυνατίσουν. Και φάρμακα, που δεν τους δίνει ο γιατρός, αλλά που τα παίρνουν έπειδι διάβασαν μία σχετική διαφήμισι ή έπειδι τα σύστησε «κάποιος γνωστός» τους.

Τα φάρμακα που προσφέρονται για να άδυνατίσει κανείς είναι, γενικά, επικίνδυνα. Συνηθότατα είναι και άχρηστα. 'Οσα από αυτά περιέχουν όρμους, είναι ακόμα πιο επικίνδυνα.

Τα όρμονικά φάρμακα είναι πραγματικό δόικο μαχαίρι. 'Η χρήσις τους εξαιρετικά λεπτή. Οι πιθανότητες να βλάψουν, συχνά, περισσότερες παρά από την ωφέλεια που περιμένουμε. Δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται παρά σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, σαφώς καθορισμένες και, βέβαια, με ιατρική παρακολούθησι. Κάθε φάρμακο που περιέχει όρμους ή όρμονικές ουσίες, πρέπει κατ' αρχήν να το άπορρίπτουμε, εκτός αν μας το δίνει γιατρός της άπόλυτου έμπιστοσύνης μας.

Λιγότερο επικίνδυνη και βλαβερή είναι μία άλλη ουσία που, τελευταία, χρησιμοποιείται και για το σκοπό αυτό. Πρόκειται για την άμφεταμίνη — και τα διάφορα παρμόια — για την οποία μιλήσαμε κάποτε και που θα μας άπασχολήση και στο μέλλον πιο λεπτομερώς.

'Η άμφεταμίνη έχει την ιδιότητα να διεγείρη γενικά τον οργανισμό και, ειδικότερα, την πνευματική άπόδοσι. Αυξάνει, εξ άλλου, τις καύσεις, μέσα στο σώμα και ελαττώνει την όρεξι. 'Ο ιδιότητές της αυτές ώδηγησαν στη χρησιμοποίησή της, σε βοηθητικό μέσο για το άδυνάτισμα.

Αυτά όλα, βέβαια, αν δεν άπαρηχόμαστε άπο την έλαφρήν έλαφριά καθάρσι ένεργεια που έχουν. Μόνα τους, χωρίς διαίτα και έλάττωσι της τροφής, δε δίνουν άποτέλεσμα. Σε συνδυασμό, όμως, με τα άλλα μέσα και, κυρίως, με την ύπαρξη, μαζί με την παχυσαρκία — όπως συχνά συμβαίνει — και χρόνια δυσκοιλιότης, είναι πολύ ωφέλιμα. Και σχεδόν ποτέ επικίνδυνα.

Τέτοιο καθαρτικό φάρμακο είναι, μεταξύ άλλων, αναλόγων, το «Κάρλσμπαντ», για το όποιο μιλήσαμε και άλλοτε από τη στήλη αυτή. Το όλας αυτό, όταν λαμβάνεται σε μικρές δόσεις — μισό ως ένα κουταλάκι του γλυκού — κάθε πρωί, σε μισό άπο ένα ποτήρι χλιαρό νερό, πριν άπο το πρώτο ρόφημα, υποβοηθεί την κανονική λειτουργία του έντερου και του συκωτιού, αυξάνει και διευκολύνει την έκκρισι της χολής και, γενικά, συντελεί στην καλή λειτουργία του οργανισμού και τη διατήρησι της υγείας. Και είναι πολύ ωφέλιμοτερο να το πίνουμε γούλα — γούλα.

Το βασικό, πάντως, για να άδυνατίσει κανείς είναι, όπως είπαμε και άλλοτε, να περιορίση την τροφή που τρώει. Σε ποσότητα και σε ποιότητα. Αυτό είναι το βασικό μέσο για τη καταπολέμησι της παχυσαρκίας. 'Υπάρχουν, βέβαια, περιπτώσεις, που πρέπει να αντιμετώπιζονται με πιο ειδικά μέσα. 'Οταν το υπερβολικό πάχος οφείλεται σε παθολογικούς λόγους, σε όρμονικές ανωμαλίες κλπ., χρειάζεται η έφαρμογή άριστων φαρμάκων και άλλων ειδικών μέσων. Τις περισσότερες, όμως, φορές η παχυσαρκία οφείλεται σε πολύ απλούστερους λόγους και υποχωρεί όταν έφαρμακωθή ή κατάλληλη διαίτα.

Δυστυχώς, όμως, πολλοί χρησιμοποιούν φάρμακα για να άδυνατίσουν. Και φάρμακα, που δεν τους δίνει ο γιατρός, αλλά που τα παίρνουν έπειδι διάβασαν μία σχετική διαφήμισι ή έπειδι τα σύστησε «κάποιος γνωστός» τους.

Τα φάρμακα που προσφέρονται για να άδυνατίσει κανείς είναι, γενικά, επικίνδυνα. Συνηθότατα είναι και άχρηστα. 'Οσα από αυτά περιέχουν όρμους, είναι ακόμα πιο επικίνδυνα.

Τα όρμονικά φάρμακα είναι πραγματικό δόικο μαχαίρι. 'Η χρήσις τους εξαιρετικά λεπτή. Οι πιθανότητες να βλάψουν, συχνά, περισσότερες παρά από την ωφέλεια που περιμένουμε. Δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται παρά σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, σαφώς καθορισμένες και, βέβαια, με ιατρική παρακολούθησι. Κάθε φάρμακο που περιέχει όρμους ή όρμονικές ουσίες, πρέπει κατ' αρχήν να το άπορρίπτουμε, εκτός αν μας το δίνει γιατρός της άπόλυτου έμπιστοσύνης μας.

Λιγότερο επικίνδυνη και βλαβερή είναι μία άλλη ουσία που, τελευταία, χρησιμοποιείται και για το σκοπό αυτό. Πρόκειται για την άμφεταμίνη — και τα διάφορα παρμόια — για την οποία μιλήσαμε κάποτε και που θα μας άπασχολήση και στο μέλλον πιο λεπτομερώς.

'Η άπαρίθμησις και η περιγραφή των τρόπων αυτών θα ήταν άνιστη. 'Αρκούμαι να σας πω ότι ένας από τους πιο συνηθισμένους τρόπους είναι ο ακόλουθος: Ποσότητα αυτών των ούρων της γυναίκας, που θέλουμε να εξετάσουμε, εισάγουμε με σύριγγα σε σμύναλο ενός άνδρου — νεαρού δηλαδή — θηλυκού κοινου. 'Αν δηλαδή είναι έγκυος — έστω και από λίγες μόνο μέρες — μετά από μερικά είκοσιτετάρωρα, το κοινού θα παρουσιάσει στις ωδοθήκες του χαρακτηριστικές μεταβολές. 'Ο τρόπος αυτός μας δίνει — εκτός από σπάνιες εξαιρέσεις — σωστό άποτέλεσμα.

Τελευταία, χρησιμοποιείται και ένας άλλος τρόπος, πολύ πιο άπλος και γρήγορος. Συνίσταται στην μικροσκοπική εξέτασι των έκκριμάτων του τράχηλου.

'Οπως καταλαβαίνετε, με όσα σας είπα, είναι άδύνατο να διαπιστώσετε μόνη σας ή δι' άλλη λογραφίας την ύπαρξι έγκυμοσύνης. Ούτε, εξ άλλου, με τη βοήθεια της «γείτονισσας» και των διάφορων άλλων άνευθύνων ατυμων, που είναι πάντα πρόθυμα να δώσουν άνόητες και συχνά επικίνδυνες συμβουλές. Σας συμβούλευω το ταχύτερο να έπισκεφθήτε το γιατρό σας και σε καμμία περίπτωση να μην προσπαθήσετε να λύσετε μόνη το ζήτημα, ζαλιζόντας διάφορα μέσα και φάρμακα. 'Ολα αυτά, εκτός του ότι είναι τελείως περιττά, είναι συχνότατα και πολύ επικίνδυνα...

Π. Κ. 11.

Τα άποτέλεσματα που έδωσε είναι καλά. Πρέπει, όμως, να παρακολουθήται η λήψις της από γιατρό, διότι μπορεί να προκαλέση ταχυκαρδία, άγχος και άλλα. 'Εξ άλλου, συνθιβίζει ο οργανισμός και μπορεί να δημιουργηθή άμφοταμινομανία...

"Αλλα φάρμακα για το άδυνάτισμα βασίζονται στη δράσι τους στην έλαφριά καθάρσι ένεργεια που έχουν. Μόνα τους, χωρίς διαίτα και έλάττωσι της τροφής, δε δίνουν άποτέλεσμα. Σε συνδυασμό, όμως, με τα άλλα μέσα και, κυρίως, με την ύπαρξη, μαζί με την παχυσαρκία — όπως συχνά συμβαίνει — και χρόνια δυσκοιλιότης, είναι πολύ ωφέλιμα. Και σχεδόν ποτέ επικίνδυνα.

Τέτοιο καθαρτικό φάρμακο είναι, μεταξύ άλλων, αναλόγων, το «Κάρλσμπαντ», για το όποιο μιλήσαμε και άλλοτε από τη στήλη αυτή. Το όλας αυτό, όταν λαμβάνεται σε μικρές δόσεις — μισό ως ένα κουταλάκι του γλυκού — κάθε πρωί, σε μισό άπο ένα ποτήρι χλιαρό νερό, πριν άπο το πρώτο ρόφημα, υποβοηθεί την κανονική λειτουργία του έντερου και του συκωτιού, αυξάνει και διευκολύνει την έκκρισι της χολής και, γενικά, συντελεί στην καλή λειτουργία του οργανισμού και τη διατήρησι της υγείας. Και είναι πολύ ωφέλιμοτερο να το πίνουμε γούλα — γούλα.

Το βασικό, πάντως, για να άδυνατίσει κανείς είναι, όπως είπαμε και άλλοτε, να περιορίση την τροφή που τρώει. Σε ποσότητα και σε ποιότητα. Αυτό είναι το βασικό μέσο για τη καταπολέμησι της παχυσαρκίας. 'Υπάρχουν, βέβαια, περιπτώσεις, που πρέπει να αντιμετώπιζονται με πιο ειδικά μέσα. 'Οταν το υπερβολικό πάχος οφείλεται σε παθολογικούς λόγους, σε όρμονικές ανωμαλίες κλπ., χρειάζεται η έφαρμογή άριστων φαρμάκων και άλλων ειδικών μέσων. Τις περισσότερες, όμως, φορές η παχυσαρκία οφείλεται σε πολύ απλούστερους λόγους και υποχωρεί όταν έφαρμακωθή ή κατάλληλη διαίτα.

Δυστυχώς, όμως, πολλοί χρησιμοποιούν φάρμακα για να άδυνατίσουν. Και φάρμακα, που δεν τους δίνει ο γιατρός, αλλά που τα παίρνουν έπειδι διάβασαν μία σχετική διαφήμισι ή έπειδι τα σύστησε «κάποιος γνωστός» τους.

Τα φάρμακα που προσφέρονται για να άδυνατίσει κανείς είναι, γενικά, επικίνδυνα. Συνηθότατα είναι και άχρηστα. 'Οσα από αυτά περιέχουν όρμους, είναι ακόμα πιο επικίνδυνα.

Τα όρμονικά φάρμακα είναι πραγματικό δόικο μαχαίρι. 'Η χρήσις τους εξαιρετικά λεπτή. Οι πιθανότητες να βλάψουν, συχνά, περισσότερες παρά από την ωφέλεια που περιμένουμε. Δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται παρά σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, σαφώς καθορισμένες και, βέβαια, με ιατρική παρακολούθησι. Κάθε φάρμακο που περιέχει όρμους ή όρμονικές ουσίες, πρέπει κατ' αρχήν να το άπορρίπτουμε, εκτός αν μας το δίνει γιατρός της άπόλυτου έμπιστοσύνης μας.

Λιγότερο επικίνδυνη και βλαβερή είναι μία άλλη ουσία που, τελευταία, χρησιμοποιείται και για το σκοπό αυτό. Πρόκειται για την άμφεταμίνη — και τα διάφορα παρμόια — για την οποία μιλήσαμε κάποτε και που θα μας άπασχολήση και στο μέλλον πιο λεπτομερώς.

'Η άμφεταμίνη έχει την ιδιότητα να διεγείρη γενικά τον οργανισμό και, ειδικότερα, την πνευματική άπόδοσι. Αυξάνει, εξ άλλου, τις καύσεις, μέσα στο σώμα και ελαττώνει την όρεξι. 'Ο ιδιότητές της αυτές ώδηγησαν στη χρησιμοποίησή της, σε βοηθητικό μέσο για το άδυνάτισμα.

Αυτά όλα, βέβαια, αν δεν άπαρηχόμαστε άπο την έλαφρήν έλαφριά καθάρσι ένεργεια που έχουν. Μόνα τους, χωρίς διαίτα και έλάττωσι της τροφής, δε δίνουν άποτέλεσμα. Σε συνδυασμό, όμως, με τα άλλα μέσα και, κυρίως, με την ύπαρξη, μαζί με την παχυσαρκία — όπως συχνά συμβαίνει — και χρόνια δυσκοιλιότης, είναι πολύ ωφέλιμα. Και σχεδόν ποτέ επικίνδυνα.

Τέτοιο καθαρτικό φάρμακο είναι, μεταξύ άλλων, αναλόγων, το «Κάρλσμπαντ», για το όποιο μιλήσαμε και άλλοτε από τη στήλη αυτή. Το όλας αυτό, όταν λαμβάνεται σε μικρές δόσεις — μισό ως ένα κουταλάκι του γλυκού — κάθε πρωί, σε μισό άπο ένα ποτήρι χλιαρό νερό, πριν άπο το πρώτο ρόφημα, υποβοηθεί την κανονική λειτουργία του έντερου και του συκωτιού, αυξάνει και διευκολύνει την έκκρισι της χολής και, γενικά, συντελεί στην καλή λειτουργία του οργανισμού και τη διατήρησι της υγείας. Και είναι πολύ ωφέλιμοτερο να το πίνουμε γούλα — γούλα.

Το βασικό, πάντως, για να άδυνατίσει κανείς είναι, όπως είπαμε και άλλοτε, να περιορίση την τροφή που τρώει. Σε ποσότητα και σε ποιότητα. Αυτό είναι το βασικό μέσο για τη καταπολέμησι της παχυσαρκίας. 'Υπάρχουν, βέβαια, περιπτώσεις, που πρέπει να αντιμετώπιζονται με πιο ειδικά μέσα. 'Οταν το υπερβολικό πάχος οφείλεται σε παθολογικούς λόγους, σε όρμονικές ανωμαλίες κλπ., χρειάζεται η έφαρμογή άριστων φαρμάκων και άλλων ειδικών μέσων. Τις περισσότερες, όμως, φορές η παχυσαρκία οφείλεται σε πολύ απλούστερους λόγους και υποχωρεί όταν έφαρμακωθή ή κατάλληλη διαίτα.

Δυστυχώς, όμως, πολλοί χρησιμοποιούν φάρμακα για να άδυνατίσουν. Και φάρμακα, που δεν τους δίνει ο γιατρός, αλλά που τα παίρνουν έπειδι διάβασαν μία σχετική διαφήμισι ή έπειδι τα σύστησε «κάποιος γνωστός» τους.

Τα φάρμακα που προσφέρονται για να άδυνατίσει κανείς είναι, γενικά, επικίνδυνα. Συνηθότατα είναι και άχρηστα. 'Οσα από αυτά περιέχουν όρμους, είναι ακόμα πιο επικίνδυνα.

Τα όρμονικά φάρμακα είναι πραγματικό δόικο μαχαίρι. 'Η χρήσις τους εξαιρετικά λεπτή. Οι πιθανότητες να βλάψουν, συχνά, περισσότερες παρά από την ωφέλεια που περιμένουμε. Δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται παρά σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, σαφώς καθορισμένες και, βέβαια, με ιατρική παρακολούθησι. Κάθε φάρμακο που περιέχει όρμους ή όρμονικές ουσίες, πρέπει κατ' αρχήν να το άπορρίπτουμε, εκτός αν μας το δίνει γιατρός της άπόλυτου έμπιστοσύνης μας.

Λιγότερο επικίνδυνη και βλαβερή είναι μία άλλη ουσία που, τελευταία, χρησιμοποιείται και για το σκοπό αυτό. Πρόκειται για την άμφεταμίνη — και τα διάφορα παρμόια — για την οποία μιλήσαμε κάποτε και που θα μας άπασχολήση και στο μέλλον πιο λεπτομερώς.

'Η άπαρίθμησις και η περιγραφή των τρόπων αυτών θα ήταν άνιστη. 'Αρκούμαι να σας πω ότι ένας από τους πιο συνηθισμένους τρόπους είναι ο ακόλουθος: Ποσότητα αυτών των ούρων της γυναίκας, που θέλουμε να εξετάσουμε, εισάγουμε με σύριγγα σε σμύναλο ενός άνδρου — νεαρού δηλαδή — θηλυκού κοινου. 'Αν δηλαδή είναι έγκυος — έστω και από λίγες μόνο μέρες — μετά από μερικά είκοσιτετάρωρα, το κοινού θα παρουσιάσει στις ωδοθήκες του χαρακτηριστικές μεταβολές. 'Ο τρόπος αυτός μας δίνει — εκτός από σπάνιες εξαιρέσεις — σωστό άποτέλεσμα.

Τελευταία, χρησιμοποιείται και ένας άλλος τρόπος, πολύ πιο άπλος και γρήγορος. Συνίσταται στην μικροσκοπική εξέτασι των έκκριμάτων του τράχηλου.

'Οπως καταλαβαίνετε, με όσα σας είπα, είναι άδύνατο να διαπιστώσετε μόνη σας ή δι' άλλη λογραφίας την ύπαρξι έγκυμοσύνης. Ούτε, εξ άλλου, με τη βοήθεια της «γείτονισσας» και των διάφορων άλλων άνευθύνων ατυμων, που είναι πάντα πρόθυμα να δώσουν άνόητες και συχνά επικίνδυνες συμβουλές. Σας συμβούλευω το ταχύτερο να έπισκεφθήτε το γιατρό σας και σε καμμία περίπτωση να μην προσπαθήσετε να λύσετε μόνη το ζήτημα, ζαλιζόντας διάφορα μέσα και φάρμακα. 'Ολα αυτά, εκτός του ότι είναι τελείως περιττά, είναι συχνότατα και πολύ επικίνδυνα...

Π. Κ. 11.

Ο Δημήτρης 'Ωσήποδης, Βάκ-
σιν, αρχιτέκτονας, ύστερα ά-
πό μία πνευματιστική βραδυά,
γύρισε από την πολιτεία στο έ-
ξοχικό του. Γδύθηκε κι' έπεσε στο
έρημο κρεβάτι του. 'Η κυρία
Βάκσιν, είχε πάει στην όλουχητία
της 'Αγίας Τριάδας. 'Ο Βάκσιν,
άρχισε να θυμάται όλα, όσα ά-
κουσε και είδε. Δηλαδή, έδώ που
τά λέμε, εκείνο το βράδυ δεν εί-
χαν άσχοληθή με πνευματιστικά
πειράματα. 'Η βραδυά είχε περά-
σει με διηγήσεις τρόμου. Μία κο-
πέλλα, άρχισε να μιλά στα καλά
καθούμενα, πώς μπορούν να μαν-
τεύουν τη σκέψη των άλλων. Δί-
χως να το καταλάβουν, πέρασαν
στα πνεύματα, από τα πνεύματα
στα φαντάσματα και από τα φαν-
τάσματα στα φαινόμενα της νε-
κροφάνειας... Κάποιος διηγήθηκε
για ένα νεκρό, που γύρισε μέσα
στο φέρετρό του. 'Ο ίδιος ο Βάκ-
σιν, ζήτησε και του έφεραν το
πιτάκι κι' έδειξε στίς κοπέλλες
πώς πρέπει να συνεννοηται κα-
νείς με τα πνεύματα.

— Τί μυστήρια και τρομερά
πράγματα κρύβει η φύσις, σκεφτό-
ταν ο Βάκσιν, κουκουλωμένος κά-
τω από το σκέπασμα. Τό τρομε-
ρότερο δεν είναι οι νεκροί, αλλά
αυτή η άδειαίότητα...
Σήμανε ή ώρα μία μετά τα με-
σάνυχτα. 'Ο Βάκσιν γύρισε από
το άλλο πλευρό και κύτταξε κά-
τω από το σκέπασμα τη γαλά-
ζια φλόγα του κεριού, που, τρε-
μοσθύνοντας, μόλις φώτιζε το ει-
κονοστάσι και το πορτραίτο του
θείου Κλαύδιου Μυρώνιδας, που ή-
τανε κρεμασμένο άντίκρου στο
κρεβάτι.

— Από το νού του Βάκσιν πέρα-
σε μία σκέψη: Για φαντάσου, μέ-
σα στο μισοσκότεινο δωμάτιο, να
παρουσιαστή τώρα ή σκιά του
θείου!... "Όχι, αυτό είναι άδύ-
νατο!

Βέβαια, τα φαντάσματα είναι
δαισιδαίμονες. 'Όστόσο, ο Βάκ-
σιν σκέπασε, για καλό και για κα-
κό, το κεφάλι του με το πάπλωμα
και έκλεισε πιά σφιχτά τα μάτια
του. Στη φαντασία του ήρθε ή
σκηνή του νεκρού, που γύρισε μέ-
σα στο κιβούρι του. "Υστερα,

φαντάστηκε πώς βλέπει τη μορφή
της μακαρίτισσας της πεθεράς
του, κάποιου φίλου που είχε κρε-
μαστή, τα πνιγμένα κορίτσια...
'Ο Βάκσιν άρχισε να διώχνει ά-
πό το νού του τις μαύρες ιδέες.
'Αλλά, όσο πιά έπιμόνα τις έ-
διωχνε, τόσο πιά καθαρίες φάντα-
ζαν οι διάφορες μορφές, και οι
σκέψεις γινόντουσαν έφιαλτικό-
τερες. "Άρχισε να άγριεύει.

Τί διάβολο, να φοβάσαι σά μω-
ρό παιδί... 'Ντροπή!
Τοϊκ-τοϊκ-τοϊκ, χτυπούσε το
ρολόϊ του τοίχου. 'Ο φύλακας του
νεκροταφείου χτύπησε την καμπά-
να. 'Ο ήχος ήταν άργός, λυπητε-
ρός, σπάζαζε την καρδιά... 'Ο
Βάκσιν άνατίχισε. Του φάνη-
κε, πώς πάνω από το κεφάλι του
κάποιος άνάσσει βαθεία, σά να
δγίκε ο θεός από την κορνίζα
κι' έσκυβε πάνω του... 'Ο Βάκσιν
άλαφιάστηκε. "Εσφίξε από τον
τρόμο τα δόντια του και κράτη-
σε την άναπνοή του. Τέλος, όταν
από το άνοιχτό παράθυρο μπήκε
έναν χρυσοκάναρος και βούιξε
πάνω από το κεφάλι του, δέ βά-
στηκε και άπελπισμένος τράβηξε
το κορόνι του κουδουνιού.

— Δημήτρη 'Ωσήποδτε, βας
δόλλεν ζι; (τί θέλετε);, άκούστη-
κε σέ λίγο, πίσω από την πόρτα,
ή φωνή της Γερμανίδας δασκά-
λας, που είχανε στο σπίτι.

— "Αχ, έσεις, Ροζαλία Κάρλο-
βνα; είπε μ' άνακούφισι ο Βάκ-
σιν. Γιατί να άνησυχήσετε; Μπο-
ρούσε να έρθη ο Γαβρήλος.
— Τόν Χαβρήλα, στείλατε έ-
σείς 'Ιδιος πολιτεία, και ύπηρέ-
τρια Γλαφύρα λείπει από χτες
βράδυ... Κανείς σπíti... Βας δόλ-
λεν ζι ντόχ; (τί θέλετε λοιπόν);.
— "Άκουσε, παιδί μου τί ήθε-
λα... Προχωρήστε μέσα, μη ντρέ-
πεστε. Το δωμάτιο είναι σκο-
τεινό...

Μέσα στο δωμάτιο μπήκε ή
χοντρή κοκκινομάγουλη Ροζαλία
Κάρλοβνα και στάθηκε, περιμέ-
νοντας.

— Κάθισε, παιδί μου... Ξέρετε
τί συμβαίνει; (Τί να της ζητήσω
τώρα, σκέφτηκε ο Βάκσιν, κυττά-
ζοντας λοξά το πορτραίτο του
θείου και νοιώθοντας ότι ή καρ-
διά του άρχισε να πηγαίνει στη
θέσι της.) "Εγώ, δηλαδή, να τί
ήθελα να σας παρακαλέσω... "Ο-

ταν, αύριο, θα πάη στην πολι-
τεία ο ύπηρέτης, μην ξεχάσετε να
του παραγγείλετε τσιγαρόχαρτα
για τα τσιγάρα μου...

— Τσιγαρόχαρτα για τα τσι-
γάρα; Βας δόλλεν ζι ντόχ; (Και
τί άλλο θέλετε);.

— Θέλω... Τίποτε δε θέλω...
Καθίστε, μπορεί να θυμηθώ και
τίποτε άλλο.

— Δεν είναι καθόλου όπως πρέ-
πει, κορίτσι να βρίσκεται άνδρι-
κό δωμάτιο μέσα. Βλέπω, Δημή-
τρη 'Ωσήποδτε, δεν είστε σοδά-
ρος και σας άρέσουν παιχνιδά-
κια... Νομίζω, για τα τσιγαρο-
χαρτα μονάχα, δεν ξυπνάν άνθρώ-
πους... Καταλαβαίνω...

— Η Ροζαλία Κάρλοβνα σηκώθη-
κε κι' έφυγε. 'Ο Βάκσιν, με την
κουδέντα, είχε συνέλθει λίγο, και,
ντροπισμένος για τη δειλία του,
τράβηξε το σκέπασμα ως το κε-
φάλι κι' έκλεισε σφιχτά τα μά-
τια του. Δέκα λεπτά, τα πέρα-
σε άποσώπηση. ύποφερτά, ύστερα,
όμως, του ξανάβρε ή ίδια λοξά.
Ήρθε ένα σπίρτο και, χωρίς να
άνοιξη τα μάτια του, άναψε το
κερί. "Αλλά, ούτε και το φως τον
βοήθησε. Τρομαγμένος, φαντάστη-
κε πώς κάποιος τον κύτταζε από
τη γωνία και πώς ο θεός άρχι-
σε να άνοικοκλείνει τα βλέφαρά
του.

— Θα ήνακουδούνισω, είπε,
να την πάρω ο διάβολος. Θα της
πώ πώς είμαι άρρωστος και θα
την παρακαλέσω να μου δώση με-
ρικές σταγόνες.

'Ο Βάκσιν κουδούνισε, αλλά,
καμιά άπάντησις. Ξανακουδού-
νισε και, σά να άπαντούσε στο
κουδούνισμά του, κατά σύμπτω-
σι, σήμανε ή καμπάνα του νεκρο-
ταφείου. Τρόμος τον έκυρίεψε!
Παγωμένος από την ταραχή, ώρ-
μησε από την κρεββατοκάμαρα,
σταυροκοπούμενος και ντροπισ-
μένος για τη δειλία του, έτσι,
όπως ήταν, μισόγυμνος, στο δω-
μάτιο της δασκάλας.

— Ροζαλία Κάρλοβνα! φώναξε
τρεμουλιάζοντας και χτύπησε την
πόρτη της. Ροζαλία Κάρλοβνα!
Κοιμάστε; Ξέρετε, δεν είμαι κα-
λά... Τις σταγόνες! Βασίλειε
άπόλυτη σιγή...

— Σας παρακαλώ, δεν κατα-
λαβαίνετε; Σας παρακαλώ! Και
γιατί αυτή ή έπιφυλαχτικότητα,
δταν, μάλιστα, πρόκειται για άρ-
ρωστο άνθρωπο; Τί γυναίκα εί-
στε, με την άλήθεια; Τόσες τζι-
ριτζάντζουλες... Στην ηλικία
μας...

— Θα τα πώ στη γυναίκα σας
... να μην άφήντε ήσυχά τίμια
κορίτσια... "Όταν εγώ έργαζό-
μουν βαρυνέσσα "Αντσιγκ και ο
βαρώνος ήρτε να μου ζητήση
σπίρτα, έγώ είπα στη βαρυνέ-
σα... "Εγώ, είμαι τίμιο κορίτσι...

— Τί να την κάμω την τιμιό-
τητά σας... Είμαι άρρωστος, σίς
παρακαλώ να μου δώσετε σταγό-
νες. Καταλαβαίνετε; Είμαι άρρω-
στος!

'Ο Βάκσιν στηρίχτηκε στην
κορνίζα της πόρτας, σταύρωσε τα
χέρια του και περίμενε πότε θα
περάση ο φόβος του. Δεν τολμού-
σε να γυρίση στο δωμάτιο, όπου
ήταν το άναμμένο κερί και κύ-
ταζε ή θεία από το κάδρο του.
Μά και να στέκει έτσι, με τα σώ-

βρακα, στην πόρτα της δασκά-
λας, κι' αυτό δεν ήταν σωστό. Τί
να κάνη;

Σήμανε δυό μετά τα μεσάνυ-
χτα και ο φόβος δεν πενούσε, ού-
τε και λιγότευε. Στο διάδρομο
ήταν σκοτεινά, κι' από κάθε γω-
νιά κάτι φάνταζε. 'Ο Βάκσιν, γύ-
ρισε το πρόσωπό του πάνω στην
κορνίζα της πόρτας, αλλά, τότε,
του φάνηκε, πώς κάποιος τον τρά-
βηξε από πίσω από το πουκάμι-
σο και τον άγγιξε στον ώμο.

— "Ω, πού να πάρω ο διάβο-
λος... Ροζαλία Κάρλοβνα!

— "Η γυναίκα σας τίμια γυναι-
κα και σείς πρέπει να την αγα-
πάτε. Για! (μάλιστα!). Δέ θέλω
γίνω έχθρός της!

— Είστε άνόητη! Καταλαβαί-
νετε; "Ανόητη!...

Καμιά άπάντησις. 'Ο Βάκσιν
άνοιξε διαταχτικά την πόρτα και
κύτταξε μέσα στο δωμάτιο. "Η
ένανρητη Γερμανίδα κοιμόταν ήρε-
μα. "Η μικρή καντήλα φώτιζε τις
άνάγλυφες γραμμές του γεμάτου,
γερού κορμιού της. 'Ο Βάκσιν
μπήκε στο δωμάτιο και κάθισε
πάνω στο σκαλιστό σεντούκι που
δρισκόταν κοντά στην πόρτα. "Α-
φού ύπηρε άνθρωπος ζωντανός,
αδιάφορο άν κοιμόταν, όλα θα
πήγαιναν καλά. "Ας κοιμάται ή
Γερμαναρού, σκέφτηκε, θα καθίσω
λίγο έδώ πέρα, κι' όταν ξημερώ-
σι, φεύγω.

Περιμένοντας να φέξη, κουλου-
ριάστηκε πάνω στο σεντούκι, έ-
βαλε το χέρι του κάτω από το
κεφάλι και άρχισε να σκέπτεται.
Τί σου είναι αυτά τα νεύρα! "Αν-
θρωπος άνεπτυγμένος, διανοούμε-
νος... κι' όμως, τί διάβολο!
Ντροπής!...

Σέ λίγο, άκούοντας τη σιγαλή
ρυθμική άναπνοή της Ροζαλίας
Κάρλοβνας, ήσυχασε όλότελα.

Στις έξη το πρωί, όταν ή γυ-
ναίκα του Βάκσιν γύρισε από την
'Αγία Τριάδα και είδε πώς ο άν-
τρας της δεν ήταν στην κρεββα-
τοκάμαρα, τράβηξε στής δασκά-
λας να της ζητήσει ψιλά για να
πληρώση τον άμαξά, που την έ-
φερε. "Αλλά, μόλις μπήκε στο
δωμάτιο της Γερμανίδας, είδε
μία μοναδική εικόνα: πάνω στο
κρεβάτι, ξαπλωμένη διάπλατα
και λίγο άκατάστατα, από τη ζέ-
στη, κοιμόταν ή Ροζαλία Κάρλο-
βνα, και, τρία μέτρα πιά μακριά,
κουλουριασμένος πάνω στο πλε-
χτό σεντούκι, ο άντρας της ρο-
χάλιζε τον ύπνο του δικαίου, ξυ-
πλutos και με τα σώβρακα.

Τί του είπε ή γυναίκα του και
πόσο χαμένα τα είχε όταν ξύπνη-
σε και την είδε μπροστά του,
αυτό άφηνω να το φανταστούν οι
άλλοι. "Εγώ, δεν μπορώ άλλο να
προχωρήσω και καταθέτω τα ύ-
πλα.

★★

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑΣ

Ο Σούρας

Μία φορά κι' έναν καιρό ζουσε
έναν μικρόν γκρίζος γαϊδαρέ-
λος στο άχορι του. Τόν έλεγαν
Σούρα. Τό άφεντικό του ήταν έ-
νας γέρος κακός και γκρινιάρης,
που ό,τι άναποδιά του τύγαινε,
την έσοπούσε στη ράχη του Σού-
ρα. "Ετρωγε ξύλο άλύπητο ο ά-
μιρος με το ραβδί και δέ μι-
λούσε.

Μιά μέρα, όμως, εκεί που πή-
γαινε, φορτωμένος με ένα βαρύ
δεμάτι κλαριά, και τις έτρωγε πά-
λι, για να προχωρήση πιά γρήγο-
ρα, έχασε πιά ο γαϊδαρός την ύ-
πομονή του. Σηκώνει τα πιάσια
του ποδία, δίνει μία γερή κλω-
τσιά και ρίχνει, το γέρο κάτω.
'Ελευθερός, τότε, ο Σούρας, δί-
νει δρόμο και φεύγει.

"Ετρεχε, έτρεχε, ώσπου άρχισε
να κουράζεται και να πεινάη.
Κυττάζει, τότε, γύρω του και
βλέπει ένα μικρό σπιτάκι. Λέει:
ας πάω κατά κεί, μπορεί να μου
δώσουν τίποτα να φάω.

Σέ κείνο το σπιτάκι καθόταν
μιά φτωχιά γυναίκα με τα παι-
διά της. Φώναζε ο γαϊδαρέλος,
έξω από την πόρτα της να του ά-
νοιξουν, φώναζε, ώσπου θγανίει ή
γυναίκα να δη τί τρέχει. Βλέπει
το γαϊδαρό με το δεμάτι τα ζύ-
λα και καταχάρηκε. "Εμπαίνε,
βλέπεις, ο χειμώνας και ή γυναι-
κα ήταν τόσο φτωχιά, που ούτε
ξύλα είχε ν' άνάψη φωτιά.

Ξεφόρτωσε το γαϊδαρό άμέσως
και τόν πήρε μέσα. Τόν άγκάλια-
σαν τα παιδιά της και τόν χεί-
δευαν, του δώσανε άχυρο να φάη,
και από τότε τόν είχανε το γάι-
δαρό μη στάξη και μη δρέξη.

Μιά μέρα φωνάζει ή γυναίκα
το μεγάλο της γιο και του λέει:
— Να πάρης τόν Σούρα και
να πās στο παζάρι να πουλήσης
το κρασί μας.

Παίρνει το παιδί τόν Σούρα,
τόν φορτώνει δυό βαρελάκια κρα-
σί και φεύγουν. Σάν φτάσανε στο
παζάρι, λέει το παιδί στο γάι-
δαρό:

— Κάτσε έσύ λιγάκι έδώ, να
πάω εγώ να δώ τα παιχνιδία.

"Εφυγε το παιδί και δεν ξανα-
φάνηκε. Τώρα, τι να κάνη ο Σού-
ρας; "Ετσι, καθώς ήταν, φορτω-
μένος, πάει έξω από το σπίτι
του διοικητή της πολιτείας και
άρχισε να φωνάζη για να δρούν
το παιδί. Τόν άκουει ο διοικητής
και διατάζει τούς φρουρούς του
να τόν δώσουν. "Από τη μία τόν
δώνησαν το γαϊδαρό, από την άλ-
λη ξαναρχόταν εκείνος. Θυμώνει ο
διοικητής και διατάζει να τόν
βάλουν φυλακή. 'Ο φύλακας, ό-
μως, που πήγε να τόν πιάση, εί-
δε τα βαρελάκια με το κρασί και
του καλοήρθαν.

— Χμ, λέει, ως τόν δέσω εγώ
έξω λιγάκι, να δοκιμάσω πρώτα
αν είναι καλό το κρασί, που μάς
φέρνει ρεγάλο.

Δοκιμάζει μία γουλιά, δοκιμά-
ζει δυό, στο τέλος, άπ' το πολύ
κρασί, τόν πήρε ο ύπνος. Παίρ-
νει, τότε, ο Σούρας το καπέλλο
του, τη ζώνη του, και μία και
δυό, το σκάει.

"Εκεί που πήγαινε, άνταμώνει
έναν κλέφτη, που κουβαλούσε ένα
τσουβάκι λίρες. Μόλις τόν είδε
ο κλέφτης, έλαμψε άπ' τη χαρά
του. Τόν σταματά, του παίρνει το

πηλίκιο, τη ζώνη, τα φοράει για
να μοιάζη φρουρός, να μην τόν
πιάνουν, τόν φορώνει και με το
τσουβάκι και, μπρός ο Σούρας,
πίσω ο κλέφτης, άρχισαν να πη-
γαίνουν. 'Ο Σούρας στο δρόμο μι-
λιά. Στο τέλος, σ' ένα έρημο μέ-
ρος, του λέει ο κλέφτης:

— Στάσου έδώ να ξεφορτώσω.
Τραβάει μία βαρεία πέτρα, που
έκλεινε το άνοιγμα μιάς σπη-

λιάς, και άρχισε να παίρνη άπ'
το σακί με τη χούφτα τις λίρες,
και να τις κρύβη εκεί μέσα. Σέ
μιά στιγμή, που ο κλέφτης ήταν
χωμένος βαθεία μέσα στη σπη-
λιά, δίνει μία ο Σούρας στην πέ-
τρα και κλείνει το άνοιγμά της.
Πού να βγη τώρα ο κλέφτης;

Μιά και δυό, τότε, ο Σούρας,
γυρνάει στο σπίτι του με το σα-
κί άκόμη γεμάτο από λίρες. "Ε-
κεί είχε γυρίσει και το παιδί, που
είχε άργήσει στα παιχνιδία και
δεν ήξερε τώρα τί να πη της μα-
μάς του. "Όταν κατάλαβαν τί έ-
γινε, σά συνήλθαν άπ' τη χαρά
τους, για το θησαυρό που τούς έ-
φερνε ο Σούρας, τόν πήρανε και
πήγαν στο διοικητή. Παίνευε ο
διοικητής την έξυπνάδα του Σού-
ρα και διέταζε τούς φρουρούς του
να πάνε να πιάνουν τόν κλέφτη.
Κι' από τότε ο Σούρας έζησε
τρισευτυχισμένος σ' ένα ωραίο ά-
χορι, με μπόλικο άχυρο, κοντά
στη γυναίκα και τα παιδιά της.
Τό παλιό του άφεντικό, ο κακός
και γκρινιάρης γέρος, άκόμα τόν
ψάχνει.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ

Τραγουδά
μέ τη μανούλα

Η ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Γειά σου, Δευτέρα μου καλή!

Τί κάνει ή κυρά Τρίτη;

'Η μάνα μου παρακαλεί

νάρθη ή Τετάρτη σπíti.

Κι' ή Πέμπτη κι' ή Παρα-

(σκευή

νάχουν το Σάββατο μαζί

για να έτοιμάσουμε δλοι,

τη γιορτινή μου φορεσιά,

που θα φορώ στην έκκλησιά

στής Κυριακής τη σχολή!

Γ. Β.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

Το Ένα

Είμαι ένα παιδάκι, το Ένα άπ' τα πιά χαριτωμένα
και μπορώ για να χαρήτε να σας πώ πώς θα με δρής!

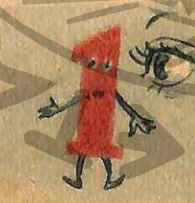
"Ενα δαχτυλάκι ύψώνει το παιδάκι σιωπηλά,
για να δείξη στη δασκάλα ότι διάβασε καλά!

"Ενα φρέσκο αυγουλάκι τρώνε τα καλά παιδιά
για να πάνε στο σχολείο με χαρούμενη καρδιά!

"Ενα ανάβουε κεράκι το πρωί στην έκκλησιά,
δταν πάν να κοιωνήσουν με τη γιορτινή ποδιά!

"Ενα έρχεται πουλάκι άπ' τη γρίλλια την κλειστή,
και τα μαρτυράει όλα στής μανούλας μας τ' άφτί!

"Εγώ είμαι πρώτο άπ' όλα, το καλύτερο παιδί,
άχ, και μάτι μη με πιάση, άχ, και μάτι μη με δη!

ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΩΡΟ της Μόδας

Η ΚΟΜΨΗ γυναίκα ξέρει ότι κάθε ώρα της ημέρας έχει το ιδιαίτερο ύφος της και τις ιδιαίτερες απαιτήσεις της στο ντύσιμο. Το πρωί ή εμφάνισή της πρέπει να είναι όπωσδήποτε πιο απλή. Το απόγευμα το ντύσιμο γίνεται πιο «γυναικείο», για να κορυφωθεί το βράδυ με όλη τη λάμψη της πολυτέλειας.

Τα παριζιάνικα αυτά μοντέλα, που σας παρουσιάζουμε, είναι ένα σωστό ρολόι της γυναικείας εμφανίσεως. Το πρώτο είναι ένα ταγιέρ μαύρο, κλασσικό, για το πρωί και για νωρίς το απόγευμα.

Η βραδινή τουαλέτα είναι από μουσελίνα και ταφτά σε δύο χρώματα, χαρακτηριστική δημιουργία του Ντιόρ.

Το τρίτο μοντέλο μας είναι από μαύρο σιρέ. Παρ' όλη τη βαρύτητα του υφάσματος, η κοπή του είναι απλή, κατάλληλη για το απόγευμα.

Το κοκταίηλ-ντρές της σελίδας μας, μοντέλο του Ντεσσέ, είναι από γκριζα μουσελίνα με συνδυασμό διζόν.

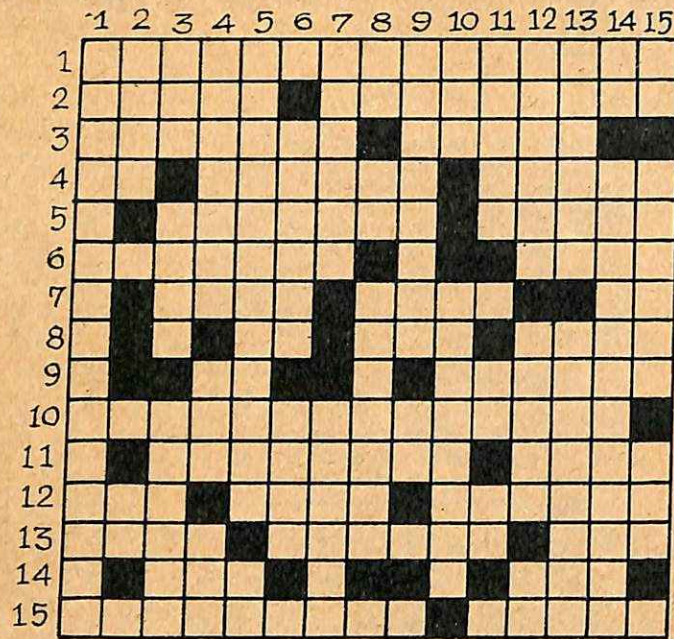
Τελευταίο σας παρουσιάζουμε ένα μοντέλο με ταγιέρ από τουήντ, τύπου σπόρ.

Μαλίσ ολί ΜΟΔΑ

Ζακέτα μακρυά φανταίσι, με μαύρες ρίγες, που σχηματίζουν κατ' αποστάσεις πιά έντονα πουά, και μαύρα κουμπιά. Ο Βάζερ, ο δημιουργός της, την ονομάζει με το χαϊδευτικό όνομα «Μπόνι».

Με το φθινοπωρινό ταγιέρ σας είναι απαραίτητα να έχετε διάφορες μπλουζίτσες. Ανάλογα με την μπλούζα που φορέτε δίνεται άλλος τόνος στο ταγιέρ. Απλές μπλουζίτσες, όπως αυτές που σας παρουσιάζουν τα σχέδιά μας μέσα σε πλαίσιο, είναι κατάλληλες για το πρωί. Μπλουζες, όπως οι άλλες δύο, δουλεμένες με πλισσίδες και κεντήματα, μεταμορφώνουν άμεσα το ντύσιμό σας σε απογευματινό. Επίσης χρήσιμες είναι οι μπλουζες κάτω από μια ζακέτα φανταίσι. Όταν τη θάλετε, με μία μαύρη φούστα και μία κατάλληλα διαλεγμένη μπλούζα, έχετε ντυμένη σωστά για όλες τις ώρες της ημέρας. Ένα άλλο προσόν, επίσης, στις μπλουζες είναι ότι δεν πέφτει ποτέ η μόδα τους. Μία μπλουζίτσα από λινό ή βατίστα, έρραυμένη στο χέρι, είναι πάντα ένα πολύτιμο απόκτημα για τη γυναικεία γκαρνταρόμπα.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1: Σ' αυτά τὰ φάρμακα, δυστυχώς, προσφεύγουν πολλοί.
- 2: Είναι ωτόκος (καθ.) — Υπάγεται στο 'Υπουργείον 'Εσωτερικών.
- 3: Κορδέλλες — Γεωργικό 'Εργαλείο.
- 4: Κατωματικό μόριο (άρχ.) — Αυτό 'εμφανίζει κενά — 'Εχει 'Ενοικον Τούρκον.
- 5: Συγκρατεί το κουτί — 'Απασχολεί κάθε πρωτομηνιά τόν οικογενειάρχη.
- 6: Δεν είναι ή δύστροπη — Το άγκάθι στις Γαλλογερμανικές σχέσεις.
- 7: Σημείον της αριθμητικής — 'Ανόθευτη, αλλά και τίμια — 'Αρθρο.
- 8: Νότα — Προϋποθέτει χιόνια — 'Ελληνική εταιρεία συγκοινωνιών.
- 9: 'Αριθμός, όπτικώς — Το παιχνίδι αυτό λέγεται και τρίλιζα.
- 10: Μεταφυσική φιλοσοφική θεωρία.
- 11: 'Εχουν 'εξαιρετική διάπλαση — Μάτι, αλλά και ματιά (καθαρ.).
- 12: Είναι 'ωπλισμένα (άρχικά) — Χρονικόν 'επίρρημα — Ρωμαίος 'υπατος, αντίπαλος του Σύλλα.
- 13: Παλαιά γνωστή συμμαχία — 'Αεροδρόμιο της 'Αχαΐας — 'Επαναλαμβανόμενα, σημαίνει αντιθέτως.
- 14: Προτιθέμενον αναφορικής αντανύμιας, γίνεται 'αρρεν ζών — 'Ορος του πόκερ.
- 15: Είναι καρωμένες από πολύτιμο μέταλλο — Λαμβάνεται ως κοινόν μέτρον.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1: Είναι τὰ περισσότερα πολυτεύματα.

ΠΟΣΑ ΨΑΡΙΑ

Τρία παιδιά, ο Α, ο Β και ο Γ, έπιασαν 27 ψάρια. 'Ο Α έπιασε ένα κλάσμα του συνόλου. 'Ο Β έπιασε ένα τρίτο περισσότερα από τον Α. Και ο Γ έπιασε τὰ μισά ψάρια που έπιασε ο Β. Πόσα ψάρια έπιασε κάθε παιδί;

- 2: 'Αφθονία ζωτικότητας — 'Αντικαθιστά τὸ 1953.
- 3: Χρηματική μονάς των προγόνων μας — Σαν ανδρικό μαγιώ έχει απαγορευθῇ — Είναι δασα χρειάζονται.
- 4: Κατὰ κανόνα έχει 'επιγραφή — Πόλις του βασιλείου του 'Αγαμέμνονος — Στρατιωτικό παράγγελμα.
- 5: Κλάδος τῆς ζωολογίας, αλλά και τῆς παλαιογραφίας — 'Επί του Λουδοβίκου αυτού άπώλεσε ή Γαλλία τόν Καναδά.
- 6: Δεν είναι τῆς εποχῆς — Σχετική με καθηγητή Πανεπιστημίου.
- 7: Είναι τὰ περισσότερο νοσήματα (καθαρ.) — 'Εχουν βαθμό αντίστοιχο πρός: τὸς λοχαγούς.
- 8: Παρακελευστικόν — Στο σκάκι συμβολίζει τὸ μικρὸ 'εροκέ — Κεντρικὸ 'εξαχροπλαστείο τῆς 'Αθήνας.
- 9: Κοσμικὸ 'κέντρο — τὰ αρχικά του φιλόλογου ψευδωνύμου του ποιητῆ Κ. Νεάρχου.
- 10: 'Ο 'Ομηρος τὴν ἀποκαλεῖ μητέρα του 'Υπνου καὶ του Θανάτου — Τὸ ὄξύ αὐτὸ είναι τὸ 'ἀκουσφόρτε.
- 11: Εὐρίσκεται ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸν αὐχένα — 'Αρχαῖος θεὸς τῶν Αἰγυπτίων — 'Υπάρχει καὶ νευρική (καθαρ.).
- 12: Μέτρον βάρους, ἀλλὰ καὶ χωρητικότητος — Τὸ γνωστότερο τῶν ἀγρῶστοιδῶν (αἰτ.) — Τὰ δύο αὐτὰ γειτονικά γράμματα σχηματίζουν ποταμὸ τῆς 'Ιταλίας.
- 13: Τὰ «διαρρηγνύει» ὁ διαμαρτυρόμενος — Πλήθος πιστῶν.
- 14: Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος πρὸ φωνήεντος (δημ.) — Αὐτὰ δὲν καταλαβαίνονται.
- 15: 'Αρχικά σχετικὰ με τὸν ἀνώτατο κλῆρο μας — Χαρακτηριστικὸ τοῦ πολὺ γλυκοῦ — Προοδευτικὸς βασιλεὺς τῶν 'Εβραίων.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΔΟΧΕΙΑ

Μία ποσότητα νερού, αρκετή γιὰ νὰ γεμίση 3 δοχεῖα διαφορετικῶν μεγεθῶν, μπορεί νὰ γεμίση 4 φορές τὸ μικρότερο δοχεῖο. Δύο φορές τὸ μεγαλύτερο δοχεῖο καὶ νὰ περισσέψουν 4 γαλόνια. Τέλος, μπορεί νὰ γεμίση 3 φορές τὸ δεύτερο δοχεῖο καὶ νὰ περισσέψουν 2 γαλόνια. Πόσο χωράει κάθε δοχεῖο;

Ἡ Οἰκογένεια

Ο ΝΕΟΣ ΛΟΓΙΣΤΗΣ

Ὁ νέος λογιστὴς ἐτοιμάζει τὶς καταστάσεις γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν 12 ἀνδρῶν καὶ τῶν 8 γυναικῶν ποὺ ἐργάζονται σὲ μιὰν ἐπιχείρησι. Ἐρωτᾷ τὸ διευθυντὴ τῆς ἐπιχειρήσεως ποῖα εἶναι τὰ ἡμερομίσθια τῶν 20 ὑπαλλήλων καὶ παίρνει τὴν ἀκόλουθη ἀπάντησι:

— Ἡ ἡμέρα τῶν 9 ὥρῶν μοῦ στοιχίζει 18.000 φράγκα, χωρὶς νὰ περιλαμβάνονται στὸ ποσὸν αὐτὸ οἱ καταβολὲς στὰ ἀσφαλιστικὰ ταμεία καὶ οἱ φόροι. Ἐξ ἄλλου, οἱ γυναῖκες πληρώνονται 40 φράγκα τὴν ὥρα λιγώτερο ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Βγάλτε τα, τώρα, τέρα μόνος σας.

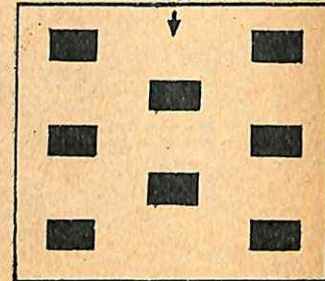
Μήπως μπορεῖτε νὰ βοηθήσετε τὸ λογιστὴ;

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟ

Ἐνα ἔτος, ποὺ ἀρχίζει με Κυριακὴ καὶ τελειώνει με Δευτέρα εἶναι δίσεκτο;

Η ΠΕΡΙΠΟΛΙΑ

Ἐνας στρατιώτης ποὺ κάνει τὴν περιπολία του στὸ στρατόπεδο, θέλει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὶς ὀκτῶ σκηνές με τὸν πιὸ σύντομο δρόμο. Στὴν περιπολία του πρέπει νὰ περάσῃ γύρω ἀπὸ τὴν κάθε σκηνὴ μόνο μιὰ φορά. Σημεῖο

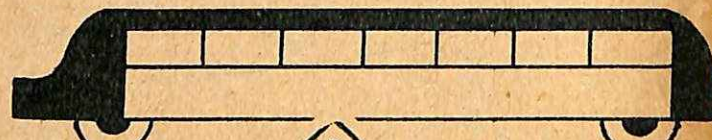
ἀναχωρήσεώς του εἶναι τὸ «Α» καὶ τέρματος τὸ ἴδιο.

Μήπως μπορεῖτε τώρα νὰ τὸν βοηθήσετε στὴν προσπάθειά του;

ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

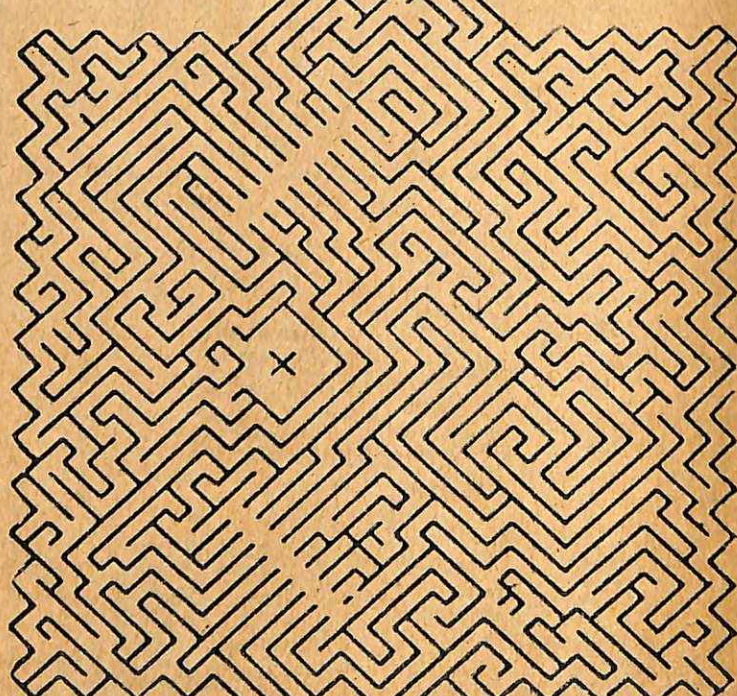
Πολλὲς φορές θὰ ἔχετε προσέξει τὰ παράθυρα, τὶς πόρτες ἐνὸς λεωφορείου. Σκεφθήκατε ποτὲ πόσα παραλληλόγραμμα θὰ μπορούσατε νὰ μετρήσετε, ἂν κάνατε

ἓναν συνδυασμὸ μεταξύ των; Ἐμεῖς σὰς λέμε πὼς τὸ σχέδιό μας μπορεί νὰ σὰς δώσῃ πάνω ἀπὸ τριάντα. Δοκιμάστε, λοιπόν.

ΥΠΑΡΧΕΙ

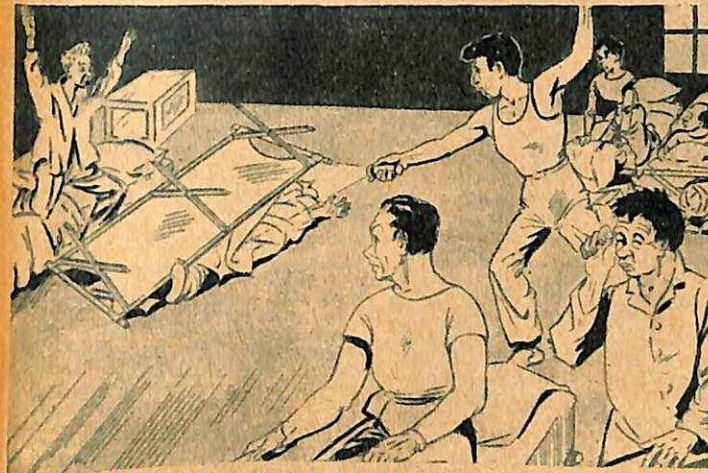
ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Περνᾷ τὴν ὥρα της

ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΓΚΑ

Ὁ ἀρχιεργάτης μιᾶς τεχνικῆς ἐταιρείας, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν κατασκευὴ ἐνὸς δρόμου, βρέθηκε σκοτωμένος με μαχαίρι μέσα στὴν παράγκα, ὅπου κοιμόταν ὅλο τὸ ἐργατικὸ πρωινικό. Τῇ στιγμῇ τοῦ φόνου, ἓνας μηχανικὸς περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν παράγκα. Ἄκουσε τὴν κραυγὴ τοῦ ἀρχιεργάτη καὶ μπήκε μέσα. Ὅταν ἀναψε τὸ κλεφτοφανάρο του, τὸ ἐσωτερικὸ τῆς παράγκας παρουσίαζε αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν εἰκόνα. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποῖος εἶναι ὁ δολοφόνος;

ΜΕΣΑ Η ΕΞΩ

Μιὰ καθαρίστρια μπαίνει σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα χοροῦ γιὰ νὰ τὴν καθαρίσῃ. Ἡ αἴθουσα ἔχει 37 εἰσόδους. Ὅταν ἡ καθαρίστρια τελειῶν τὴν ἐργασία της, βρί-

σκει ὅτι εἶχε περάσει ἀπὸ ὅλες τὶς εἰσόδους — ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ μόνο φορά. Ὅταν ἔχη τελειώσῃ τὴν ἐργασία της, βρίσκεται μέσα στὴν αἴθουσα ἡ ἔξω ἀπὸ αὐτὴν;

ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

Οἱ δύο φωτογραφίες, ποὺ βλέπετε κάτω, φαίνονται ὅμοιες. Ἄν, ὅμως, τὶς παρατηρήσετε με προσοχὴ, θὰ ἀνακαλύψετε 12 μικρὲς διαφορὲς, ποὺ ὑπάρχουν στὴ δεύτερη φωτογραφία, δεξιᾷ. Προσπαθήστε νὰ τὶς βρῆτε, χρησιμοποιώντας, γιὰ εὐκολία σας, τὰ ἰδεατὰ τετράγωνα, ποὺ σχηματίζονται ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ γράμματα, ποὺ περιβάλλουν τὴν δεύτερη φωτογραφία. Ἐτσι, τὴν κάθε διαφορὰ μπορεῖτε νὰ τὴν ἐντοπίσετε στὸ κάθε τετράγωνο.

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

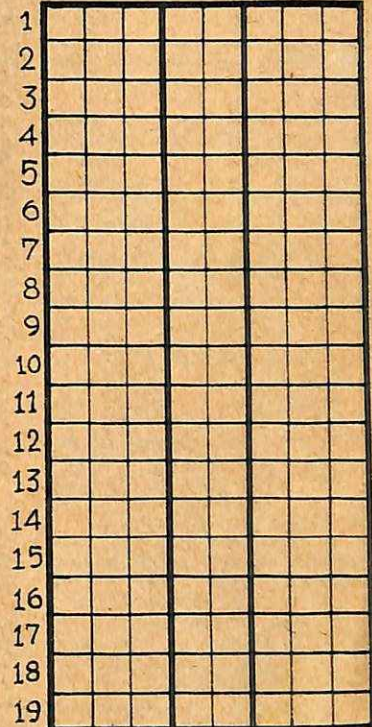
Συμπληρώστε ὁριζοντίως τὰ τετράγωνα τοῦ σχεδίου με τὶς ζητούμενες 19 λέξεις. Στὶς κεντρικὲς στήλες, ποὺ προσδιορίζονται ἀπὸ τὶς δύο κάθετες ἑντονες γραμμὲς, σχηματίζεται μιὰ λαϊκὴ παροιμία, ποὺ θὰ τὴ διαβάσετε, ἀραδιάζοντας τὰ ζεύγη τῶν γραμμάτων, τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο.

- 1) Ἀγιάτορας, 2) Ἀπάνθρωπος πράξις, 3) Σκόρπισμα, 4) Χρήσιμο διὰ τὴν ἄρσιν μεγάλων βαρῶν, 5) Συνέκωσις, 6) Ἐπανακτῶ τὴν αὐτοπεποίθησί μου, 7) Ἀνανηστικόν, 8) Ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, 9) Πολυτίμος λίθος, ἄλλως κάλλις, 10) Ἀσημοκαπνισμένα, 11) Μέγας βασιλικὸς οἶκος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, 12) Μία ἀπὸ τὶς Μούσες, 13) Ἀνύψωσις, 14) Ταλαντεύεται, 15) Εὐσσημον ἄνθος, 16) Μέρος, ὅπου φυλάσσονται ρούχα, 17) Ἀσθένεια τῶν ματιῶν, 18) Συνηπεύθυνα, συνένοχα, 19) Φιλονεικία.

ΤΑ ΔΥΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ

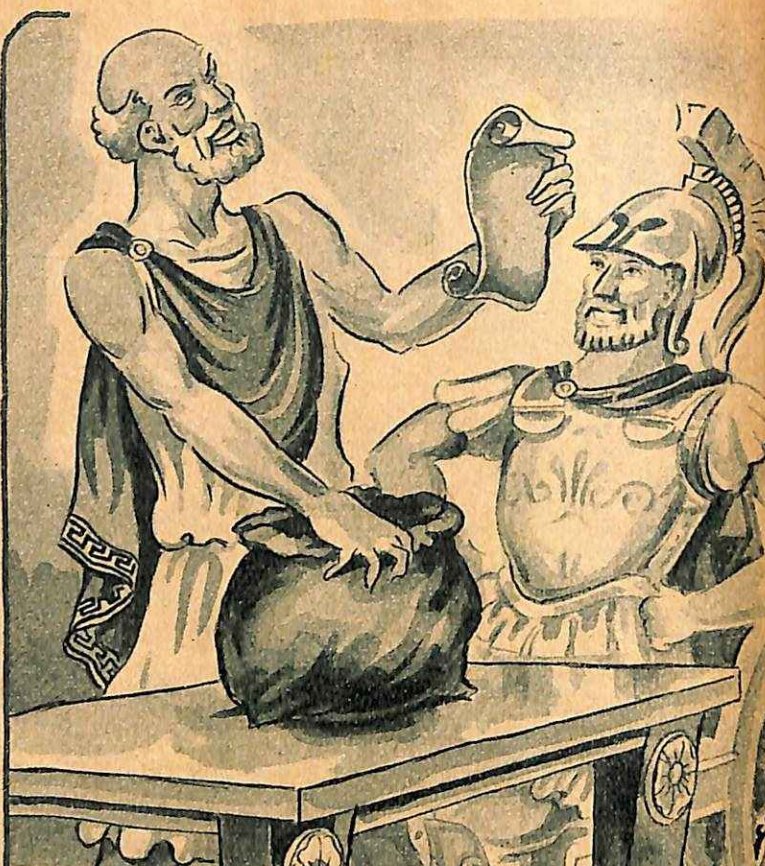
Μὲ 16 κέρματα νὰ σχηματίσετε δύο τετράγωνα, ποὺ κάθε πλευρὰ τους ν' ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία κέρματα.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

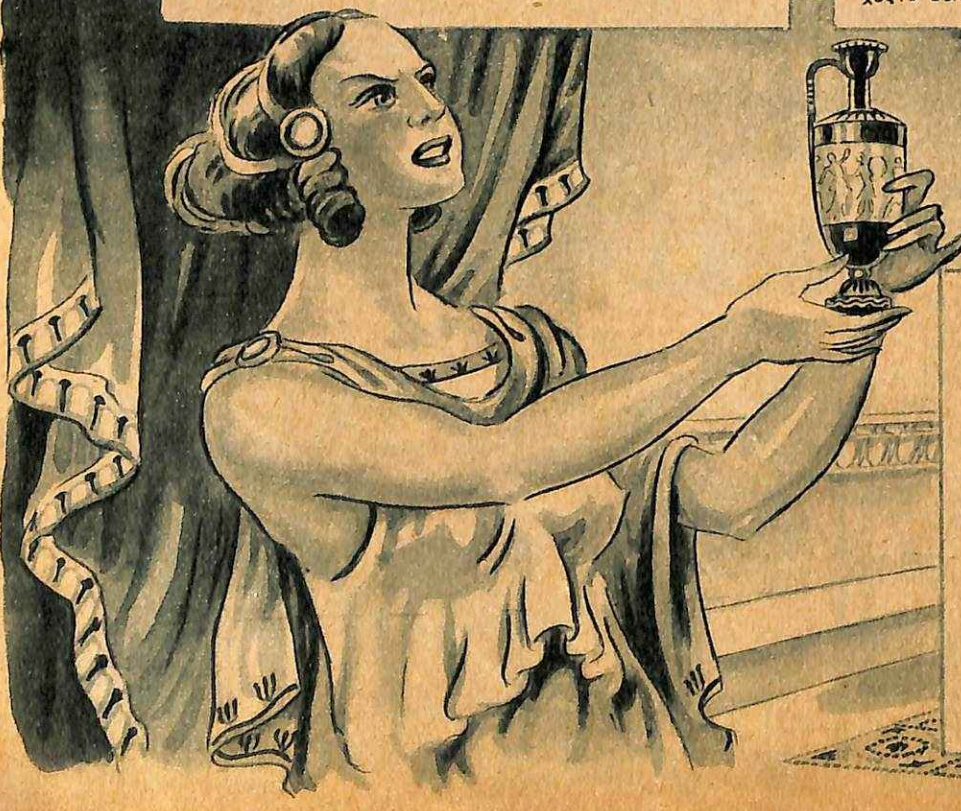

4 'Απάνω σ' αυτό το θέμα, ο Κλείτος άνοιξε, κάποια μέρα, συζήτηση με το δάσκαλο του 'Αλέξανδρου, τo σοφό Σταγειρίτη, τόν 'Αριστοτέλη: Πήγε να τόν επισκεφτή, για να τού δώση τὰ όκτακόσια τάλαντα, πού τού έστελνε ο μαθητής για τις έρευνές του και να τού πη πώς μπορούσε ελεύθερα να ζητά, άπ' τούς κτηνοτρόφους, τούς κυνηγούς και τούς ψαράδες, τὰ ζώα και τὰ θηρία, πού τού ήσαν άπαραίτητα στη μελέτη της Φυσικής 'Ιστορίας. Τους είχε δώσει, λέει, διαταγή, προτού φύγη, να έυηηρετούν τo μεγάλο του δάσκαλο.... «Οί Θεοί να δώσουν να μη μού τόν διαφθείρουν οί θησαυροί τού Δαρείου», είπε ο 'Αριστοτέλης. 'Ο Κλείτος τόν καθησύχασε: «Είναι τόσο ελληνική ή ψυχή του, πού δεν μπορεί να παρασυρθή από άρβαρα ήθη», άπάντησε. «Ναί, και τo έργο του δεν κουράζεται να τ' άνακρητύη ελληνικό», είπε εύχαριστημένος ο δάσκαλος. «Ποτέ δεν έχωρίσε ιδιαιτέρα τούς Μακεδόνες. Μά, πές μου, Κλείτε, δε δείχνουν εκείνοι καμιά δυσαρέσκεια; Δεν παραπονούνται;» Χαμογέλασε ο Κλείτος. «Μά, μήπως δεν είμαστε 'Ελληνες κι' έμείς; Γιατί, τάχα, να δυσανασχετούμε, όταν μάς λένε με τ' όνομά μας;»

5 Μά να κι' ο παιδαγωγός του, ο Λεωνίδας, πού παίρνει, γελώντας, τo δώρο του. Κάποτε ο 'Αλέξανδρος φάνηκε σπάταλος, ρίχνοντας στους δωμους άφθονο λιβάνι. 'Ο Λεωνίδας, πού είχε άναθρέψει το βασιλόπουλο με σκληραγωγία κι' έγκράτεια, και τόν ήθελε μετρημένο σε όλα, τόν μάλλωσε τότε: «Περίμενε», τούπε, «να κυριεύσης πρώτα τή χώρα πού' θγάζει τo λιβάνι, κι' ύστερα σκόρπα το με τίς χούφτες!» Αυτό τo έπίσπoδιο είχε θυμηθή τώρα ο νικητής της 'Ανατολής και τού έστειλε τήν άπάντησι: "Ένα δλόκληρο σακί λιβάνι, κι' αυτό τo γράμμα: «Εύχαρίστησε τούς 'Ολύμπιους, γιατί χάρισαν τέτοια νίκη στους 'Ελληνες. Και μην τσιγκουνεύεσαι τo λιβάνι. Με τή βοήθειά τους, κυριαρχούμε στη γή, πού παράγει και τo χρυσά και τo λιβάνι!» 'Ο Λεωνίδας πήρε τo δώρο του κι' είπε, γελώντας: «'Ο 'Αλέξανδρος έχει άριστη μνήμη». 'Η 'Ολυμπιάδα μονάχα δεν έμοιαζε εύχαριστή μνήμη για τo χρυσάφι πού σκορπούσε ο γιός της: «Κάνει τούς γύρω του ίσοδασίλεις κι' αυτός μένει φτωχός!» συλλογίζoταν.

6 Μά να κι' ένας άλλος δυσαρεστημένος. 'Ο Κλείτος τόν επισκέφτηκε στην πατρίδα του, τήν 'Αθήνα, για να τού πη ένα θαλάντιο με χρυσάφι, πού τούστέλνε ο βασιλιάς. 'Ο Φωκίων, όμως, πού ζούσε άπλά κι' άγαπούσε τήν τιμία φτώχεια του, δεν τo δέχτηκε: «Γιατί», ρώτησε, «μέσα από όλους τούς 'Αθηναίους, ξεχωρίζει έμένα ο γιός τού Φιλίππου; Γιατί στέλνει μονάχα σε μένα τὰ χρημάτα αυτά;» 'Ο Κλείτος τὰ έχασε, μά δεν άφησε δίχως άπάντησι τo σοφό 'Αθηναίο: «Γιατί σε νομίζει τόν πιο ένάρετο, μέσα σ' όλους», τού είπε. «'Ας με άφήση, λοιπόν, και να φαίνομαι και να είμαι τέτοιος», άπάντησε ο Φωκίων με περηφάνεια. «Κρίμα», συλλογίστηκε ο Κλείτος, φεύγοντας με τo δώρο πού είχε φέρει. «Αυτό θα πικράνη πολύ τόν 'Αλέξανδρο, πού σκέπτεται πώς ο θησαυρός τού Δαρείου δε θάναί άρκετός, για ν' άνταμείψη τούς φίλους και συμπολεμιστές του». Στο γυρισμό του στην Πέλλα, βρήκε πανέτοιμη τήν Κυνάνη: «Θά τόν συνάδευε στην 'Ασία, μ' ένα πολύτιμο δώρο στόν άδερφό της. Μά δε φανέρωσε σε κανένα τι ήταν εκείνο τo δώρο, πού πήγαινε στόν 'Αλέξανδρο, μέσα σ' ένα ληκύθιο από φίλνισσι!

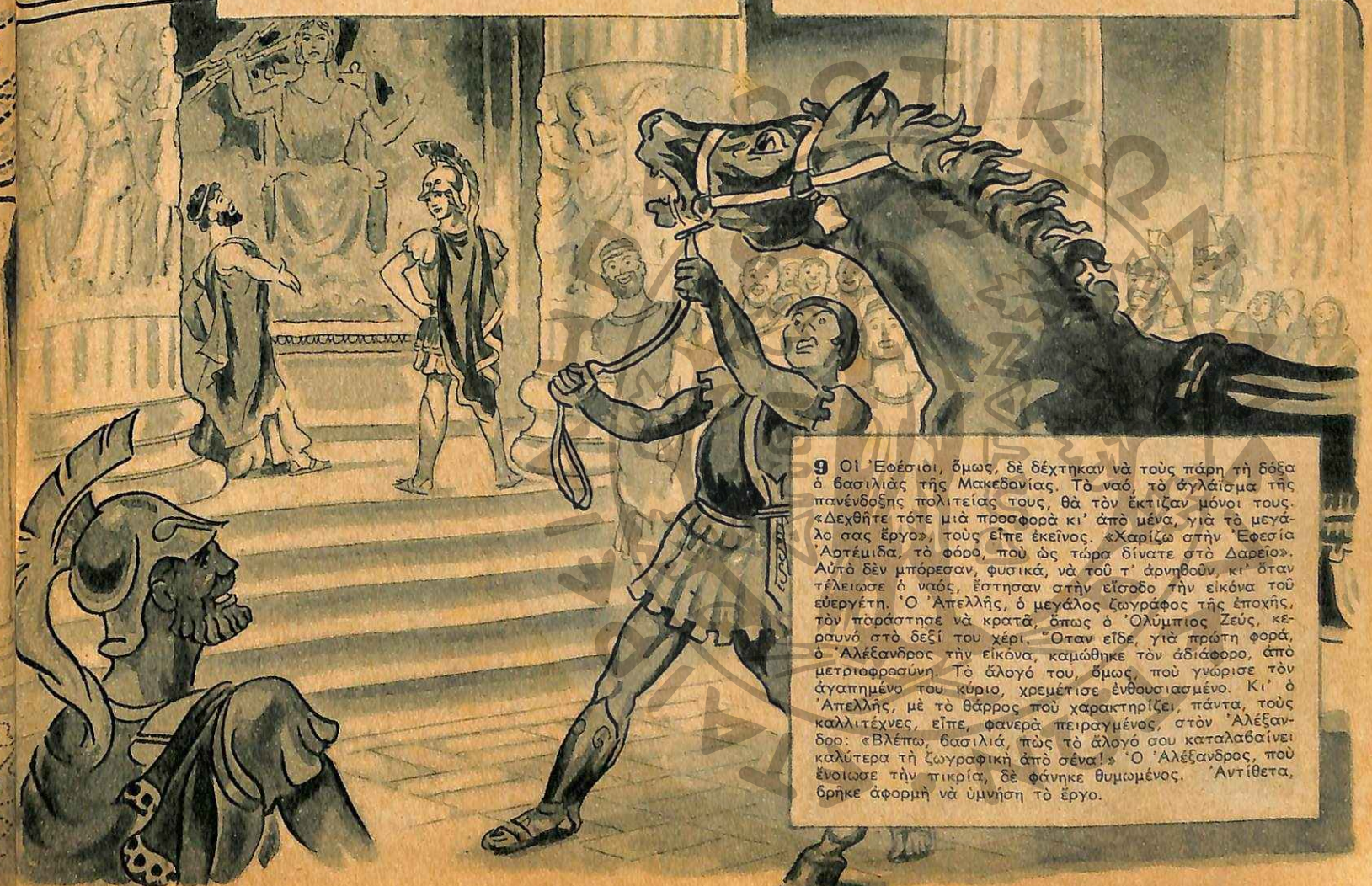

7 Μά ως ξαναγυρίσαμε στην 'Ασία, να δούμε τί έγινε άπ' τή μέρα πού έφυγε ο Κλείτος.... Τ' άπίστευτο μήνυμα πάγωσε τόν Δαρείο και τούς σατράπες του: 'Ο θρασύς νεανίας είχε συντρίψει όλη τή δύναμη της πρωτοπορίας τών Μήδων.... Ποιός θα σταματούσε τώρα τήν όρμη του; Οί 'Ιωνες άνοιγαν τίς πύλες με ένθουσιασμό κι' οί Πέρσες με τρόμο. Πρώτα τού παραδόθηκε ή άκρόπολις τών Σάρδεων, ή Μιθρήνη, ύστερα ή πανίσχυρη 'Εφεσος, πού ή φρουρά της δραπέτευσε από τή θάλασσα, σαν έμαθε πώς έρχόταν ο νικητής. Στίς αιολικές και ίωνικές πολιτείες, άναστήλωνταν οί δημοκρατίες κι' οί πατριόνομοι. Μόνο ή Μίλητος είχε έπιχειρήσει ν' άντισταθή, γιατί ή φρουρά της είχε έλπίσει στα τετρακόσια φοινικικά και κυπριώτικα πλοία, πού ήσαν κοντά στο λιμάνι. Μά είχαν κι' οί 'Ελληνες στόλο, με ναύαρχο τo Νικάνορα, πού πρόλαβε να φυλάξη τήν είσοδο. 'Ετσι, ή μάχη περιωρίστηκε μόνο στη ξηρά. Και σε λίγο ελευθερώθηκε κι' ή πολύπαθη αυτή πόλις... 'Ετσι δλοκληρώθηκε ή προέλασις στη Λυκία, τήν 'Ιωνία, τήν Πισιδία και Παμφυλία.

Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

8 'Ο ένας θρίαμβος προετοίμαζε τόν άλλο. "Όσο μεγάλωνε ο θρύλος του νικητή, μεγάλωνε κι' ή τρομάρα κι' ο πανικός τών έχθρών του. 'Ο «βασιλιάς τών 'Ελλήνων», όπως τόν έλεγαν όλοι οί Πέρσες, ήταν άγαπητός στους Θεούς, πού ποτέ δεν παρέλειπε να τούς αποδώση τὰ νικητήρια.... Μά κι' οί 'Ελληνες τόν τροφοδοτούσαν εκείνο τo θρύλο, της θείας καταγωγής του. «'Η 'Αρτεμής περιμένει τόν άδερφό της», τού μύνησαν οί 'Εφέσιοι, όταν μπήκε στην πύλη τους. Κι' εκείνος πήγε δλοίσια στο ναό της, πού άνοικοδομούσαν οί κάτοικοι και πού, άλλοτε, ήταν ένα από τὰ έπτὰ θαύματα τού άρχαίου κόσμου. Κούνησε τo κεφάλι του, στο άντίκρυσμα τού έρειπωμένου άριστουργήματος. «Θά τόν κτίσω λαμπρότερο», είπε. «Λένε πώς αυτός ο ήλίθιος, ο 'Ηρόστρατος, για να κάνει άθάνατο τ' όνομά του, τόν έκαψε τή βραδυά πού γεννιόμουν εγώ, κι' ή Θεά είχε έρθει στην Πέλλα, για να βοηθήση τόν έρχομό μου στη ζωή, γι' αυτό δε βρισκόταν εδώ να γλυτώση τo ναό της. Χρέος μου είναι, λοιπόν, να τόν στήσω πανέμορφο πάλι».

9 Οί 'Εφέσιοι, όμως, δε δέχτηκαν να τούς πάρη τή δόξα ο βασιλιάς της Μακεδονίας. Τo ναό, τo θγλίσμα της πανένδοξης πολιτείας τους, θα τόν έκτιζαν μόνοι τους. «Δεχθήτε τότε μιά προσφορά κι' από μένα, για τo μεγάλο σας έργο», τούς είπε εκείνος. «Χαρίζω στην 'Εφεσία 'Αρτέμιδα, τo φέρο, πού ως τώρα δίνετε στο Δαρείο». Αυτό δεν μπόρεσαν, φυσικά, να τού τ' άρνηθούν, κι' όταν τέλειωσε ο ναός, έστησαν στην είσοδο τήν εικόνα τού ευεργέτη. 'Ο 'Απελλής, ο μεγάλος ζωγράφος της εποχής, τόν παράστησε να κρατά, όπως ο 'Ολύμπιος Ζεύς, κεραινό στο δεξί του χέρι. "Όταν είδε, για πρώτη φορά, ο 'Αλέξανδρος τήν εικόνα, καμώθηκε τόν άδιάφορο, από μετριοφροσύνη. Τo έλογό του, όμως, πού γνώρισε τόν άγαπημένο του κύριο, χρεμέτισε ένθουσιασμένο. Κι' ο 'Απελλής, με τo βάρος πού χαρακτηρίζει, πάντα, τούς καλλιτέχνες, είπε, φανερά πειραγμένος, στόν 'Αλέξανδρο: «Βλέπω, βασιλιά, πώς τo έργο σου καταλαβαίνει καλύτερα τή ζωγραφική από σένα!» 'Ο 'Αλέξανδρος, πού έννοιωσε τήν πικρία, δε φάνηκε θυμωμένος. 'Αντίθετα, βρήκε άφορμή να ύμνηση τo έργο.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ 1953

ΚΡΑΧΤΗΣ

Ο πλανόδιος γιατρός πηγαίνει από τόπο σε τόπο και πουλούσε το δότανο της μακροζωίας.

— Κυττάξτε με έμένα, φώναζε, καθ' όλα υγιής και είμαι πάνω από 300 ετών!

— Αλήθεια λέει, είναι 300 ετών; ρώτησε ένας χωρικός το βοηθό του γιατρού.

— Δεν ξέρω ακριβώς, πόσο είναι, απάντησε ο βοηθός, μόνο 164 χρόνια εργάζομαι μαζί του!

ΤΟ ΑΚΡΙΒΟ ΔΕΚΑΡΙΚΟ

Ο ζητιάνος: Μπορείτε να μου δώσετε ένα δεκάρικο;

Ο διαβάτης: Όχι, αλλά μπορώ να σου προσφέρω μια φασουλάδα στο μαγέΡΙΚΟ της γυνιάς.

Ο ζητιάνος: Εύχαριστώ. Έχω φάγει ως τώρα, τέσσερις φασουλάδες, προσπαθώντας να πάρω ένα δεκάρικο!

Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΗΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑΣ

Ένας Σκωτσέζος, διάσημος για τη φιλαργυρία του, μπαίνει σ' ένα μαγαζί και ζητά ν' αγοράσει ένα σπιρούνι.

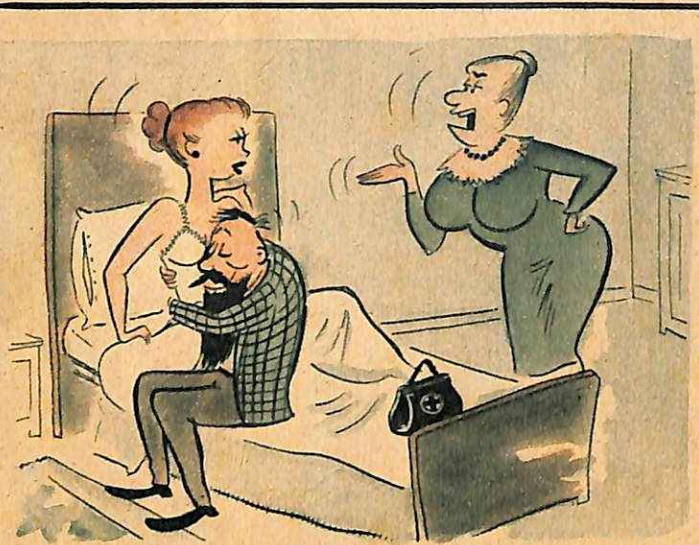
— Μόνο ένα; ρωτά ο πωλητής.

— Ναί. "Αν κατορθώσω να κάνω να τρέξει το ένα μέρος του αλόγου μου, το άλλο μέρος θ' αναγκαστή ν' ακολουθήσει!"

ΦΥΣΙΚΟΝ

Δασκάλα: Σε ποιά μάχη είπε ο στρατηγός Ουόλφ ότι «πεθαίνω εύτυχής», όταν έμαθε ότι ο έχθρος έτράπη εις φυγήν;

Μαθητρία: Στην τελευταία του.

— Τέλος πάντων, γιατρέ, μια ώρα περιμένω να μου πής. Είναι ή δεν είναι καρδιακή ή κόρη μου;

— Είσαι βέβαιος ότι η γούνα της δεν είναι ίμιτασιόν;

ΜΕΡΙΚΑ

ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΑ

ΤΟ ΒΡΗΚΕ

Ο γυρολόγος έχει κολλήσει στην εξώπορτα και δεν έννοει να φύγει.

— Καμιά κτένα, κυρία, κουβαρίστρες, κορδόνια, τσιμπιδάκια;

— Όχι, όχι. Δέ θέλω τίποτα.

— Καρφίτσες, μολύβια, σημειωματάρια;

— Όχι, σου είπα. Πήγαίνε.

— Καμιά οδοντόπαστα, ξυραφάκια για τον κύριο, βερνίκι για τα παπούτσια;

— Αν δέ φύγεις τώρα, θα φωνάξω την αστυνομία.

— Α! Τότε, πάρτε αυτήν τη σφυρίχτρα. Μόνο οκτώ χιλιάδες, για σάς.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας μεθυσμένος, πηγαίνει σπίτι του με το ένα του πόδι πάνω στο πεζοδρόμιο και το άλλο στο κατάστρωμα του δρόμου. Ένας αστυφύλακας τον παρακολουθεί για λίγο και κατόπιν του λέει:

— Έλα, να σε πάω σπίτι σου. Είσαι μεθυσμένος.

— Δόξα σοι ο Θεός! απάντησε ο μεθυσμένος. Φοβήθηκα πως είχα κουτσαλή.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

Σ' ένα εστιατόριο του Χόλλυγουντ, ένας γνωστός ηθοποιός πλησιάζει στο τραπέζι, όπου κάθονται η Τζίντζερ Ρότζερς (42 ετών) και ο τρίτος σύζυγός της Ζακ Μπερζερράκ (23 ετών). Ξαφνικά, ξεσπά μια λογομαχία μεταξύ του ηθοποιού και της Τζίντζερ Ρότζερς και ο σύζυγός της τελευταίας επέμβει για να τους κατευνάσει. Ο ηθοποιός, τότε, γυρίζει απότομα στον άντρα της Τζίντζερ και του λέγει:

— Πάψε, εσύ!... Ξεχνάς ότι έχω γνωρίσει τη γυναίκα σου, πριν ακόμα γεννηθείς!

ΣΕΥΝΕΒΗ ΧΘΕΣ...

Μια ολόκληρη δεκαετία πολέμων έσβησε από τη μνήμη μας ένα παρελθόν που δεν είναι και τόσο μακρινό. Η σελίδα αυτή θα μάς βοηθήσει να ξαναθυμηθούμε όλα

έκείνα τα γεγονότα και περιστατικά, που ήσαν άλλοτε τα «πλέοντα ζητήματα της ημέρας», ή έδιναν στην καθημερινή μας ζωή τον τόνο που τη χαρακτήριζε.

1925: Στην Αθήνα, οι πολύτεκνοι οργανώνουν το πρώτο συνέδριό τους, για να επιτύχουν ώριμα ευεργετήματα από το κράτος. Τις εργασίες παρακολουθούν ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ο Μερκούρης και ο μητροπολίτης Κορινθίας Δαμασκηνός, που κατόπιν θα γίνει Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Αντιπάτριάρχης.

1925: Στη Χίο, γίνονται τα αποκαλυπτήρια του χαλκίνου αγάλματος, του ηρωικού πυρπολητή της Επανάστασης Κωνσταντίνου Κανάρη. Χιλιάδες κάτοικοι της νήσου, έχουν έρθει για να τιμήσουν τον περίφημο μπουρλοτιέρη, που σκορπούσε τον τρόμο και τον όλεθρο στα θωμανικά καράδια.

1928: Οι εκλογές φέρνουν, με μεγάλη πλειοψηφία, στην αρχή το Κόμμα των Φιλελευθέρων. Ο Ελευθέριος Βενιζέλος, σχηματίζει κυβέρνηση από τα επίλεκτα στελέχη του Κόμματος. Ο αντιπρόεδρος και υπουργός των Εξωτερικών Α. Μιχαλακόπουλος, οι Θ. Σοφούλης, Γ. Παπανδρέου, Π. Αργυρόπουλος, Βουρλούμης κ. ά.

1933: Στην αθήνα συνεδρίαση της Ακαδημίας Αθηνών, οι υπουργοί των Εξωτερικών: Ελλάδος, Μάξιμος, Τουρκίας Ρουσάι, Ρουμανίας Τιτουλέσκο και Γιουγκοσλαβίας Γιέφτιτς, υπογράφουν το Βαλκανικό Σύμφωνο, με το οποίο επισημοποιήθηκαν τότε οι δεσμοί φιλίας των τεσσάρων χωρών.

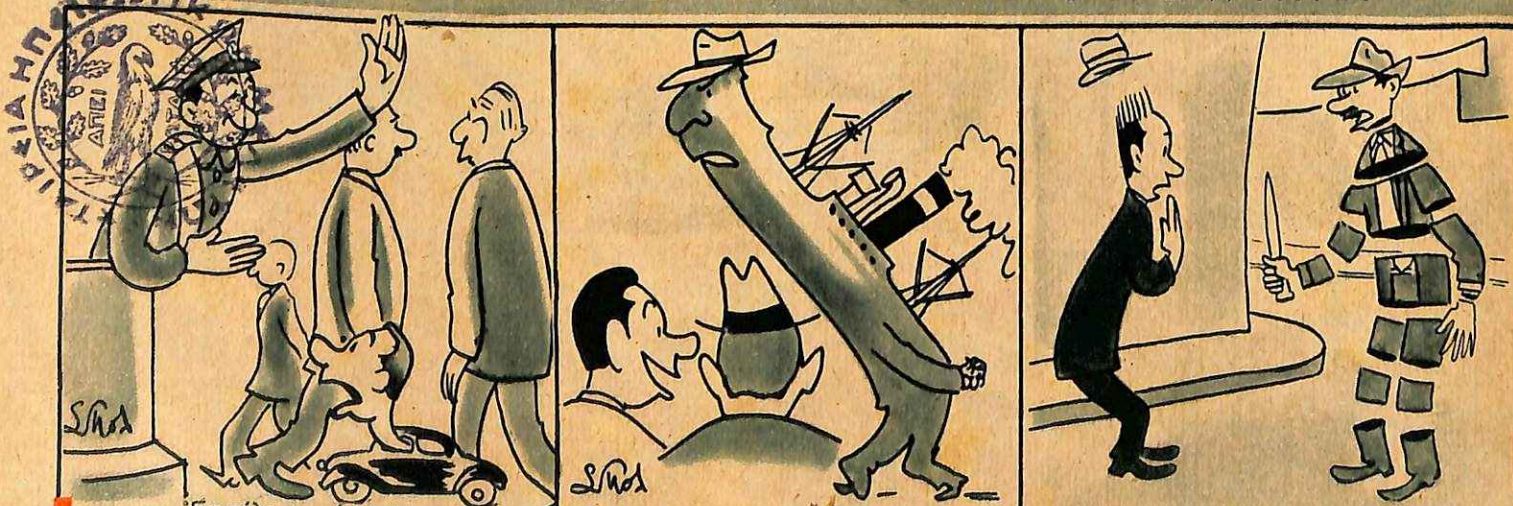

1936: Ο μέγας πολιτικός της σύγχρονης Ελλάδας, Ελευθέριος Βενιζέλος απέθανε στο Παρίσι. Η σορός του μεταφέρθηκε με μεγάλες τιμές στη γενέτειρά του, Κρήτη. Χιλιάδες κόσμου παρακολουθούν την εκφορά από τα Χανιά ως το Ακρωτήρι, όπου ενταφιάζεται ο νεκρός. Κρήτες δρακοφόροι αποτελούν τη φρουρά.

1938: Τα «φυλλάδια» με τις ιατρικές συμβουλές και τις θεραπευτικές μεθόδους του περιφημου καλόγερου πάτερ Γυμνασίου, έχουν μεγάλη κυκλοφορία. Πολλοί είναι εκείνοι που πιστεύουν στις θεραπευτικές του ικανότητες. Το όνομά του, είναι γνωστό σε όλη την Ελλάδα, τα γιατροσόφια του εφαρμόζονται από πολλών κόσμο.

ΤΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΝΑΚΗ

— Επιτέλους, κυρία αστυφύλαξ. Θα απαγορευσετε στους πεζούς να περπατάνε στο κατάστρωμα του δρόμου; Θα μου το πατήσουν.

— Βαπτίρι έγινε πάλι ο Μανωλάκης...

— Πές μου για σένα, να γινω κομμάτι, να έτσι! Αλλά γι' αυτόν, όχι...

Οικογένεια

ΠΟΥ Θ'ΑΒΡΙΣΚΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

— Πήγαινε στο ταξίδι σου
και μην ανησυχείς! Έγώ,
 όσο λείπεις έσύ, δεν δά βγώ
 ποτέ από το σπίτι. Αυτό
 στο όρκίζομαι! ...